

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\McBain - Která stála za vraždu.pdb

PDB Name: McBain - Která stála za vraždu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Která stála za vraždu?

Ed McBain

1/

Ve výčepu to čpělo.

Vrstva skla svítila na podlaze jako hromada potrhaných strun. Střepy, střípky, zurážená hrdla a kulatá dna lahví se třpytila a cinkala pod nohama, jako když člověk brouzdá mělkou louží ledu. Čísi ruka smetla police, smetla je v ničivém záchvatu zuřivosti. Skotská za osm dolarů se slila na podlaze v díle naprosté zkázy s vínem za pětadvacet centů. Sotva člověk vstoupil do nálevny, udeřil ho do nosu pach. Alkohol se roztekl po holých prknech a nadělal pod nohama loužičky, porůznu splavněné průplavy s hrázemi z rozbitého skla.

Uprostřed střepeů a lihovin tváří k nebi a s ústy pootevřenými ležela dívka. Byla to rusovláska. Oči vypadaly v obličejí nepřiměřeně velké, neboť je ve smrti vytěžila. Měla v prsou čtyři střelné rány, dosud krvácela a krev se mísila na podlaze s kořalkou. Měla dlouhé vlasy, teď mokré a zplhlé, protože ležela hlavou přímo na prknech, a vlasy, šaty, celé tělo nasáklo alkoholem.

Ve výčepu se těžko dalo mluvit. Z přítomných policistů si každý tu a tam s chutí dá nějakého panáka. Ale přestože byly dveře dokořán a profukoval mírný červnový větřík, výpary se tu nezdolně držely. Pronikly do nosu, do krku, do plic, a sotva se člověk párkrát nadechl, zamotala se mu hlava.

Detektiv Steve Carella s potěšením vypadl. Whisky měl rád a uměl ji ztrestat víc než leckterý stříhoun. Zato nemohl vystát, aby mu nějaký ožrala dýchal do obličejí, a v hospodě to teď páchlo, jako kdyby tu ochmelkové měli valnou hromadu a všichni naráz se pokoušeli vyblekotat stejný špatný vtip.

Zrzečka na podlaze byl špatný vtip. Byl by to špatný vtip v kterémkoli ročním období, ale v červnu, kdy celý svět ožívá, kdy měsíc svateb snoubí bujnost jara s hřejivostí léta, zvlášť. Carella byl rád na světě a byl tak štědrý, že přál každému, aby se s ním o tenhle zážitek podělil. I když ho povolání často nutilo stát tváří v tvář náhlé smrti, pořád ještě nedospěl tak daleko, aby dokázal nasadit tak nevzrušenou masku jako jeho kolegové. Carella rád myslel na to, že lidské bytosti mají v sobě důstojnost. Můžou chlastat, říhat, rvát se, klít - ale pořád jsou vzpřímené.

Kdesi v paměti nejspíš jako pozůstatek dávno zapomenuté antropologické výuky na koleji vystrachal větu: "Člověk stojí sám, protože je jediný, kdo sám stojí." Antropologických přirovnání bylo nad hlavu, ale Carella je nebral na vědomí. Jemu se líbilo myslet na člověka jako na toho, kdo stojí. Smrt sráží člověka k zemi. Smrt mu bere lidskou důstojnost. Mrtvý člověk nedbá, má-li pěšinku ve vlasech. Mrtvá dívka si nedělá starosti, jestli jí čouhá nebo nečouhá kombiné. Smrt zjednoduší lidskou bytost na neladnou hromádku masa. A když se teď Carella díval na to, co bývala žena - žena, která se roztomile smála a líbala milence a sundávala si punčochy a roztírala rtěnku s ženskou pečlivostí - když se díval na tu hromádku, kdysi teplou a živou, zmocnil se ho nepřekonatelný smutek, nezachytitelný pocit tragédie.

S potěšením odtamtud vypadl.

Na chodníku sněmovalo policejní oddělení. Tohle byl koktajl pro opory zákona. Nepodávalo se nic k pití a tihle chlapi se nesešli proto, aby

přetřásl poslední román dvanáctileté francouzské dívky, ale vládl tu stejný pocit družnosti, té uvolněné spřízněnosti, jaká vyrůstá mezi lidmi, kteří se navzájem znají a pracují ve stejném oboru.

Ti dva, co přišli z oddělení pro vraždy - oblast Sever -, se jmenovali Monoghan a Monroe. Oba vazouni. Oba měli šedé flanelové kalhoty a přes ně sportovní tvídové bundy.

"K takovejmhle pitominkám se obvykle neženem," prohlásil Monoghan Carellovi.

"Obyčejně ne," dodal Monroe.

"Starej si nás šetř! na opravdický hlavolamy," řekl Monoghan.

"Ty těžký," doplnil Monroe. "Žádný zločiny z vášně."

"Jako z lásky, nenávisti a tak," vysvětlil Monroe.

"My jsme jenom na promyšlený kousky," pravil Monoghan.

"Ty, co jsou vyšpekulovaný předem," zpřesnil Monroe.

"Jsmě jeho esa," poznamenal Monoghan skromně.

"Lišáci," přihodil Monroe.

"Velká čest pro 87. revír," řekl Carella s úsměvem.

Byl to dlouhán. Na sobě měl modrý vlněný oblek a z kapsičky mu čouhal bílý kapesník. Měl bílou košili a na ní zlatomodrou rypsovou vázanku a s fachmany z oddělení vražd se bavil v nenuceném postoji člověka, u něhož atletická postava je dokladem úsluví, že v zdravém těle zdravý duch. Měl hnědé oči, vysedlé lícní kosti, a jestli dokonale oholená tvář působila skoro orientálně, skryté pobavení, s kterým sledoval Monoghana s Monroeem, tehle dojem ještě zvyšovalo.

"Osmdesátej sedmej revír se musí cítit poctěnej," pravil Monoghan.

"Až nad hlavu," dodal Monroe.

"Jsmě bez dechu," pravil Carella.

"Lidi se rádi do všeho míchaj," pravil Monoghan.

"Abyste mi rozuměli," řekl Carella. "Plně si vážíme toho, že nám z oblasti Sever poslali svoje esa."

"Utahuje si z nás," odtušil Monoghan.

"Popichuje," dodal Monroe.

"Počítá, že by si bez nás poradili."

"Počítá, že se bez nás obejde."

"Potřebuje prej nás jako díru do čela."

"Říká nám, abysme šli domů."

"Říká nám zdvořile, ať plavem."

"Ať si trhne nohou," pravil Monoghan.

Carella se zazubil, ale hned zvážněl. Podíval se k hospodě.

"Co vy na to?" zeptal se.

Monoghan a Monroe se otočili jako jeden muž. V místnosti se k tělu ležícímu uprostřed nasáklého smetí nakláněl policejní fotograf. Blikl blesk.

"Mně to připadá," pravil Monoghan hlubokomyslně, "jako když někoho chytil amok."

2/

Bylo nabíledni, že Meyer Meyer definitivně prošvihne bar micvah.

Nařikat pochopitelně nemohl. S poručíkem si dohodl, že v den bar micvahu bude mít volno, ale poručík nemohl vědět, že den předtím dojde k vraždě. Ovšem pokud se na osmdesátém sedmém nepočítá s možností, že k vraždě může dojít kterýkoli den. Je jenom třeba, abyste si svůj bar micvah naplánovali tak, aby se s vašimi vraždami netloukl.

Ne že by Meyer Meyer byl doopravdy nějak nadával. Dítka, jež se mělo dostavit k birmování, byl milý domácí zloduch jménem Irwin a rodina mu něžně říkala neřád Irwin. Dítka však bylo synem manželčiny sestry, kterážto skutečnost činila z Meyera jeho strýce, a Meyer předpokládal, že kapku rodinných citů by k tomu milánkovi jaksi chovat měl. Krom toho bude žena mlít jako kafemlejek. Od neděle do neděle zuřit a lamentovat, a jestli Meyer ten bar micvah doopravdy zmešká, může se vsadit, že domácí jídelníček začne sestávat z ohřátých konzerv. Ze svatební komnaty už se ozvěnou neponese rytmické vrzání per.

Muž, který seděl ve služební místnosti 87. revíru naproti Meyerovi, neměl ponětí, že Meyer je na nejlepší cestě zmeškat birmování neřáda Irwina. Stejně by to s ním nehnulo. V jeho výčepu došlo k vraždě a v hlavě mu vřela jen jediná myšlenka, žádná jiná.

"Zboží za čtyři tisíce dolarů!" pokřikoval. "Kdo myslíte, že to zaplatí? Já? Myslíte si, že se dám takhle odřít?"

"Přál byste si, aby vám policejní oddělení zaslalo šek, pane Phelps?" zeptal se Meyer.

Položil otázku mírně a s beránčím pohledem v modrých očích, neboť Meyer Meyer byl beránčí povaha. Jeho otec si totiž o sobě myslel, že je něco jako samostatný komik, a přišel na nápad, že to bude groteska k uválení, když dá svému synovi jméno, jež vhodně doplní příjmení.

Výsledkem byl Meyer Meyer, vpravdě perla rozjařenosti, velmi legrační kousek nomenklatury. Meyer byl řízením osudu pravověrný žid, jenž vyrostl převážně mezi pohany. Kluci z ulice do něj šli, kde se dalo, a kdykoliv potřebovali novou přihrávku,

Meyerovo jméno posloužilo. Léty v sobě Meyer Meyer vypěstoval skoro nadpřirozenou trpělivost a snášel s ní takové případy, jako je narození nebo vrtochy šprýmovných otců. Trpělivost na něm nezanechala téměř žádné tělesné šrámy - když nepočítáme skoro úplně holou lebku, jež Meyera postihla ještě před třicítkou. Teď mu bylo třicet sedm, a máje před sebou průšvih, že zmešká bar micvah, opíral se s nejvyšší vyrovnaností o stůl a čekal, co mu pan Phelps odpoví.

"Nojo, ale kdo to podle vás zaplatí," dožadoval se Phelps. "Já? Kdo platí mzdu městským policajtům, když ne já? A co za to mám? Doopravdy mě někdo chrání? Přece čtyři tisíce dolarů za zničení..."

"Zabili děvče," řekl Meyer mírně.

"Ano, ano, já vím," přitakal Phelps. "Víte, jak dlouho mi trvalo, než jsem ten krám trochu zvětšil? Na ráně není, a že by okolo byly samý neony, to taky nejsou, víme? Lidi sem choděj skrz reputaci, kterou jsem si udělal, pro nic jiného. V tomhle obvodu je víc výčepů než..."

"Pane Phelps, v kolik jste včera večer odešel z podniku?"

"Není to jedno? Viděl jste to tam? Viděl jste všechny ty rozbitý flašky? Skoro všechno zboží! Kde byli pochůzkáři! Jak mohl někdo rozmlátit všechny ty láhve a..."

"A čtyřikrát vystřelit. Ten, kdo rozbil láhve, vypálil čtyři rány, pane Phelps."

"Ano, ano, já vím. Prosím, kolem není moc obytných baráků, takže to neměl kdo slyšet. Ale od policajta se čeká, že slyší, nebo ne? To v nějaký putyce mazal deku?"

"Ve skutečnosti byl u jiného případu!"

"Co je důležitější? Moje zboží, anebo nějaký jiný pitomej případ?"

"Vaše zásoby jsou velmi důležité, pane Phelps," pravil Meyer. "Bez vašeho zboží by lidi v našem obvodu zcela jistě vyschli a umřeli. Policejní oddělení jaktěživo nepodceňovalo význam vašeho obchodu. Jenže policista, který byl na obchůzce, měl zrovna co dělat o dvanáct bloků dál. A na jeden ráz člověk víc jak jeden zločin nevyřídí."

"A jestli měli spadeno na můj kšeft? No, co pak?"

"Na váš obchod nikdo spadeno neměl. Jestli se nepletu, na pokladnu vám nikdo ani nesáh."

"Zaplatpámbu, že jsem tam Annii nechal jen něco kolem padesáti dolarů. Aby měla večer z čeho brát."

"Pracovala u vás Annie dlouho?"

"Asi rok."

"Myslíte si..."

"Prokrista, zásoby do mrtě pryč. Prošvihnu kalhoty, než je dám znova dohromady."

"Co Annie?" zeptal se Meyer a svatá trpělivost ho zřetelně přecházela.

"Annie?"

"To zabitě děvče. Co leželo se zraněným tělem a krásnou tvářičkou ve spláškách, co zbyly z vašich zásob!"

"Jo tak, Annie."

"Mohli bychom si o ní chvíli pohovořit? Bude vám to vyhovovat, pane Phelps?"

"Jo, toseví. Samosebou."

"Annie Boonová. Znal jste ji pod tímto jménem?"

"Znal."

"A pracovala pro vás asi rok, je to tak?"
"Jo, přesně. Asi rok."
"Byla vdaná?"
"Byla."
"Víte to jistě?"
"Jo."
"My ji máme v záznamech jako rozvedenou."
"Hm. Teda myslím, že byla rozvedená."
"Měla děcko, ano? Když byla v práci, starala se o dítě babička."
"Jo, přesně. Myslím, že to byl kluk."
"Ne," pravil Meyer. "Holčička."
"Co, holčička? Tak asi jo."
"Annu bylo dvaatřicet, pane Phelps, že?"
"Jo. Třicet dva nebo třicet tři."
"Jste ženatý, pane Phelps?"
"Já?"
"Ano. "Myslel jsem, že je řeč o Annii."
"Byla. Ted' mluvíme o vás."
"Ženatej, to bych byl."
"Jak dlouho?"
"Čtrnáct let."
"Máte děti?"
"Ne. Nemám."
"Kolik je vám, pane Phelps?"
"Čtyřicet jedna."
„Jde vám to?"
"Co."
"Jde vám to s manželkou?"
"Co?"
"Povídám," opakoval Meyer trpělivě, "jde vám to se ženou?"
"No to bych řek! Ale co se mě ptáte na takový blbiny!"
"Jen klid, pane Phelps. Spousta mužů nemá to štěstí."
"Já teda mám! A není mi jasné, jak se chcete tímhle tím vyptáváním dostat k chlapovi, kterej mi udělal z krámu Betlém."
"Nás především zajímá muž, co zabil, pane Phelps."
"Takže bych měl vlastně bejt nadšený, že je Annie zabitá. Jinak by policie s radostí pustila celou škodu z hlavy. Smůla, to už se stává."
"Myslím, pane Phelps, že to moc zjednodušujete," pravil Meyer.
Meyer. Prudce zvedl hlavu. "Máte revolver?"
"Cože?"
"Revolver? Pistoli? Nějakou zbraň?"
"Ne."
"Jistě ne?"
"Vemte na to jed."
"Můžeme si to ověřit, jak víte."
"Samosebou vím, že si to můžete..."
Další Phelps spolkl. Do tváře mu poznenáhlu stoupalo poznání.
Upřeně Meyera pozoroval a pak se mu obočí zlostně stáhlo do ostrého úhlu.
"Co tím chcete říct?"
"Hmh?" zeptal se Meyer.
"Já nejsem podezřelý, že ne? Chcete říct, že jsem podezřelý?"
Meyer smutně přitakal.
"Ano, pane Phelps," pravil. "Obávám se, že jste."
Muž v kanceláři poručíka Byrnesa měřil sto devadesát centimetrů a vážil osmdesát pět kilo. Měl modré oči a hranatou bradu s důlkem. Až na pramen nad levým spánkem, v místě, kde byl kdysi zasažen nožem, a když se rána zahojila, vlasy zbělely, byl jako liška. Měl rovný, nepřeražený nos a pěkná ústa s širokým spodním rtem. Tvářil se trochu nafoukaně, jako by mu poručík nebo Carella, který stál u poručíkova stolu, či snad sama poručíkova kancelář dost nevoněly.
"Steve," pravil Byrnes, "tohle je... eh...", Byrnes se rychle poradil s listem papíru v pravačce, "... ehm... Cotton Hawes."
Zvědavě si zrzka změřil.

"Je to tak? Cotton Hawes?"
"Ano, pane. Cotton jako bavlna."
Byrnes si odkašlal.
"Cotton Hawes," řekl znovu a střelil po Carellovi kradmým pohledem a pak chvíli mlčel, jako by jménu poskytoval možnost, aby se mu vštípilo do mysli.
"Detektiv druhé třídy," ozval se konečně, "nastupuje k našemu oddělení. Přestup z třicátého revíru."
Carella přikývl.
"Tohle je Steve Carella," pravil Byrnes.
Carella napřáhl ruku.
"Těší mě."
"Rovněž," odpověděl Hawes a pevně stiskl Carellovi ruku.
Na hřbetech se mu kudrnatily zrzavé chloupky a ruce měl jako lopaty. Carellovi však neušlo, že na něj nezkouší žádný trik s lámáním kostí, jak to někdy hromotluci dělají. Pevně, krátce Carellovi ruku stiskl a pustil.
"Myslel jsem, že by vám Steve mohl nalít kapku rozumu," pravil Byrnes.
"Jak to myslíte, pane?"
"Hmmm?"
"Jak to myslíte, pane?"
"Že vám všecko předvede," pravil Byrnes. "Lidi, barák, a třeba ulice. Poznat revír, to nemůže škodit."
"Ne, pane."
"Teda... ehm... mimo jiné, Hawesi, jsme rádi, že vás tu máme. Přijdete na to, že osmdesátý sedmý revír není rajský koutek, zvláště když přicházíte z třicátého. Ale zase tak strašná díra to není."
"Ještě horší," utrousil Carella.
"No dobře, po pravdě řečeno jedna z nejhorších. Ale na to si zvyknete. Anebo to ostatní přivykne vám. Těžko předem říct, jak se to vyvrbí."
"Věřím, že brzy do všeho vpluju, pane," prohlásil Hawes.
"Á, nepochybuj, nepochybuj," Byrnes se znovu odmlčel. "Jestli tedy nemáte nic dalšího..."
Byrnes si před Hawesem připadal hloupě jako nikdy a nevěděl proč.
"Můžeš se do toho dát, Steve."
"Rozkaz, poručíku," řekl Carella a odvedl Hawese ke dveřím, otevřeným do služební místnosti.
"Počítám, že všude ve městě to chodí na jedno brdo," řekl, když vyšli.
"Skoro," pravil Hawes.
"Cotton," povídá Carella. "Nezvyklý jméno."
"Otec měl nějaké techtle mechtle s tím puritánským knězem."
"Tak?"
"Jmenoval se Cotton Mather. Byl prý to průkopník velkého formátu. Mohl jsem skončit hůř."
"Jakto?"
"Mohli mě pokřtít Pacifik."
"Ovšem," usmál se Carella. "Tohle je tedy služební místnost. Stoly, okna - tabule, na kterou lepíme vyhlášky, kdo se hledá a tak, a všechny poznámky, co přebývají. Registratury jsou napravo. Obvyklá sada. Recidivisti, hledaný osoby, kdo sedí, ukradený zboží, krucinál, u vás to muselo být stejný."
"No jo," řekl Hawes.
"A taky máme šanon na ztracený kola," pravil Carella. "Ten jste možná u vás neměli."
"Ne, ten ne."
"Časem je docela k užítku. V tomhle okrese je dětí jako máku."
"Hmm."
"Jediný volný stůl je tamhleten u okna. Odkládací stůl. Najdeš tam kromě vlastní tchyně všechno."
"Jsem svobodnej," řekl Hawes.
"Aha. Tak nic. Stejně ho vyklidíme a můžeš si ho vzít do užívání."

Pro ten pád, že se oženíš."
Zazubil se, ale Hawes mu úsměv neoplatil.
"No... a..." Carella zamyšleně zmlkl.
Najednou mu zasvítily oči: hele, Meyer Meyer. Okamžitě zavolal:
"Meyere!" a Meyer zvedl hlavu od psacího stroje.
Carella popostrčil Hawese k jeho stolu.
"Meyere, dovol, abych ti představil Cottona Hawese, novou posilu našeho oddělení. Cottone, tohle je Meyer Meyer."
Meyer napřáhl ruku a začal:
"Těší..." a pak se zarazil a zeptal se: "Jakže se jmenujete?"
"Cotton Hawes," řekl Hawes.
"Jo tak. Těší mě."
Stiskl Hawesovi ruku.
"Meyer je jedinej chlap na světě, kterej má dvě křestní jména," řekl Carella. "Nebo dvě příjmení. Jak se to veme."
"Kromě Harryho Jamese ovšem," pravil Hawes.
"Cože? Harry...? Jo tak, Harry James. Dvě křestní jména. Ano. Ano," pravil Carella. Odkášlal si. "Na čem vyžíváš; Harry... Meyere?"
"Na tom mordu ve výčepu," řekl Meyer. "Vyzpovídal jsem zrovna majitele. Určitě prošvihnu biřmování."
"Proč asi?"
"Musím napřed dodělat tohle hlášení," podíval se na hodinky.
"Jdi do háje, to dosmolíš dřív," řekl Carella.
"Jen mě nech," opáčil Meyer. "Já myslím, že snad chci to pitomý biřmování prošvihnout."
"Tak to tu Cottonovi ukaž," řekl Carella. "Ty ho zabydlíš jako u maminky."
"Jistě," řekl Meyer bez nadšení a začal znovu klepat do stroje.
"Tuhle za zábradlím je chodba do místnosti pro zadržený. Nalevo je záchod... jsi voják?"
"Námořník," řekl Hawes.
"Aha. Učili jste se taky judo?"
"Trochu."
"Máme tu jednoho mariňáka. Jmenuje se Hal Willis. Budete si mít o čem povídat."
"Myslíš?" odtušil Hawes.
"Jenom mu nepodávej ruku," řekl Carella. "Složí tě ve třech vteřinách."
"Složí?" zeptal se Hawes suše.
"No, on..." Carella si znovu odkášlal. "Místo pro výsledky je na druhým konci haly, jestli k tomu potřebuješ soukromí. Obvykle se u nás vyslýchá ve služebně. Náš lodivod ostrým hochům nefandí."
"Za celou tu dobu, co jsem sloužil na třicátým, jsem ani jednou neviděl, že by se s vězněm špatně zacházelo," prohlásil Hawes.
"Takže je tu dost útulno, ne?" řekl Carella.
"Jako když se pracuje se zločinem," řekl Hawes.
"Jistě, nepochybuj..." Konec věty spolkl.
"Kartotéka je tamhle, přímo na druhým konci haly. Tyhle schody vedou dolů k strážnici a hotelu Alcron na druhý straně baráku."
"K čemu?"
"K celám pro zadržené."
"Aha."
"Pojď dolů, představím tě dozorčímu seržantovi. Pak se můžem trochu projít po rajónu, jestli chceš."
"Co navrheš ty."
"Je to má největší radost," předvedl Carella poprvé za celý den svou jedovatost.
Hawes se rozhodl to nevnímat. Sešli spolu po schodech do přízemí. Mlčky.
3/
Ženě v malém obýváku bylo čtyřiapadesát a vlasy měla kdysi stejně rudé jako její dcera. Dnes už byly prošedivělé, ale nepůsobily jako vlasy, které blednou. Docela paradoxně vypadaly spíš jako šedé vlasy ze železa, které napadl rez.

Po tvářích jí proudily slzy. Pláč zmařil naličení kolem očí, líčidlo stékalo ve stružkách na tváři. Nebyla to žádná krasavice, a navíc masku, kterou se zvelebovala před světem, rozryl teď žal a zpráva o smrti ji pomalounku odplavovala.

Detektiv Bert Kling seděl proti ní a pozoroval ji. Ženy vyslyšel nerad, a před těmi, co brečí, by už vůbec nejraději utekl. Při vraždách či sebevraždách ovšem ženské vždycky brečely. Před plačící ženou si připadal jako na jehlách. Vyšetřoval teprve krátký čas a byl to velmi mladý detektiv, takže si ještě nestačil osvojit pochopení či savoir faire mužů, jako byl Carella. Slzy tedy nerozpouštěly jen jednu pečlivě vyhotovenou masku. Ničily i kamenný výraz obličeje Berta Klinga. Seděl jako nemotorný školáček a nedokázal ze sebe vypravit ani hlásek.

Obývací pokoj byl zařízen pohodlně a vkusně. Nábytek nebyl drahý, ale hladké moderní linie působily daleko čistěji než nábytek, který se rozkročí na podlaze a dokáže malý byt zasekat. Čalounění bylo lehké a veselé, v naprostém protikladu k ženě, která seděla na gauči a rozmazávala si hnědé stružky kolem očí a na tvářích. Na zdi nad kanapem visela ohromná fotografie hezké rusovlásky. Dívka stála v poli vlnící se pšenice, hlavu měla pozvednutou k obloze a rusé vlasy jí padaly na ramena. Z tváře jí zářila čistá, opojná radost. Kling si připomněl obličej na podlaze výčepu a pomyslel si, jak prchavá je hranice mezi životem a smrtí, mezi radostí a žalem.

"Annie," řekla žena, když si všimla jeho pohledu.

"Ano," přitakal Kling.

"Je to sedm let starý obrázek. Ze svatební cesty. Jeli tenkrát na farmu jeho otce do Indiany. Zůstali tam měsíc. Byla šťastná."

"Její muž se jmenoval Ted Boone, ne?" řekl Kling.

"Ano, Theodor. Já mu říkala Theodore. Byl to milý chlapec.

Fotograf, víte. Ten obrázek je od něj. Udělal ho tenkrát z malé Kodachromy. Byl moc nadaný."

"Máte poněti, proč se rozvedli?"

"Ano."

"Proč?"

"Přerostl ji. Mou dceru." Řekla to bez vzrušení, oznamovala prostě fakt.

"Jak to myslíte, paní Travaillová?"

"Prostě ji přerostl. Annie nebyla žádný zázrak. Je to... byla to má dcera, ale žádný zázrak. Pořád samá legrace, copak o to, vtipná byla - chápete, jaký typ děvčete myslím? Tancovat, smát se... prostě byla veselá. A to se muselo mládenci, jako byl Theodor, líbit. Spouště hochů se to líbilo. Jenže časem..." paní Travaillová se odmlčela a smutek jí z tváře nezmizel, i když teď nemyslela na smrt.

Hledala výraz pro věci, které snad nikdy nikomu nesvětila, pro věci, jež matka neříká ani vlastní dceři, dokud se mezi ně nevetře cizinka Smrt a už nejsou žádná tajemství, žádné city, jež je třeba ochraňovat, zanikne hrdost, kterou měl člověk předtím strach zranit.

"Theodor šel nahoru. Nejenom ve fotografování. Věděla jsem, že mu to půjde. Měl tady." Poklepala si na spánek. "Chtěl víc. Byl jako divý do učení, chtěl poznávat, potřeboval povzbuzení. Annie mu to nemohla dát. Požádal ji, aby se s ním rozvedla."

"Povolila mu to?"

"Ano. Nerada. Měli už tenkrát Moniku - to je vnučka - a žena se začne bát, pane Klingu. Žena, která je pět let vdaná, pět let žije s mužem, je z ní manželka a matka, dostane strach. Neví už... neví už, jak se hraje... ta hra pro jednoho. Pomyslení, že se do ní bude muset nanovo vpravit, není nic lehkého." Paní Travaillová vzdychla. "Ale pustila ho. Vlaštovka nemůže zadržet orla, pane Klingu. To nemůže."

"Rozešli se přátelsky?"

"Rozejde se někdy rozvedený pár přátelsky?"

"No, já..."

"Ano, ano, brali to velmi moderně. Zůstali přáteli. A on samozřejmě navštěvoval Moniku. Jenže pro dva lidi, kteří se navzájem důvěrně znali, znali své touhy a myšlenky a sny, je moc těžké se zničehonic rozejít a předstírat, že jsou si cizí, pane Klingu. Je to... ten, kdo vás moc dobře zná,

se vám hnusí. Řekl jste mu, že už s ním nic nechcete mít, a hnusí se vám skutečnost, že jste s ním kdysi něco společného měli."

"Asi máte pravdu. Ale k nějakému otevřenému výstupu nedošlo?"

Myslím při návštěvách. Nehádali se nebo tak?"

"Theodor není vrah," řekla paní Travaillová suše.

"Musíme vzít v úvahu všechna hlediska, paní Travaillová."

"To vím. Byla zavražděna má dcera, pane Klingu. Nebylo to zvlášť bystré děvče, ale chraň pámbu, abyste si myslel, že mi na ní dost nezáleželo: Záleželo. A moc. A chci, aby policie vzala v úvahu všechna hlediska. Ale Theodor není vrah. Je tvůrčí člověk, a kdo tvoří, neničí."

"Chápu," povzdychl Kling.

Věděl, že Boona budou muset tak jako tak vyslechnout, ať už je tvůrce či ničitel nebo obojí dohromady. Přesto se alespoň poučil, že vysvětlovat policejní praxi může jen hlava otevřená, a stejně nikdy nedokáže říct všechno. Zjistil, že nejlepší vysvětlovací metoda je nevysvětlovat nic. Poslouchej, pozoruj, pamatuj si, zkoušej vítr. A pak se chyt' práce a zmákní ji, jak je třeba.

"Kdy se rozvedli?"

"Jsou to dva roky. Ale nešlo o nevěru. Dokud měl Theodor závazky, dodržoval je."

"Rozumím. Vaše dcera jela do Rena?"

"Do Las Vegas." Potom paní Travaillová dodala. "Cestu platil Theodor."

"A děcko?"

"Když Annie odjela na západ, Monika zůstala u mne."

"Máte další děti, paní Travaillová? Měla Annie bratra nebo sestru?"

"Bratra."

"Kde bych ho našel, paní Travaillová?"

"Je mrtvý."

"Ach. Odpusťte mi."

"Padl za druhé světové války. Byl střelcem u námořního letectva."

"Odpustte."

"Zemřel, když mu bylo devatenáct. Nejdřív jsem ztratila muže, pak syna. Jediné... jediné, co mi zůstalo, byla Annie. A Theodor. Později ovšem. Pak... pak odešel Theodor a teď... teď jsem sama. Kdybych neměla tu malou. Mám to dítě. Holčičku."

"Ano," pravil Kling.

"Jenomže, pane Klingu, žena potřebuje mít kolem sebe muže. Žena potřebuje muže."

"Ano."

"Theodor byl správný chlap."

"Co vaše dcera, paní Travaillová," připomněl Kling.

"Prosím?"

"Měla později nějakou známost?"

"Ano."

"S kým?"

"Bylo jich několik."

"Mohla byste mi je jmenovat?"

"Jakpak ne. Teď se scházela s nějakým Arthurem Cordisem. Viděli se... no... tak jednou za čtrnáct dní."

"Stavoval se pro ni tady?"

"Ano."

"Nevíte náhodou, kde bydlí?"

"Někde v Isole. Adresu neznám. Ale pracuje v bance jako úředník."

"S kým ještě chodila?"

"S Frankem Abelsonem."

"Jak často se vídali?"

"Sem tam. S žádným to nebylo nic vážného. Měla je jen... vy byste asi řekl jako kamarády."

"A ten bydlí?"

"Taky v Isole."

"Kdo je další?"

"Ten chlapec Jamie."

"Který Jamie?"

"Nevím. Mluvila jsem s ním jen po telefonu. U nás nikdy nebyl."
"Ale vaše dcera se s ním vídala?"
"Ano. Vždycky se někde sešli. Nemám tušení, proč sem nikdy nezašel."
"Víte to jistě?"
"Ano. Telefonoval často. Ona o něm taky mluvila. Říkala, že je to moc milý chlapec."
"A co přítelkyně, paní Travaillová?"
"Ach, těch měla Annie jenom pár. Mám vám říct jména? Nebylo by lepší, kdybyste si vzal adresář?"
"Vy ho máte?"
"Ano."
"Dobrá, až půjdu."
"Ovšem."
"Tak co ještě," podíval se Kling do svých poznámek. "V tom výčepu pracovala asi rok, že?"
"Ano. Měla po rozvodu jiné zaměstnání, a teprve když odtamtud odešla, začala pracovat u pana Phelpse."
"Vycházeli spolu dobře?"
"Ano, ano. Pan Phelps je velmi pozorný muž."
"Jak prosím?"
"Myslím jako zaměstnavatel. Moc pozorný."
"Hm," zahučel Kling a v duchu mu proběhlo hlavou, co mu o panu Phelpsovi sdělil Meyer. "Jak mám rozumět tomu pozorný?"
"No, mluvila o něm vždycky moc pěkně. A vzpomínám si, jak jednou chytila nějaký bacil, ležela doma a on jí poslal květiny."
"Tak?"
"Ano. Dvanáct rudých růží."
"Není to trochu nezvyklé?"
"Ženy si potrpí na květiny," řekla paní Travaillová. "A Annie byla dobrá pracovnice."
"Kde pracovala naposledy, paní Travaillová? Předtím, než nastoupila u Phelpse?"
"V Domě nábytku. U společnosti Herman Dodson."
"Nevíte náhodou, co tam dělala?"
"Prodavačku."
"Proč odešla?"
"To nevím. Nikdy jsme o tom nemluvily. Počítám, že plat nebyl zrovna slavný."
"A jak přišla k místu u Phelpse?"
"Nemám ponětí. Prostě se o něm asi doslechla."
"Aha."
"Máte tušení, pane Klingu, kdo to spáchal?"
"Ne. Zatím ne. Sotva jsme začali, paní Travaillová. Někdy to trvá pěkně dlouho. Jistě chápete."
"Ano, jistě. Ovšemže chápu."
"Mohla byste mi přinést ten notýsek s adresami."
"Ano, samozřejmě. Nechávala ho ležet na stole v pokoji. Hned vám ho přinesu."
Paní Travaillová si otřela rozmazané oči a vyšla z místnosti. Kling seděl. Když se otevřely vstupní dveře, automaticky se k nim otočil a ruka mu vjela k podpažnímu pouzdru pro služební osmatřícítku. Když uviděl, kdo stojí ve dveřích, spustil ruku zpátky.
"Ahoj," řeklo děvčátko.
"Ahoj, Moniko," odpověděl s úsměvem.
Děvčátko bylo v rozpacích. Rusé vlásky mělo spletené do copánků, na sobě strakatou kostkovanou sukni s ramínky a bílou halenku. Měla rovné nožky a pěkné zuby a oči kulila na Klinga s dětskou upřímností.
"Odkud víš, jak se jmenuju?"
"Prostě to vím," řekl Kling.
"Je babička doma?"
"Je. Pro něco mi šla. Do mamčinu pokoje."
"Neříkám jí maminka," světila se Monika. "Babi to nemá ráda. Říkám jí matko. A jak ty se jmenuješ?"

"Bert."
"Jsi taky matčin kamarád?"
"Ne," řekl Kling.
"A co jsi?"
"Jsem detektiv."
"Opravdu?" zeptala se Monika a z očí měla dvě kola. "Jako Martin?"
"Lepší než Martin," prohlásil Kling skromně.
"Máš pistoli?"
"Jak by ne."
"Ukážeš mi ji?"
Kling si odepjal osmatřicítku a ověřil si, že je zajištěná. Monika přicupitala blíž, ale Kling nedal zbraň z ruky.
"Je opravdická?"
"Toseví."
"Odkud ji máš?"
"Našel jsem ji v krabici od bot."
"Nenašel!"
"Ne, máš pravdu, tam ne. Kolik je ti, Moniko?"
"Pět. Brzy mi bude šest."
Kling si zastrčil pistoli zpátky do pouzdra.
"Jdeš zrovna ze školky?"
"Ano. Chodím jenom dopoledne. Teprve na podzim půjdu do první třídy. Pak už tam budu celý den a budu mít knížky. Ještě nikdy jsem neviděla detektiva."
"Já zas nikdy nepotkal holčičku z mateřské školky."
"Jéje, na nás není nic zvláštního."
"Na každém je něco zvláštního, Moniko."
"Proč jsi tady?"
"Jenom si musím něco zjistit."
"Martin to říká zrovna tak."
"No vidíš!"
"A co si musíš zjistit?" dotazovala se Monika.
"Něco o pětiletých holčičkách z mateřské školy."
"Proč?" zeptala se Monika vážně. "Některá něco provedla?"
Kling se rozesmál.
"Ale kde, beruško," pravil. "Jenom jsem žertoval."
"Tak proč jsi tady?"
"Už jsem ti říkal, běžné věci," vzdychl Kling.
Tohle od něj nikdo nemůže chtít. Ne, říkat pětileté žabce, že jí zastřelili mámu, to není jeho práce. Složil přísahu a byl přesvědčen, že je dobrý člen sboru, ale tady měl dělat navíc něco, co přesahovalo rámec povinností. Carella by možná dokázal vzít pětiletou zrzečku na klín a jemně a trpělivě jí vysvětlit, jak někdo maminku čtyřikrát střelil, až umřela, ale Kling to nedokáže. Zatím ne. Snad to za pár let svede. Ale teď ještě ne.
"Jaké běžné věci?" naléhala Monika znovu a Kling byl navýsost vděčný, že v tu chvíli vstoupila paní Travailová.
"Tady je ten... ach!"
Spatřila Moniku a bleskově pohlédla na Klinga.
"Neřekl jste..."
"Ne," pravil Kling.
"Co neřek?" vyzvíдалa Monika.
"Nic, šmudlo. Představila ses panu Klingovi?"
"Jmenuje se Bert."
"Takže jste se seznámili."
"Nojo. Zjišťuje u nás běžné věci."
"Ano," přitakala paní Travailová. "Co bylo dnes ve škole, šmudlo?"
"Á, binec jako vždycky," pravila Monika.
"Moniko!"
Kling se pokoušel zachovat vážný obličej.
"Proč nejdeš k sobě do pokoje, Moniko?" řekla paní Travailová.
"Musíme tu s panem Klingem ještě něco vyřídit."
"Už jdu," prohlásila Monika. "A zavoláš mě, babičko, až budete hotovi?" požádala způsobně.

"To víš."

"Na shledanou, pane Klingu. Doufám, že se zas uvidíme."

"Taky doufám."

Monika odešla. Paní Travaillová počkala, až byla nadobro pryč.

"Nemluvila snad o..."

"Ne."

"Myslíte si, že mou dceru mohla zabít nějaká žena?"

"Možné je všechno."

"Tady je notýsek. Přítelkyně tam najdete všechny."

Podala Klingovi adresář.

"Děkuju vám, paní Travaillová," pravil. "A děkuju, že jste mi pomáhala."

U dveří paní Travaillová promluvila znovu.

"Teď půjdete navštívit Theodora, vidíte?"

"Ano," řekl Kling.

"Neudělal to," prohlásila paní Travaillová vyrovnaně. "Sbohem, pane Klingu."

4/

Herman Dodson a spol.

Výběrový nábytek

Detektivu Bertramu Klingovi

87. pátrací oddělení

547 Parkside

Isola

Vážený pane Klingu,

na základě Vaší včerejší telefonické žádosti jsem pověřil personálního ředitele, aby prostudoval naše spisy, týkající se zaměstnání Anny Carolyn Boonové. Učinil tak a jeho podrobnou zprávu Vám tímto přikládám, i když nevím, nakolik bude pro Vás významná.

Slečna Boonová odpověděla na náš inzerát v místním deníku z neděle 13. března 1955. Inzerát zněl:

Hledáme zkušenou prodavačku pro solidně zavedený obchod s nábytkem. Plat plus provize. Volejte PATRICK 3-7021.

Slečna Boonová zatelefonovala a byla pozvána k pohovoru. Jak se ukázalo, s prodejem nábytku neměla žádnou zkušenost a náš personální ředitel s přijetím váhal. Jenomže, jak je vám snad známo, krátce předtím se rozvedla a byla to milá, přitažlivá osoba. Předpokládali jsme, že bychom ji mohli s úspěchem využít v našem oddělení moderního nábytku, a také jsme ji na šestiměsíční zkušební lhůtu zaměstnali. Nástupní plat činil 45 dolarů týdně plus provize, pochopitelně s předpokladem, že po uplynutí zkušební lhůty, osvědčí-li se, dostane k týdenní mzdě přídavek 5 dolarů.

Jak vyšlo najevo, náš úsudek nebyl chybný. Slečna Boonová byla pilná pracovnice a výborná prodavačka. Všichni zaměstnanci šestého poschodí (moderní nábytek, svítidla atd.) ji měli rádi a vedoucí úseku ji hodnotil jako schopnou a obětavou zaměstnankyni.

Přijali jsme vskutku s velkou lítostí, když nás loni opustila. Chápeme ovšem, že se jí naskytlo daleko lépe placené místo a nechtěli jsme jí samozřejmě nikterak mařit příležitost.

Mohu vás ujistit, pane Klingu, že zprávu o její smrti jsme u firmy Herman Dodson přijali všichni se zármutkem. Slečna Boonová byla jemná žena a bylo potěšením s ní spolupracovat. Prošla v životě těžkou zkouškou, přesto však nikdy nedopustila, aby osobní starosti jakkoli narušovaly její vztah ke kolegům či zákazníkům naší firmy.

Přeji Vám hodně úspěchů ve Vašem úsilí dopadnout toho, kdo ji zabil. Budete-li potřebovat jakoukoli další pomoc, bez rozpaků zavolejte.

Upřímně Váš

Ralph Dodson

za: Herman Dodson a spol.

Kling si přečetl Dodsonův dopis a dumal, proč musel někdo zabít Annu Carolyn Boonovou a přitom do základů vyplnit nálevnu. Nedávalo to za mák smyslu. Pokrčil rameny, přitáhl si isolský adresář, palcem jej otevřel a začal listovat u písmene B. Našel řádek Theodor Boone, fotograf, 495 Hall Street. Řekl si dozorčímu, aby mu hodil linku, a vytočil číslo. Telefon zvedli okamžitě.

"Kancelář Theodora Boona, dobré jitro," zašvitořil zvonivý hlásek.

"Pana Boona prosím," řekl Kling.

"Kdo volá?"

"Detektiv Bert Kling z 87. pátracího oddělení."

"Ach," zazněl hlas.

"Je přítomen?"

"Nevím, pane. Okamžik, prosím, podívám se."

Kling čekal. A při čekání maloval panáka, napřed hlavu, potom přidělal vousy, pak brýle a nakonec puntíkatou košili. Už chtěl zavěsit, že zavolá znova, když se z druhého konce ozval hlas. Byl to hlas hluboký, pevný, přímý.

"Haló?"

"Pan Boone?"

"Ano."

"Detektiv Kling, 87. revír."

"Čekal jsem to," řekl Boone. "Voláte kvůli Annii, vidíte?"

"Ano."

"Čím vám mohu pomoci?" zajímal se Boone.

"Rád bych si s vámi promluvil, pane Boone. Mohl bych se s vámi dnes odpoledne sejít?"

"Ano. Moment, dovolte, abych se podíval, co mám smluveno."

Chvilí bylo ticho.

"Ve tři hodiny, vyhovuje?"

"Výborně."

"Počítám, že vás sem vmáčknu. Odpusťte, nechci vás urazit, ale v půl čtvrté mám schůzi."

"Nevadí," řekl Kling. "Budu tam přesně."

"Výborně. Těším se na viděnou," a Boone zavěsil.

Kling chvíli držel hluchý telefon, pak položil sluchátko do vidlice.

Podíval se na hodinky, přešel ke stolu, kde klepal do stroje Meyer Meyer, a pravil:

"Jde se. Oběd."

"Už?" vyjekl Meyer a střelil pohledem na nástěnné hodiny. "Tady člověk nedělá nic jiného než, frisst. Frisst und frisst." Přesto vklouzl do saka a v malé špeluňce v jedné z postranních uliček snědl víc než Kling - což byl nemalý výkon.

Peter Kronig byl přírůstek zrovna jako Cotton Hawes. Na rozdíl od Hawese ho ovšem nepřešoupli z jiného oddělení. Byl kdysi policejním fotografem a odveleli ho do policejní laboratoře, aby se tu pod vedením poručíka Sama Grossmana, momentálního šéfa nejlepší čarodějné kuchyně v celých Spojených státech, něčemu přiučil. Kronig měl popravdě k laboratorní práci blízko už jako fotograf. Všecky ty čáry ho zajímaly už dávno a v tom byl vlastně kořen jeho přemístění. Pámbu ví, laboratorní technici na záhoně nerostou, a jakmile Grossman uviděl zapáleného člověka, urval ho - a hezky rychle.

Kronig byl tedy odvláčen a záhy se poučil, že vědecká práce je trochu silnější tabák než vyvolat negativ a vyleštit obrázek. V čistém bílém sále, zabírajícím skoro celé přízemí policejní budovy v centru města na High Street, se poučil, že vědecky objevovat taky znamená přicházet do styku s vyšetřovateli, kteří mají co dělat s vraždou. Jednat s Carellou mu tolik nevadilo, Carellu znal, ještě když sám fotil mrtvoly. Carella se uměl zasmát a náhodou byl i výborný detektiv, který klade případné otázky a netváří se jako ztělesněná důležitost. Jenomže tehle Hawes - Cotton Hawes, to mě podržte - vystrkoval růžky a bylo jasné, že s ním nebude lehké pořízení. Kronig si nepotrpěl na slovní souboje. Hawes byl ostrý jako břitva a studený jako psí čumák. Ta studenost Kroniga položila. Přestože měl odznak detektiva 3. třídy, dost nerad by byl potkal Hawese v temné uličce.

"Jak víte, určitě neznámou zbraň můžeme, jen když máme střelu, která z ní byla vypálena," pravil.

"Proto jsme tady," zavrčel Hawes.

"Ano," pravil Kronig. "Tedy, prozkoumáme rýhy na střeše, zjistíme, zda jsou pravo či levotočivé, jejich počet, šířku a stoupavost závitů. To musíme udělat."

"A jak je to se zbraní, kterou byla zastřelena Annie Boonová?" zeptal se Hawes.

"Ano. Hned se k tomu dostanu."

"Kdy?" otázal se Hawes.

Carella po něm střelil pohledem, ale Hawes mu nevěnoval pozornost.

"Pole," pokračoval trochu rozčileně Kronig, "je hladký povrch mezi rýhami v hlavni. Pro jednoduchost-většina zbraní má v hlavni přesný počet rýh. Tak například je jen osm automatických..."

"Osm automatických," přerušil ho Hawes, "které mají pět polí. Co vražedná zbraň?"

"Už tam budu," řekl Kronig. "Většina pistolí ráže 25 má šest polí. Jestliže máme dvě pistole se stejným počtem polí, můžeme další rozlišení provést podle směru závitů. Jestli doleva nebo doprava, jasné?"

"Nad slunce," odsekl Hawes.

"Automatická pistole má sotva levý závit," řekl Kronig.

"Taky se najdou," řekl Hawes. "Španělské pětadvacítky a dvaatřicítky mají levý závit."

"Ano. Ano. A taky Bayard a pětadvacítky kolt má levý závit."

"Proč pořád sedíš na pětadvacítkách?" zeptal se Carella.

"Protože střela, kterou jsme zkoumali, má šest polí. Závit měl velkou stoupavost střel doleva. Průměr rýhy jeden a půl milimetru."

"Tak dál," řekl Hawes.

"Tedy," povzdychl Kronig, "podívali jsme se do tabulek. Našli jsme rýhování, směr závitů, vinutí závitů, průměr rýhy a všechno dohromady nám dalo ráži zbraně, z níž byla střela vypálena."

"Kterou?"

"Automatický kolt ráže pětadvacet."

"Vyklop nám všechno, Pete."

"Moc toho není. Pětadvacítky znáte. Jsou to malé bouchačky. Měří nějakých dvanáct centů a jsou lehké jako pírko. Zásobník na šest ran. Náboje můžete mít s ocelovým nebo niklovým pláštěm. Střílejí jako mrcha a mrtvolku z vás udělají zrovna jako pětadvacítky."

"Malá bouchačka," odtušil Carella.

"A lehká," dodal Hawes. "Tak lehká, že se vejde chlapovi do postranní kapsy. Tak lehká, že se vejde do dámské kabelky."

"Ale vyložené dámské zbraň to není, vid', Pete?" zeptal se Carella.

"Vyložené ne, Steve," řekl Kronig. "Může být a taky nemusí. Řek bych, že je to jako jednou za osmkrát a podruhé bez dvou za dvacet. Ne jako pětadvacítky. Tu moc ženských neutáhne."

"Takže máme na vybranou."

"To jo," přikývl Kronig. Zazubil se na Carellu a dodal: "Že jsme vás vytrhli, co?"

Na ulici před budovou velitelství se Carella zeptal:

"Protahovali tě u vás laboratoři často, Hawesi?"

"Trochu," připustil Hawes.

"O co šlo? Nelíbil se ti Pete?"

"Sekáč. Proč?"

"Zdál ses mi podebranej."

"To jeho kázání ze základní balistiky mi lezlo na nervy."

"Je to jeho práce."

"Jeho práce byla říct nám, z jakýho druhu zbraně a jaký ráže byla zastřelena Anne Boonová. Kašlu mu na vývody, jak k závěru došel. Naše práce je dopadnout vraha, a ne poslouchat oslavný tirády na laboratorní techniku."

"Znáť tyhle věci není nikdy na škodu," pravil Carella.

"Proč? Chystáš se snad zakotvit v policejní laboratoři?"

"To ne. Ale když umíš ocenit práci druhýho, nebudeš od něj chtít nemožnosti."

"To je obecný pohled," pravil Hawes. "Já mám radši, když to odsejpá."

"S vraždou si někdy tak rychle neporadiš. Teď víme, že bylo použito pistole ráže 25. To není zrovna nejzamilovanější kalibr. Mizerové z našeho rajónu si potrpěli na dvaatřicítky a osmatřicítky. Jak u vás?"

"Taky tak."

"Takže se budeme muset mrknout do kartotéky podezřelých. Podle tebe třeba Pete kázal, ale mně nevalil. Spíš mě to bavilo."

"Jeden vdolky, jiný holky," řekl Hawes.

"Samozřejmě. Co vraždy, než jsi k nám přišel? Měls jich hodně?"

"Ani ne."

"Ne moc?"

"Na celým oddělení jsme neměli moc vražd."

"Kolik?"

"O co ti jde, Carello?"

"Jsem zvědavý."

"Mě nedoběhneš."

"Ne."

"Víš moc dobře, jakej obvod byl náš rajón. Boháči. Obrovský přepychový baráky s domovníkem. Nejběžnější zločin u nás byla loupež. A pouliční přepady. A pokusy o sebevraždu. Nebo dokonany sebevraždy. A taky prostituce, ovšem ta nóbl. Ale vražd jsme moc neměli."

"Kolik?"

"Nebudu počítat ty, kdy zabíjel vyplašený zloděj a chytli jsme ho skoro na místě činu. Budu počítat jen opravdický vraždy. Kde jsme museli máknout."

"Ovšem," přikývl Carella.

"Kolik?"

"Šest."

"Za týden?"

"Ne."

"Tak za kdy? Za měsíc?"

"Sloužil jsem v třicátém revíru čtyři roky. Za celou tu dobu jsme měli šest vražd."

"Cože!"

"Přesně."

"A na kolika jsi pracoval ty?"

"Ani na jediný."

"Ach tak," usmál se Carella.

"Dokázals, cos chtěl?"

"Nesnažil jsem se nic dokazovat."

"Pravda je, že o vraždách vím houby. Vždycky jsem měl pocit, že na ty má monopol kriminálka Sever a kriminálka Jih."

"Kdybysme všechny mordy z našeho rajónu předali kriminálce, neměli by koho poslat do ulic."

"Dobrá. O vraždě tedy nevím nic. Domluveni?"

"Domluveni. Co ještě neznáš?"

"Neznám 87. revír."

"S tím se počítá."

"Neznám ani tebe."

"Stephen Louis Carella, detektiv 2. třídy, čtyřiatřicet let, u policie sloužím od svých jedenadvaceti let. Jsem ženatý, má žena se jmenuje Teddy a je hluchoněmá. Žijeme šťastně. Svou práci mám rád. Vyšetřoval jsem jedenačtyřicet vražd a měl jsem co dělat skoro s každým typem zločinu, jaký jsou v tomhle městě páchaný. Udělal jsem v životě dvě velké chyby. V Itálii jsem šlápl na ruční granát a loni na vánoce jsem se dal postřelit. Oba případy jsem přežil a příště už takovou botu nespáchám. Konec svědecký výpovědi."

"Pane jo, takhle tedy?"

"V kostce."

"Chodil jsi na vysokou, ne?"

"Dva a půl roku. Vyhořel jsem na Chaucerovi."

"Z armády tě propustili doktoři, co?"

"Ano. Jak jsi..."

"Jestli jsi od jedenadvaceti u policie a dva a půl roku jsi studoval, tak na vojenskou službu moc nezbyvá, ne? Jak to bylo? V sedmnácti jsi vyšel střední školu a pak jsi nastoupil u sboru. Je to tak?"

"Hádáš jako z ruky," řekl pobaveně Carella.

"Dobrá. Počítám, že teď už detektiva Steva Carellu znám."

"Taky si myslím. A co detektiv Cotton Hawes?"

"O něm není co vyprávět," řekl Hawes.

"Jen povídej."

"Otravuje mě to."

"Asi jako tě otravoval Pete Kronig?"

"Vlastně jo."

"Něco ti poradím, Hawesi."

"Copak?"

"Nejsem nejlepší policajt na světě," řekl Carella, "prostě se snažím odvést pořádnou práci, konec. Ale vraždy jsem vyšetřoval a vím, že Sam Grossman a jeho technici mi dokážou ohromně píchnout. Někdy je laboratoř úplně na kočku. Jsou případy, že co si nevychodíš, nenarafičíš a vlastní hlavou nevykoumáš, to není. Ale jindy ti laboratoře přinesou všechno tak, že stačí vyrazit a pachatele rovnou sbalit. Když takovej technik mluví, já poslouchám. Poslouchám jako netopejr."

"Co tím chceš říct?" zeptal se Hawes.

"Že bys měl taky natahovat uši," pravil Carella. "Zastavíme se někde na kafe?"

5/

Hall Street číslo 495 byl přepychový dům s širokánskou vstupní halou a čtrnácti výtahy. Stál ve vydavatelské čtvrti a z obou stran ho obklopovaly luxusní obchody.

Kling měl pocit, jako kdyby umřel a přišel do nebe. Vůbec bylo ohromně vypadnout z revíru. Tady ve středu města bylo krásně a on už na tu krásu skoro zapomněl. Připamatoval si, jak tu s Claire o vánocích nakupoval, a připadalo mu, že se to stalo o vánocích roku 1776. Bylo příjemné toulat se zas po Hall Street, potkávat muže s aktovkami na cestě do čistého

zaměstnání, bylo příjemné potkávat vymydlené dívky v sukních a blůzách z módních salónů, děvčata spěchající do kanceláří a na nákupy. Měl dojem, že tohle je nejhezčí část města, čtvrt, která o sobě ví a dává člověku možnost, aby se cítil jako v obrovské metropoli.

Počasí bylo taky ideální. Největší nápor léta teprve přede dveřmi, ve vzduchu ještě vládlo jaro. Hřejivé a voňavé, byl to den, kdy člověk shodí sandály a bos se brouzdá mokrou trávou. Kling litoval, že má povinnosti. Ale zas nelitoval, že ho přivedly až sem.

Vstoupil do budovy číslo 495 a vykročil k recepci. Theodor Boone se nacházel v místnosti 1804. Kling pohlédl na hodinky. Bylo za deset minut tři. Lehce pokýval hlavu a zamířil k výtahům. Měl na sobě šedé kalhoty a košili také s šedivými proužky. Nevypadal vůbec jako policista. Se svou blond kšticí, širokými rameny a dlouhým rozhodným krokem se mohl vydávat za Skandinávce, který si přijel do Ameriky prostudovat průmyslové bankovnictví.

Výtahy se dělily na několik úseků. Kling přešel oddělení 1-12, místní provoz, a zastavil se u oddělení Express 14-22. Musel se usmát, když viděl, že i v tak moderní budově v centru moderního města pověřivě vynechali třinácté poschodí.

Přistoupil k nejbližší kabině a požádal:

"Osmnácté, prosím."

"Jak je venku?" zeptal se chlapík ve výtahu.

"Pěkně."

"Já se jakživo nedostanu ven. Jsem v tomhle baráku jako v pasti. Od osmi od rána do pěti večer jsem tu zavřenej jako v base. Nevím, co je to světlo. Ani na oběd nevypadnu. Přinesu si něco na zakousnutí a zhltnu to dole v šatně. Jako krtek."

Kling chápavě přikývl.

"Todle je vůbec město krteků, abyste věděl. Známlidi, co se zbláznili do podzemky a i do ouřadu jezděj pod zemí. To já si každý ráno a každé večír protáhnu perka ty dva bloky cesty, co sem mám. Ale kdepak oni. Do ouřadu pod zemí, protože je to rychlejší, ať prší nebo připaluje. Oběd do sebe nahážou někde v podloubí, taky pod zemí, a domů se vracejí zase tak. Ani nevědí, jak město vypadá. Já znám aspoň ty dva bloky, co sem mám. Jak že je venku?"

"Pěkně," řekl Kling.

Dispečer v hale luskl prsty. Muž ve výtahu zavřel dveře.

"Říkal jste osmnáctý, že?" přeptal se.

"Ano," přitakal Kling.

"Nahoru a dolů, celý den," vzdychl chlapík. "Nahoru a dolů a jakživo nikam jinam. Jako ten krtek, co reje svislý chodby. Kdybych byl průvodčí v podzemce, ryl bych je aspoň vodorovně. A navíc oni tu a tam vylezou. Na konečný v Calms Pointu nebo Riverheadu jde dráha na povrch. Jenže já musím nahoru a dolů, nahoru a dolů, celý den. Venku je hezky, že jo?"

"Nádherně," pravil Kling.

"Vypadalo to slibně už ráno, když jsem šel do práce. Vy pracujete někde na vzduchu, pane?"

"Občas."

"Poslyšte, i občas je ohromný," pravil chlapík. "Počítám, že bych si měl taky něco takovýho najít. Třeba u čištění města. To je taky venku."

"V zimě je tam zima," řekl Kling.

"Cože?"

Tenhle nápad chlapíka zaskočil.

"No jo, to je vlastně pravda, že jo. Jářku svatá pravda."

Kabina měkce dosedla.

"Osmnáctý."

Dveře se otevřely.

"Děkuju vám," řekl Kling a vystoupil.

"Za málo," odpověděl chlapík ve výtahu a dveře se zavřely.

Stroj zapředl a kabina se propadla do šachty. Kling se usmál a začal hledat místnost 1804. Šel chodbou pořád podél dveří, až se zastavil u jedné, které měly křídla ze zrnitého skla. Otevřel je a vstoupil do malé, luxusně zařízené čekárny. Na druhé straně seděla za stolem úřednice.

Kling zamířil rovnou k ní.

"Pana Boona," řekl.

"Koho mám, prosím, ohlásit?"

"Detektiva Klinga."

Dívka prudce zvedla hlavu.

"Vážně jste detektiv?"

"Ovšem."

"Hned to bude, pane."

Když zastrkávala kolík na desce pro místní hovory, nespouštěla ho z očí.

"Ano?" ozval se hlas.

Kling poznal, že je to Boone.

"Chce vás navštívit detektiv Kling, pane," řekla dívka.

"Pošlete ho sem," řekl Boone. "Jsem ve studiu."

"Ano, pane," pravila. "Prosím, pane Klingu, můžete dál. Těmito dveřmi a dál chodbou. Jsou to poslední dveře."

"Děkuji," řekl Kling. Zmáčkl kliku, zaváhal a otočil se. "Vpravo či vlevo?"

"Co?"

"Chodbou."

"Ach." Dívka se zasmála. "Vlevo."

"Děkuju," zopakoval Kling.

Zavřel za sebou a zamířil doleva. Minul celou řadu dveří, až došel na konec chodby. Otevřel si a vstoupil do obrovské rohové místnosti. Vzadu bylo malé pódium, zakryté černým sametem, a na něm ležela dívka v leopardí kůži. Bylo na ni zaměřeno šest reflektorů a kamera. Za kamerou stál muž, druhý upravoval sametové záhyby na pódium. Třetí muž postával se založenýma rukama kousek nalevo od kamery.

"Chtěl bych ji mít zepředu, Tede," řekl ten se založenýma rukama.

"Udělám ti, co chceš," pravil Boone. "Je to tvůj inzerát."

"Dobrá, tak se mi to zamlouvá. Chci, aby to vypadalo, jako že se na nás dívá."

"Proč?"

"Protože chci."

"Ale v textu máš ‚Ženy vzhlížejí k mužům, kteří užívají po holení vody značky Leopard‘," řekl Boone.

"V pořádku," pravil ten se založenýma rukama.

"Tak proč se nemůžu koukat nahoru?" zasáhla modelka v leopardí kůži. "Stejně vypadám se zvednutou hlavou líp."

"Chci, aby ses koukala dolů."

"To je nesmysl," odsekla modelka.

"Miláčku, dostáváš čtyřicet dolarů za hodinu za to, že tu pózuješ, a ne abys dělala uměleckýho šéfa. Až budu chtít, abys koukala nahoru, řeknu ti koukej nahoru. Ted' právě si přeju, aby ses koukala dolů, a moc by mě těšilo, kdyby tě náš přítel Boone zmáčkl hezky z podlahy, aby tě ten dojem, že koukáš dolů, pustil."

"To je mi záhada," nedalo se děvče. "Ve scénáři je ‚pohled vzhůru‘ a ty chceš, abych koukala dolů. Namouduši, záhada století. Jedno z nezbadatelných tajemství Orientu."

Kling zakašlal.

Boone se otočil od kamery.

Nebyl žádný hezoun, ale že by byl ošklivý, se taky nedalo říct. Spíš menší, husté černé vlasy a nepravidelné rysy boxera. Měl úzký pas a široká ramena a úsporný pohyb, kterým se ke Klingovi otočil, napověděl, že to je muž, který výborně běhá a má přinejmenším tak perný trénink jako ‚commandos‘. Jiskřivé hnědé oči se náhle zaostřily na Klinga, vzápětí se Boone odtrhl od kamery a s rukou nataženou k pozdravu k němu výkročil.

"Detektiv Kling?"

"Ano," přikývl Kling. "Doufám, že neruším."

"Vůbec ne." Boone se otočil. "Charlesi, nebude ti vadit menší přestávka?"

"Já jenom že solím královně džungle čtyřicet dolarů za hodinu."

"Mně pauza bodne," zasáhla modelka. "Jsem z toho koukání dolů celá zmořená."

"Jen pokračuj," pravil Charles a spustil ruce. "Dej si pauzu a cvič si ten pohled. Cvič si, aby ses koukala dolů a zároveň to vypadalo, že zbožně vzhlížíš."

"Na to by člověk musel být eskamotér," řekla modelka. "Měl sis najmout někoho od cirkusu."

"Někdy mám dojem, že jsem to udělal," ušklíbl se Charles.

Boone odvedl Klinga stranou. Vytáhl krabičku cigaret a nabídl mu.

"Kouříte?"

"Ne, děkuju," odpověděl Kling.

Boone si vyklepl jednu pro sebe a zapálil si. Vyfoukl obláček kouře, vzdychl a zeptal se:

"Kdo ji zabil?"

"Nevíme," řekl Kling.

"Čím vám mohu pomoci?"

"Tím, že mi zodpovíte pár otázek, jestli vám to nebude vadit."

"Ani v nejmenším." Znovu vtáhl kouř. "Ptejte se."

"Jak dlouho jste byli spolu?"

Boone nepočítal. Okamžitě odpověděl:

"Pět let, dva měsíce a jedenáct dní."

"Pamatujete si to tak přesně?"

"Byla to nejšťastnější doba mého života," řekl Boone.

"Opravdu?" zeptal se Kling.

Nehnul brvou. Moc dobře si pamatoval všechno, co mu řekla paní Travailová, ale nehnul brvou.

"Ano," potvrdil Boone.

"Proč jste se tedy rozvedli?"

"Už o mě nestála."

"Abych měl jasno," řekl Kling. "Ona požádala o rozvod?"

"Ano."

"Proč?"

"Nevím. Byl bych to moc rád věděl. Myslel jsem si, že nám všechno hraje. Pámbu ví, že jsem ji miloval."

"Radši abychom to vzali zkraje," navrhl Kling.

"Prosím. Kde mám podle vás začít?"

"Kde jste se poznali?"

"V knihovně."

"Kdy to bylo?"

"Před osmi lety. V roce 1949."

"Stačí. Pamatujete se na měsíc?"

"Červen."

"Co jste v knihovně dělal?"

"Byl jsem tenkrát na volný noze. Měl jsem možnost něco udělat, nějaký průmyslový materiál, ale nemohl jsem najít nic, co bych mohl předvíst, aby se smlouva uzavřela. Předtím mi vyšlo něco ve fotomagazínech a šel jsem do knihovny, abych si tam některý z těch starých výtisků sehnal."

"A sehnal jste?"

"Ano. Taky jsem tam poznal Annii."

"Jakpak?"

"Bylo to zvláštní. Myslím, že jsem nervózní člověk. Bubnoval jsem prsty o stůl. Vzal jsem si... jak se tomu říká... orientační katalog či jak, protože jsem si nepamatoval, v kterých číslech materiál mám, a jak jsem listoval, bubnoval jsem prsty do stolu. Jsem nervní typ. Energie věčně nazbyt. V jednom kuse si buď podupávám, bubnuju prsty nebo tak. Chápete?"

"Pokračujte."

"Seděla u stolu a četla. Požádala mě, abych s tím bubnováním přestal. Myslím, že jsme se trochu chytli. Nemyslel jsem to doopravdy. Byla ohromně roztomilá a já se s ní začal hádat vlastně jen proto, abych se jí později mohl omluvit."

"Udělal jste to?"

"Ano. Požádal jsem ji o prominutí a pozval ji na večeři. Souhlasila."

"A tím to začalo."

"Jaké děvče vlastně byla Annie?"

"Annie?"

V Boonových očích se objevil smutek.

"Nejkouzelnější děvče, jaký jsem v životě potkal. Plná života, pane Klingu. Jako rtuť. Zrzavejch děvčat je spousta. Ale ohnivou kšticí to končí. Pak už přijde jen bleďá plet' a kam ji postavíš, tam ji najdeš. Všiml jste si někdy, kolik zrzek má plet jako tvaroh? Zasnívá na ně sluníčko a jsou červený jako raci. Annie byla jiná. Jako rtuť. U ní ty ohnivé vlasy jen dotvářely rámec. Milovala činnost. Plavala, lyžovala, jezdila na koni, pouštěla se do všeho. Na slunci se nikdy nespálila. Vždycky šla hned do bronzova. Byla krásná. Měl jsem to děvče rád. Dal jsem jí všechno, co jsem měl. Miloval jsem ji."

"A co se stalo?"

"Nevím."

"Že byste ani netušil?"

Boone bezmocně pokrčil rameny.

"Narodila se Monika. Viděl jste mou dceru?"

"Ano."

"Krasavice, vidte."

"To je."

"Takže jste viděl i Bečku, co?"

"Cože? Promiňte, nerozuměl jsem."

"Mou bývalou tchyni, paní Travailovou."

"Ano, mluvil jsem s ní."

"Ta mrcha," ulevil si Boone. "Poženu ji před soud, víte?"

"Netušil jsem."

"Kvůli péči o dítě."

"Měl jsem dojem, že vás má ráda."

"Vážně? Copak Bečka, to je herečka. Stejně bych řekl, že nás s Annii rozkmoťila ona."

"Proč myslíte?"

"Nenáviděla Annii. Ztratila všechny muže v rodině a nesnesla pomýšlení, že dcera nějakýho má. Taky přestala vypadat, a Annie jen kvetla. Bečka byla natvrdlá, Annie bystrá."

"Bystrá?"

"Inteligentní. Chytrá jako liška. Nestalo se, že by něco nesvedla a že by to nesvedla na jedničku. Učení pro ni byla hračka, pane Klingu. Hračka. Měl jsem co dělat, abych s ní udržel krok."

"Říkáte, že nebyla... hloupá?"

"Hloupá? Prokristapána, to tedy ne. Patřila k těm vzácným výjimkám, které jsou obdařeny duchem a krásou. A přitom se nevytahovala. Nedopustila, aby si člověk vedle ní připadal jako blbec. Prokrista, pane Klingu, co vám mám o Annii vypravovat? Byla pro mě největší dar, kterým mě život obdařil. Jestli jsem se vyšvihl, pak jenom její zásluhou. Když mě poznala, teď vím, který věci jsou důležité. Annie mě to všechno naučila. Den, kdy jsem ji ztratil, byl nejčernější v mém životě."

"Chtěl jste mi povědět, proč došlo k rozvodu?"

"Ano, ano. Narodila se Monika. Jakmile se musíte starat o děcko, nezbyde vám už tolik času na zábavu. Chci říct, že i když máte dítě nevímjak rád, přece vás svazuje. Annie za nic nechtěla Moniku svěřit jinému než bábě. Že prý se k nám Bečka nastěhuje a bude u nás bydlet. Odmítl jsem. Podle mě jsme si docela klidně mohli někoho najmout. Tolik mladých lidí to tak dneska dělá. Annie nechtěla ani slyšet. Milovala to škrvně jako... prostě na Monice visela. Jenže zároveň ji jaksi nesnášela. Protože nás pořád svazovala, chápete? Protože už jsme si nemohli vyrazit na sobotu a neděli do hor na lyže. Protože už jsme si nemohli zničehonic vzpomenout, sebrat pár věcí a vydat se třeba na týden k moři."

"Co ještě?"

"Nerad si to připouštím..."

"Prosím."

"Prerostla mě."

"Jakže?"

"Víte, jsem jako fotografická deska. Fotografuju z povolání a na všechno se dívám čočkou. Zachycuju věci, a jak je zachycuju, tak je i vnímám. Ale tvůrčí prvky, ty jsem postrádal, odjakživa."

"Rozumím," připustil Kling.

"Annie šla nahoru. Já ne. Kamera jenom zaznamenává, pane Klingu."

"Annie vás tedy předstihla?"

"Ano."

"A nebylo to obráceně?"

"Nebulte směšnej. Bože, ta měla hlavu! Nenasytný mozek.

Vědomosti přímo hltala. Báječná. Báječná holka."

"Proč si po rozvodu našla místo ve výčepu?"

"Nevím. Čekal bych spíš, že děvče jako ona bude chtít prorazit.

Reklama, rozhlas, televize, něco takovýho, kde by uplatnila nápady. A ona jde napřed prodávat nábytek a potom kořalku. Nešlo mi to na rozum.

Jednou, když jsem se přišel podívat na Moniku, jsem se jí dokonce zeptal."

"A co vám řekla?"

"Potřebuju trochu vysadit, Tede, povídala. Každý si musí tu a tam odpočinout. Teď odpočívá, chudák."

"Podle toho, co jste mi líčil, bych si spíš myslel, že už měla odpočinku plný zuby. Myslím toho, jak byla uvázaná u děcka."

"Ano," souhlasil Boone. "Já bych předpokládal totéž."

Zahodil zbytek cigarety a zašlápl ho na podlaze.

"Tak proč ty dvě místa brala?"

"Nemám zdání."

"Hodně jste se hádali, pane Boone? Myslím po svatbě?"

"V mezích. Však víte, jak to v manželství chodí."

"Jednou za týden? Dvakrát?"

"Ach, to nevím. Nikdy jsem to nepočítal. Ale znáte to. V manželství musí jít občas jeden druhému na nervy. A je z toho hádka. Nikdy jsem je nepočítal."

"Můžete říct, že jste byl šťastně ženatý?"

Boone zaváhal. Nakonec pravil:

"Ne."

"Proč ne?"

"Počítám... počítám, že jsem Annii nestačil."

"Měla někoho jinýho?"

"Ne. Myslíte, že by jí svěřili péči o dítě? Kdepak."

"A co vy? Nebyla tu nějaká jiná žena?"

"Ne. Vedle Annie jsem žádnou nepotřeboval."

"Ale vy jste byl pro ni málo?"

"Ano."

"A přece si nikoho nenašla?"

"Ne. Alespoň jsem o nikom nevěděl. A výrok poroty taky žádnou nevěru neuváděl. Kdyby byl jeden z nás chtěl, nikdy rozvod nepovolili."

"Žádal jste, aby dítě bylo svěřeno do vaší péče?"

"Ne. Při rozvodu ne. Ke všemu, co mi mohlo Annii připomínat, jsem se tenkrát obracel zády."

"Protože jste ji tolik miloval?"

"Ano. Po čase jsem zjistil, že jsem jednal úplně bláhově. Vyhledal jsem ji. Ji a Moniku. Šel jsem je navštívit. Dcerka mě zbožňuje, pane Klingu. Je mezi náma ohromnej vztah. Chtěl jsem, aby žila se mnou. Můžu ji dopřát věci, jaký si bába nikdy nemůže dovolit. Má ji u sebe protizákonně. Soud přřkl dítě Annii, ne tchyni. Nemá na ni právo, a kdyby se s tím soudy tak nesmolily, měl bych už Moniku já."

"Říkal jste, že napřed jste Moniku nechtěl, je to tak?"

"Ano."

"A Annii jste měl moc rád?"

"Hrozně."

"Povězte mi, pane Boone, napadlo vás někdy po rozvodu, že by se Annie mohla vrátit?"

"Zkraje jsem si to myslel."

"Jak dlouho?"

"Asi půl roku. Pořád jsem čekal, že mi zavolá. Zvlášť když jsem zjistil, že prodává nábytek. Myslel jsem si, že mi zavolá a zkusí zas všechno slepit. Šest měsíců jsem doufal."

"Nezavolala."

"Ne."

"A vy jste se ji v té době nepokusil vyhledat či navštívit Moniku?"

"Přesně."

"Kdy jste zas Moniku prvně viděl? Myslím od rozvodu."

"Šest měsíců potom."

"Žádal jste někdy Annii, aby vám dítě dala?"

"Ano... žádal."

"No a."

"Odmítla. Dítě patří k matce, říkala."

"Ano. A žádal jste někdy o změnu soudní cestou?"

"Radil jsem se s advokátem. Podle něj soud jednou přřkl dítě matce, tak tedy matce."

"Takže naděje, že byste si Moniku zákonně vymohl, vlastně nebyla?"

"Zato je teď. Bečka na ni nemá nárok. Je to přece moje dcera."

"Ovšem, teďta možnost je. Jenže já myslel něco jinýho, pane Boone. Měl jsem na mysli dobu, kdy Annie ještě žila."

"Ach kdepak, kdepak. Za Anniiina života bych byl dcerku nedostal. Mohl jsem ji pochopitelně navštěvovat a mohla být nějaký čas u mne. Vždycky tak měsíc jsme trávili spolu. Ale napořád, to ne. Kdepak. Dokud Annie žila, ani nápad. Teď se ovšem věci změnily. S bábou se budu sekat, kdyby mě to stálo poslední cent."

Kling si vzdychl.

"Kdypak jste viděl Annii naposled, pane Boone?"

"Jsou to asi tři neděle."

"Při jaký příležitosti?"

"Přišel jsem za Monikou. Annie byla náhodou doma. Snažím se obvykle přijít tak, abychom se minuli."

"Chovali jste se k sobě tenkrát dobře?"

"Chovali jsme se k sobě vždycky dobře."

"Ke sporu nedošlo?"

"Ne."

"Nepadlo nic kolem Moniky?"

"Ne. Byl jsem si vědom, že výrok soudu platí. Věděl jsem, že ji nemůžu mít, a snažil jsem se s tím smířit a zároveň vytěžit, co se dá. Teď je ovšem všechno jiný. V okamžiku, kdy Annie zemřela, jsem všechno

promyslel. Bečka je vyřízená. Proto jsem taky hned rozjel soudní řízení."
"Kdy jste je zahájil, pane Boone?"
"Když Annie zemřela."
"Ještě ten den?"
"Den potom."
"Máte nějakou zbraň, pane Boone?"
"Mám."
"Jakou značku a který ráže?"
"Iver Johnson. Dvaadvacítku."
"Máte zbrojní pas?"
"Ano."
"K držení zbraně či k používání?"
"K používání. Je to lehká pistole. Schovávám ji doma, abych se případně mohl bránit. Bydlím v jižní části Steward City. Je to přepychová čtvrt. Spousta krádeží. Obstaral jsem si ji na obranu."
"Jinou zbraň nemáté?"
"Ne."
"Třeba pětadvacítku?"
"Ne."
"Jen tu dvaadvacítku Iver Johnson, ano?"
"Ano."
"Znal jste někoho, kdo by se dal počítat mezi Anniiny nepřátele?"
"Ne. Byla vesměs oblíbená."
"Jak se jmenuje váš právní zástupce?"
"Můj advokát?"
"Ano."
"Proč to chcete vědět?"
"Rád bych si s ním promluvil."
"O čem?"
"Běžná praxe," odpověděl Kling.
Boone si ho chvíli měřil. Nakonec řekl:
"Jefferson Dobberly."
"Víte, kde bych ho mohl zastihnout?"
"Má kanceláře ve vnitřním městě, co je Meredith Street. Přesná adresa Margaret Place 413. Chcete i telefon?"
"Jestli máte číslo po ruce."
"Cooke 4-8310," oznámil Boone.
Kling si zapsal číslo na obálku notesu.
"Děkuji, pane Boone," řekl. "V případě, že by bylo třeba ještě něco objasnit, budete doufám k zastížení."
Vytáhl z náprsní tašky kartičku.
"Kdybyste si náhodou vy sám vzpomněl na něco, co by se vám zdálo důležitý, prostě mi zavolejte, ano? 87. revír, detektiv Kling. Číslo je tady."
Boone si vzal cedulku a zkoumavě na ni hleděl.
Z druhého kouta se ozvalo.
"Tak co, Tede, můžem s tím pohnout? Královna džungle tu darmo bohatne."
"Musím dokončit práci," omlouval se Boone.
"Vážím si času, který jste mi věnoval," poděkoval Kling.
"Ještě něco, pane Klingu."
"Prosím?"
"Nemyslíte si, že jsem to udělal já, že ne?"
"Sám nejlíp znáte odpověď, pane Boone," pravil Kling.
"Pojd', Tede," volal Charles.
"Ať to frčí."
"Už jdu, už jdu," odpověděl Boone. "Hodně úspěchů, pane Klingu."
A pak se otočil, zamířil k modelce a řekl: "Jde se na věc a jedem na ostro, ano?"

6/

Vražda detektiva Rogera Havillanda byla doopravdy k smíchu. Spousta lidí samozřejmě vůbec nepřipustí, že by mohlo být něco směšného na tom, že někoho zabili, ať už ho zabili jak chtěli. Popravdě řečeno Havillandova smrt nebyla fraška k popukání, ale spíš ironická hra osudu. A byla nakonec směšná. Kdo znal Rogera Havillanda, musel

přiznat, že se dočkal směšného konce.

Havilland to neměl v životě lehké.

Jestli pokládáte 178 centimetrů a sto kilo živé váhy za vazbu, pak byl vazoun. Třeba ne. Spousta mužů si může myslet, že je to průměr, spousta žen si potrpí na muže jako Primo Carner. Můžete si i myslet, že Havilland byl skrček.

Policisté z 87. revíru mínili, že jde o vazouna, neboť měli tu čest vidět Havillanda v akci. Jakmile byl Havilland v akci, bylo dost obtížné ho přehlédnout. Mydlil kolem sebe jako mlátička. Moc rád se třefoval do lidí. Ne že by se do nich opravdu třefoval, ale nadzvedl kdekoho a velmi se provozováním této činnosti bavil.

Například Steve Carella nebo Bert Kling se nedivili, že si Havilland podává lidi s takovou oblibou. Věděli proč. Nemohli to sice prokázat, ale věděli proč. Havilland jim byl z duše protivný. A nenašel se na 87. okresu jediný policista, ať strážník nebo vyšetřovatel, který by toho chlapa měl rád. Litovali ho, že to vzal tak zkrátka, ale z lásky to nebylo. Není prostě dobré, když někdo zapíchne policistu. Hned to člověka žene k úvahám, jestli by radši neměl přesedlat k instalatérům nebo jít do baru míchat koktejly.

Havilland byl ovšem kdysi frajer. To je pravda. Carella ho tak ještě zažil a Meyer ho tak zažil a poručík Byrnes ho tak zažil a moře dalších pracovníků 87. revíru si tak Havillanda pamatovalo. Pak se z něj stal "bejk".

Ono se říká, "má výdrž jako bejk", "jde do toho jako bejk", "táhne jako bejk". Jenže tohle sedělo tak na Carellu nebo Klinga, ale Havilland, ten se prostě do téhle podoby převtělil. Trkal a krkal, prděl a funěl, řval jako tur. Byl prostě "bejk".

Celá ta proměna se s ním stala, když usoudil, že být ten hodný pan policajt, co se na každého usmívá, se nevyplatí. Ke svému rozhodnutí došel touto cestou:

Kráčel si tak jednou po ulici a staral se jen o věci, po kterých mu něco bylo, když tu narazí na rvačku. Rvačka byla v plném proudu a podle všech známek dávala horda kluků do těla jednomu roztomilému chlapečkovi. Havilland zasáhl. Jako pravý hrdina. Kluci, kteří až doteďka spokojeně mydlili kamaráda, přišli na to, že daleko větší legrace bude, když přenesou palbu na hlavu Rogera Havillanda. Pročež se Havilland chopil služebního revolveru, a aby chlapcům sdělil, že je přítomen Zákon, zdvořile poslal několik ran pánubohu do oken. Avšak jeden z hochů, na něhož Zákon dostatečně nezapůsobil, praštil Havillanda kusem trubky do zápěstí a vyrazil mu zbraň z ruky. Pak teprve začal pravý koncert.

V divokém rytmu známých popěveků začali hoši Havillanda zpracovávat, až se jim podařilo čtyřikrát mu zlomit ruku a s nemenším úspěchem přizdobit tvář. Půl kila sekané, dvakrát přemlít, děkuju, přesně to byl teď Havillandův obličej.

Několikanásobná fraktura bolela. Bolela jako deset čertů. Bolela víc než deset čertů, protože doktoři museli celou paži zpřelámat znovu, neboť pořádně nesrostla. Havilland byl detektiv 3. třídy a nemohlo mu nepříjít na mysl, že s poničenou rukou si ho u policejního sboru pěstovat nebudou. Jenže ruka ho nezhadila. Zahojila se. Roger Havilland byl opět plně zdrav na těle i na duchu. Až na tu maličkost, kterou ho poznamenala nemístná horlivost konat dobro. S opačným koncem olověné trubky měl pochopitelně tu čest už dřív. Nikdo z policistů v 87. revíru se nedožije penze, když nedokáže odrazit napřáhnutou paži s kusem železa, pálkou, francouzákem, tyčí od smetáku a dalšími druhy domácích zbraní. Ale nikdy předtím, když se někomu snažil upřímně pomoci, nebyl Havilland bit. Měl dokonce podezření, že když upadl a parta ho vlekla do uličky, nakopl ho právě ten kluk, kterého šel zachránit. Tak se ovšem s hodným zachráncem nezachází. Dokonce ani s nehodným zachráncem by se tak nemělo zacházet.

Když pak seděl Havilland o samotě v nemocničním pokoji, všechno si pěkně spočítal. Co se jeho týče, odteďka mu všichni můžou. Všichni do jednoho mu můžou. I jejich matky mu můžou. A otcové mu můžou. Celý svět mu může. Roger Havilland teď bude dbát jen o sebe. Všichni ostatní mu můžou. A můžou se jít vycpat.

Bylo to nešťastné rozhodnutí.

Moc a moc lidí trpělo za to, co nějakých šest klácků kdysi dávno provedlo Rogeru Havillandovi.

Jenomže zase, kdyby se byl Havilland svého předsevzetí řádně držel a neuhnul, byl tady dodneška. V tom je celý ten malér s lidmi. Není člověka, abyste v něm nenašli zrno lásky k bližnímu. Kdyby byl zůstal Havilland skrznastrz pes, nic se mu nestalo. Ale ne. To do něj vjede šlechtnost.

Proto bylo nakonec směšné, jak přišel o život.

Odešel z oddělení pět minut po půl jedenácté. Carellovi a Hawesovi řekl, že jde obhlédnout ulice. Ve skutečnosti měl namířeno na kávu a pak domů. Sotva by dorazil, zavolal by Carellovi a řekl: "Všude je klid. Frčím domů." Někdy ten figl se člověk za pár let služby přiučí:

Byla krásná noc a Havilland se rozhodl, že než nasedne do metra, ještě si trochu provětrá plíce. Vykročil tedy a skutečně procházel ulicemi. Nevyhledával nepříjemnosti. Havilland patřil k těm policistům, kteří se malérům vědomě vyhýbají. Když na něj někdo narazí, zády se k němu točit nebude. Ale něco vyhledávat? Kdepak. Jestli každý, Havilland tedy ne. Přenechá tuhle radost hrdinům. Svět je jich plný.

Někdy byly ulice 87. revíru půvabné. Vůbec to nemělo co dělat s lidmi. Lidé z 87. revíru Havilland nenáviděl. Co se jeho týče, jemu všichni padouši můžou. Všichni Portorikánci mu můžou. Všichni Taliáni mu můžou. Všichni negři mu můžou. Popravdě všichni lidé mu můžou. Mimo vlastní maličkost.

Byl to čas, kdy ulice ztichnou a člověk cítí tep města, jedna z těch nocí, kdy léto je už na dosah a obloha má teplý odsun černé a měsíc visí na obloze jako pupík animírky a všechny vůně města vám pletou hlavu. Za takových nocí si možná Havilland vzpomněl, že se v tom městě narodil, že kdysi tady na těch ulicích hrával s plechovkou fotbal, že tady byl kdysi zamilován do irské dívky, co se jmenovala Peggy Muldoonová. Dnes byla přesně taková noc.

Kráčel tedy po ulicích okrsku a nikoho nepozdravil, protože mu všichni mohli. Ale šel vzpřímeně a s hlavou vztyčenou, a dokonce se i trochu usmíval, i když by to sám šobě do krve zapřel.

Na konci jedné ulice bylo hokynářství a to hokynářství patřilo chlapíkovi, který se jmenoval Tony Rigatoni, ale každý mu říkal Tony-Tony, a Havilland se rozhodl, že se podívá, co Tony-Tony dělá, a třebaže ho nemá dvakrát v lásce, přece jen Tony-Tonymu řekne Dobřej večír. Jednoho neubude, když někomu před cestou domů řekne Dobřej večír.

A tady se ta směšná věc přihodila.

Když se Havilland blížil k místu, kde měl Tony-Tony krám, všiml si, že na chodníku před hokynářstvím někdo sedí. Chlapík byl dobře oblečený a vůbec nevypadal na tuláka nebo mazavku. Anebo se Havilland omamného červnového vzduchu nalokal víc, než měl? Ať už byl háček v čemkoli, Havilland nešel a nezavřel na chlapíka "Vyprejskni, drbane", jak bylo jeho zvykem. Pomalu, důvěřivě se přiloukal až k němu, a když stál před výkladní skříní, zdvořile se zeptal:

"Je vám něco, pane?"

A v tu chvíli se všechno skokem vrátilo do dne, kdy Havilland zasáhl do pouliční rvačky, aby ochránil kluka, který dostával svůj díl. Tohle byl konečný návrat a možná že Havilland někde v hlavě slyšel varovný signál, protože mu ruka vyletěla k podpažnímu pouzdru, ale vyletěla příliš pozdě. Chlap na chodníku se vymrštil. Ramenem nabral Havillanda do prsou a odhodil ho do výkladní skříně. Pak utekl. Havilland nevěděl, že v krámě za pultem leží zmlácený Tony-Tony. Nevěděl, že mladík předtím vstoupil k Tony-Tonymu do krámu, že mu vybral pokladnu a že ho Tony-Tony na útěku postřelil. Nevěděl, že Tony-Tony před chvílí z posledních sil vyškral z šuplíku pod kasou dvaadvacítku, a sotva vypálil a mladík se s kulkou v rameni na chodníku složil, omdlel i Tony-Tony. Havilland nic z toho netušil.

Teď jenom věděl, že ztratil rovnováhu a padá. Věděl jen, že narazil na skleněnou výplň, že se výloha rozprskla a sype se na něj tisíc ostrých střepů. Ucítil bolest a málem se slzami v očích zařval: "Ty rošťáku! Ty kurvo! Můžeš mi...", ale víc neřekl. Už nikdy.

Jeden střep mu přetřel krční žílu, druhý zasáhl průdušku, a tak skončil Roger Havilland.

Mladík nastoupil za rohem do Dodge z roku 1947 a ujel. Jedna stará paní ho viděla odpálit od chodníku. Číslo si bohužel nevšimla. Když auto ujelo, sklonila se, aby si sáhla, co je to na chodníku, a trhla sebou, když pozvedla prsty ulepené od krve.

Když dorazil detektiv Cotton Hawes, byl u hokynářství celý chumel babek. Jakmile došla výzva o pomoc, Hawes nechal Carellu na stanici a sám okamžitě naskočil do hlídkového vozu. Teď vystoupil a zástup se uctivě rozevřel, jelikož se dostavil Zákon, a Cotton Hawes se také jako Zákon nesl. Jeho zrzavá hlava hrdě plula nad zástupem a bílý pramen vlasů vypadal jako svítící kadeř v kšticí kapitána Achaba. Nebo aspoň Gregoryho Pecka.

Policista, který stál u vchodu do prodejny, mu vyšel vstříc. Co ten tady dělá, mžoural na Hawese.

"Jsem detektiv Hawes," představil se Hawes. "Steve Carella je u příjmu. Poslal mě, abych to vyřídil sám."

"To si dáte," řekl strážník.

"Proč?"

"Majitel krámu je zmlácený jak žito. Kasa vybilená. Znáte Havillanda?"

"Kterého Havillanda?"

"Rogera Havillanda. Je od vás."

"Ano, představovali mi ho," připustil Hawes.

"Co je s ním?"

"Sedí ve výkladu."

"Cože?"

"Je po smrti." Strážník se pousmál. "Směšný, co? Kdo by byl řekl, že Rogera Havillanda může něco položit."

"Nevidím na tom nic směšného," ucedil Hawes. "Zatlačte ten houf kousek dál. Majitel je uvnitř?"

"Ano, pane," řekl pochůzkář.

"Jdu tam. Vy se zatím vyptejte lidí a napište jména svědků. Umíte psát?"

"Co? Samosebou, že umím psát."

"Tak se do toho dejte," řekl Hawes a vstoupil do krámu.

Tony Rigatoni seděl na židli a vedle něho stál druhý policista. Na něj se Hawes obrátil nejdřív.

"Zavolejte Carellovi," řekl. "Řekněte mu, že tu máme vraždu. Hlásili to jako přepadení. Řekněte mu, že mrtvý je Roger Havilland. A hněte sebou."

"Rozkaz," odpověděl policista a zmizel.

"Jsem detektiv Hawes," představil se Hawes. "Vaše jméno zatím neznám, pane."

"Rigatoni."

"Co se stalo, pane Rigatoni?"

Podíval se Rigatonimu do tváře. Ať mu rozmlátil obličej kdokoli, odvedl setsakra pěknou rasovinu.

"Ten chlapík přijde do krámu," pravil Rigatoni. "Povídá vyprázdněte pokladnu. Já povídám táhni. A už jsem to slíznul!"

"Čím vás uhodil?"

"Rukama. Měl rukavice. V červnu. Praštil mě. V jednom kuse mě mydlil. Roletu ve dveřích stáhnul, když přišel dovnitř, rozumíte mi?"

"Pokračujte."

"Obešel pult a vybral kasu. Měl jsem tam tržbu za celý den."

"Kolik?"

"Dvě stě, tři sta, tak nějak. A on mrcha jedna zlodějská mi to vybere."

"Kde jste byl vy?"

"Na zemi. Zmlátil mě, že jsem se neudržel na nohou. Pak utíkal z krámu. Vyhrabal jsem v šuplíku pod kasou bouchačku. Dvaadvacítku. Žádný strachy, povolení mám. A vystřelil jsem."

"Zasáhl jste?"

"Myslím, že jo. Viděl jsem, jak padá. Ale pak se mi zamotala hlava a

praštil jsem sebou jako špalek."
"Jak rozbil Havilland tu výlohu?"
"Krucinál, jaký Havilland?"
"Ten detektiv, co u vás proletěl výkladním sklem."
"Nevěděl jsem, že je to polda. Nevím, jak se to stalo. Byl jsem bez sebe."
"A kdy jste se probral?"
"Je to pět minut. Hned potom jsem volal poldy."
"Jak starej byl ten chlap? Co vás okrad, myslím."
"Třiadvacet, čtyřiadvacet. Víc mu nebylo."
"Běloch nebo barevnej?"
"Běloch."
"Jaký měl vlasy?"
"Světlý."
"Oči."
"Nevím."
"Nevšiml jste si?"
"Nevšiml."
"Co měl na sobě?"
"Bundu, rozhalenku, rukavice. Černý rukavice."
"Měl zbraň?"
"Jestli měl, nevytáh ji."
"Knír?"
"Kdepak. Byl to kluk."
"Všiml jste si, že by měl nějakou jizvu, mateřské znaménko nebo tak podobně?"
"Nevším jsem si."
"Byl sám?"
"Dočista."
"Odešel po svých nebo odsud odjel?"
"Nevím. Dyt' vám povídám. Zhasnul jsem, zhasnul jsem jako svíčka. Pacholek, přerazil mi čelist. Však on mi přijde do rány..."
"Dovolte, pane," ozval se ode dveří policista.
Hawes se otočil.
"Co je?"
"Máme tam jednu starou paní."
"No a?"
"Říká, že toho chlapa viděla nasednout do autáku a zmizet."
"Promluvím si s ní," rozhodl Hawes a vyšel z krámu.
"To je ona," upozornil strážník.
Hawes si ženu změřil. Na první pohled se dalo uhádnout, že patří k bílé chudině a chudý běloch na Jihu, to je buď žebrák, nebo blázen. Šedivé vlasy jí trčely do všech světových stran a naposled si je česala, snad když jí narostly. A zrovna tak vodu viděla nejspíš při poslední panice, když bylo město ohroženo suchem. Měla na sobě pocintanou zelenou šálu a střevíce mohly být dědictvím po vnukovi, který sloužil u letecké základny na Aljašce. Vrásčitý červený nos zapíchla do šály; na potvrzení původního dojmu se ze zástupu ozval ženský hlas:
"To je trhlá Connie."
Ale Hawes se dokonce i v takovém revíru, jako byl třicátý, poučil, že i lidé, kteří vypadají jako obecní blázni, dokážou přičetně a hodnověrně svědčit. Ve skutečnosti se stávalo, že ty nejotevřenější hlavy města duněly jako prázdný sud. Vzal proto starou ženu za loket, jako by to byla jeho vlastní babička, a vedl ji do krámu. Trhlá Connie byla zřejmě na novou známost pyšná. Vzhlížela k Hawesovi, jako by si dali schůzku na inzerát, a výsledek nahodilé volby ji náramně uspokojil. Hawes ji s dvorným úsměvem doprovodil až k židli.
"Neposadíte se, paní?"
"Slečna," opravila ho Trhlá Connie.
"Ovšem, ovšem. Jak se jmenujete, slečno?"
"Connie," odpověděla. "Connie Fitzhenryová."
Měla kupodivu čistý, pevný hlas.
"Slečno Fitzhenryová," řekl Hawes mile, "jeden z policistů mi sdělil, že jste viděla nějakýho muže, jak nasedl do auta a odjel. Je to pravda?"

"Jak se jmenujete?" zeptala se Connie.
"Jsem detektiv Hawes."
"Těší mě."
"Mě rovněž. Je to pravda?"
"Co má být pravda?" zeptala se Connie.
"Že jste viděla nějakýho muže, jak nasedá do auta a odjíždí."
"To jsem viděla," pospíšila si Connie. "Víte, kolik mi je?"
"Kolik, slečno Fitzhenryová?"
"Čtyřasedumdesát. Vypadám na sedumdesát čtyry?"
"Hádal bych vám nejvíc šedesát. Ani o den víc."
"Opravdu?"
"Vážně."
"Díky."
"Co ten muž..."
"Vyběh z týhle ulice," řekla Connie, "skočil do autáku a ujel. Viděla jsem ho."
"Měl pistoli?"
"Neměl."
"Nějakou jinou zbraň?"
"Ne."
"Proč si myslíte, že zrovna on vyloupil pokladnu pana Rigatoniho?"
"Neřekla jsem, že si myslím, že by někoho vykrad. Povídám jenom, že vyběh z týhle ulice, vlez do vozu a ujel."
"Rozumím," řekl Hawes a napadlo ho, že tentokrát se asi přepočítal. Connie Fitzhenryová se snažila o sto šest dokázat, že je vážně trhlá.
"Slečno Fitzhenryová," zkusil to znova, "chci, abyste mi řekla, proč vám ten muž připadal podezřelý."
"Mám k tomu důvody," pravila Connie.
"Jaký?"
"Svoje důvody."
"Ano, jenže..."
"Vy si myslíte, že ten mladík vykrad Rigatoniho?" zeptala se Connie.
"Ano, snažíme se..."
"Jak vypadal?" vyslýchala Connie.
"No..."
"Jaký měl vlasy?"
"Světlý," vzdychl Hawes.
"Hmmhmm. Oči?"
"Není nám známo."
"Co měl na sobě?"
"Rozhalenku, bundu, černé rukavice," odříkal Hawes a jen se v duchu divil, jak rychle se role vyměnily a vyslýchán je on. Pozoroval Connii. Mlčela jako ryba.
"No?" nadhodil jí.
"Co no?"
"Je to ten chlapík, kterýho jste viděla?"
"Samosebou že je to on."
"No!" ulevil si Hawes. "Konečně se někam dostaneme."
"Čula jsem čertovinu, hned jak se odpích od chodníku," prohlásila Connie. "Na to nepotřebuju váš popis."
"Co vás k tý domněnce přivedlo?"
"Co! Ten chlap krvácel," pravila Connie. "Za rohem je celej chodník od krve."
Hawes kývl na policistu a ten vypochoďoval, aby Connii no prohlášení ověřil.
"Číslo vozu jste si náhodou nevšimla?"
"Náhodou všimla," řekla Connie.
"Jaký to bylo číslo?"
"Jo číslic jsem si nevšimla. Všimla jsem si jenom, že má vzadu ceduli."
"Jaký druh a který rok výroby ten auťák byl, nevíte, že ne?"
"Samosebou že vím. To byste nečekal, že jo? Kdepak byste si pomyslel, že čtyřasedumdesátiletá ženská se bude starat o takový věci. Jenže já vám, pane, otypuju kdejaký vůz na silnici. Mám oči jako rys.

Přečtu i nejmenší písmena bez brejlí, i když je mi čtyřasedumdesát.."

"Takže..."

"Tamhleto je Buick z roku 1954. A ten za ním je dodávka Ford, 1952. Ten..."

"A s čím odjel ten chlap?" zarazil ji Hawes.

"Nečekal byste, že to vím, žejo?"

"Ne, nečekal," řekl Hawes. "Ale budu rád, když mi to povíte."

Connie se mazaně zašklebila.

"Byl to Dodge, 1947."

"Sedan?"

"Jo."

"Tedy čtyřdvérovej?"

"Čtyř."

"Barva?"

"Zelená. Ale ne taková jako z fabriky. Od Chryslerů by nikdy nic takovýho nepustili do ulic."

"Jaká zeleň to tedy byla?"

"Úplná tráva. Ten aut'ák musel někdo přestříkat."

"Můžete na to vsadit?"

"Vyjmenuju vám na silnici kdejaké aut'ák. Mám to okoukaný.

Jaktěživo jsem neviděla takovou barvu jako tahle. Ani dneska, když se patlají autáky všelijak."

"Dobrá, mockrát vám tedy děkuju, slečno Fitzhenryová," končil

Hawes. "Ohromně jste nám pomohla."

Doprovázel ji zpátky k východu. Zastavila se a líbezně mu předvedla zbytky křivých zubů.

"Nemám vám dát adresu?"

"Na co, slečno Fitzhenryová?"

"Přeci abyste věděl, kam poslat šek," pravila.

7/

Ve služební místnosti Bert Kling telefonoval se svou snoubenkou Claire Townsendovou.

"Nemůžu mluvit," hučel.

"Ani mi nemůžeš říct, že mě miluješ?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Protože."

"Někdo ti stojí u stolu?"

"Jo."

"Kdo?"

"Meyer."

"Volal jsi mě?" otočil se Meyer.

"Ne. Ne, Meyere."

"A miluješ mě?" zeptala se Claire.

"Jo," řekl Kling.

Podezřivavě střelil pohledem k Meyerovi. Meyer není ťulpas a určitě ví, na co se ho zrovna Claire ptá, a skoro může vzít jed, že ho moc baví, jak v tom Kling lítá. Do smrti ženy nepochopí. Krásná holka jako Claire, chytrá holka jako Claire by snad mohla vědět, že služební místnost pro detektivy není zrovna místo, kde by měla poletovat vyznání lásky a milostné výroky. V duchu si ji představoval, černé hedvábné vlasy, hnědé tůně očí, úzký nos, vysoké lící kosti, měkké křivky štíhlé postavy.

"No řekni, že mě miluješ," dožadovala se.

"Co zrovna děláš?" ptal se.

"Učím se."

"Co se učíš?"

"Na zkoušku ze sociologie."

"Dobrá, tak jdi a uč se. Jestli chceš být v tomhle semestru hotová..."

"Vezmeš si mě, když budu mít školu hotovou?"

"Napřed si musíš najít zaměstnání."

"Kdybys byl poručík, nemusela bych chodit do práce."

"Já vím, ale jsem jenom detektiv třetí třídy."

"Tahle zkouška je poslední."

"Ostatní už máš za sebou?"

"Že váháš."
"Fajn. Tak se jdi učit."
"Radši bych si s tebou povídala."
"Mám tu fofr. Zdržuješ mě na účet poplatníků."
"Ty nestydo."
"Kdo je nestyda?" zeptal se Kling a Claire se rozesmála.
"Radši to skončím," řekla. "Ahoj, zavolaš mě večer?"
"Zavolám."
"Miluju tě, fízle," řekla a zavěsila.
Meyer se zeptal: "Děvče?"
"Hm," zahučel Kling.
"Lamour je kouzelná věc," řekl Meyer.
"Vlez mi na hrb."
"Nedělám si legraci. V červnu holka jak homolka a kluk rozpálenej jak traťfus. Kdy bude svatba?"
"Letos v červnu ne, to si piš."
"Za rok?"
"Možná dřív."
"Výborně," řekl Meyer, "jen se ožeň. Pro policajta není nic lepšího než manželství. Vycepuje to v něm aspoň trochu smyslu pro spravedlnost. Zjistí, co obnáší být vězněm, a tak si dá pozor, aby se nesplet, když někoho strká za mříže."
"Povídácky," ušklíbl se Kling. "Ty tohle vězení zrovna miluješ."
"Kdo říká, že ne?" zeptal se Meyer. "Žiju s jednou a tou samou už skoro třináct let, pánbůh jí to požehnej." Zamrkal. "Už jsem si na tu svou celou skoro zvykl. Počítám, že kdyby jednou zůstaly dveře dokořán, ani bych se nepokusil vzít roha."
"Jedeš v tom pěkně," řekl Kling.
"Miluju ji," pronesl Meyer myslitelsky. "Co dělat? Za trochu lásky život dám, i žebrat o ni budu."
"Už jsi sloužil, když jste se vzali?"
"Samosebou, poznali jsme se v koleji. To bylo v roce..."
"Nevěděl jsem, že jsi studoval."
"Já jsem velkej intelektuál," řekl Meyer. "Tys to vážně nevěděl? Copak to není vidět, sotva se na mě koukneš? Celej náš rod je štuďovanej. Tam, co jsme v Evropě bydleli, byl dědeček jedinej chlap v městě, kterej uměl číst a psát. Čest, velká čest."
"To věřím," řekl Kling.
"Aby ne, slyšels mě někdy povídat něco, co není pravda? Nikdy, však mi taky každej říká Poctívej John Meyer. Věděl jsi, že jsem studoval práva?"
"Ne," řekl Kling.
"Jasně, ale když jsem vyšel ze školy, potřebovali lidi právníky asi tak nutně jako díru do hlavy. Absolvoval jsem v roce 1940. Víš, co potřebovali lidi tenkrát? Právníky ne."
"A co teda?"
"Vojáky."
"Nojo."
"Jasně, strejček Sam zakejval prstem. A já šel. Měl jsem na vybranou? Když jsem v roce 1944 vypadl do civilu, už jsem se jako advokát necítil. Zničehonic se mi zdálo, že už nemůžu zalízt do nějaký kancelářský díry a přijímat klienty. Nastoupil jsem k policejnímu sboru. Tenkrát jsem se oženil se Sárrou."
"Mahlzeit," uchechtl se Kling.
"Gesundheit," odpověděl Meyer.
Po chvíli zacinkal telefon a Meyer ho zvedl.
"Detektiv Meyer, 87. revír," ohlásil se. "Kdo? Ano, je tady. Kdo volá, prosím? Jistě, okamžik."
Přikryl mluvítko.
"Nákej chlápek, co se jmenuje Ted Boone," oznamoval Klingovi.
"Nějakej příbuznej tý zavražděný?"
"Bejvalej manžel," řekl Kling.
"Vezmu si to."
Meyer mu podal telefon.

"Haló," řekl Kling.
"Detektiv Kling? Tady je Ted Boone."
"Ano, jak se máte, pane Boone?"
"Děkuju, dobře."
"Copak se děje?"
"Možná vás to bude zajímat. Nevím, zrovna jsem byl pro poštu ve schránce. Byl tam dopis. Od Annie."
"Od Annie?"
"Ano. Byla na něm špatná adresa, posílala ho někdy minulý týden. Mám dojem, že tak dlouho cestoval právě pro tu chybnou adresu. Stejně je div, že došel."
"Je tam něco důležitýho?"
"To nechám na vás. Můžete sem přijít?"
"Jste doma?"
"Ano."
"Dáte mi adresu?" požádal Kling.
Boone mu ji nadiktoval.
"Za chvíli jsem u vás," řekl Kling a zavěsil.
"Nějaký špek?" zeptal se Meyer.
"Možná."
"Ne tutovka?"
"Ne."
"Proč vlastně nepožádáš detektiva Cottona Hawese, aby ti píchnul?" zeptal se Meyer a potouchle přimhouřil oči. "Slyšel jsem, že je stříhoun."
"Měj se," řekl Kling, otevřel si branku v latkovém brlení a vyšel ze služební místnosti.
Stewart City zdědilo jméno po britském majestátu. Byla to malá sevřená oblast Isoly, stejně velká jako jsou tři bloky v centru, a tulila se do zátoky řeky Dix jako ostrůvek. Stewart City zdědila jméno po britském majestátu a vily, terasovitě rozložené, se nad řekou tyčily vskutku majestátně. Kdysi patřilo k bontonu bydlet v severní čtvrti, ale módnost vypchala a dnes už byt na řece Harb neznamenal haute monde. Upřímně vzato, hezký kousek řeky Harb patřil k 87. revíru a nazvat 87. revír módní částí Isoly by vyžadovalo odvahu.
Zato Stewart City módní čtvrť byla. Sama jižní část města ne, ale Stewart City ano. Těžko byste hledali kout, který by měl pro toto označení víc předpokladů než právě Stewart City.
Bert Kling si připadal, jako když se myš polní vypraví navštívit sestřičku v městě. Najednou měl pocit, že šaty na něm předpotopně visí. Že jde, jako kdyby šlapal zelí. V duchu uvažoval, jestli mu nečouhá sláma z bot.
Domovník na Stewart Terrace si ho prohlížel, jako by byl poslíček od hokynáře, který se spletl, a namísto aby zboží složil u zadních dveří, zvoní u hlavního vchodu. Přesto ovšem Klingovi otevřel a Kling vstoupil do haly. Jaktěživ neviděl tak studený vzorek moderny. Jako když nešťastnou náhodou šlápne do Picassa. Už už čekal, kdy ho klepne nějaká ručička z Daliho ciferníku. Měl pocit, že ho do pasti chytil a drží Mondrian. Rozpačitě vykročil k seznamu nájemníků, našel si Boonovo jméno a zamířil k výtahu. Stiskl knoflík a čekal.
Sotva se výtah objevil, sluha se zeptal:
"Ke komu, prosím?"
"K panu Boonovi."
"Šesté patro."
"Já vím," řekl Kling.
"Aha."
Dveře se tiše zavřely. Výtah se rozjel. Sluha si Klinga přezíravě měřil.
"Jdete pózovat?"
"Ne."
"Však jsem si to myslel," řekl sluha, jako by si přičítal bod k dobru.
"Chodí k panu Boonovi hodně takových návštěv?"
"Chlapi ne," ušklíbl se sluha.
"Vy jste fízl, žejo?"
"Ano."

"Fízla já poznám," prohlásil sluha. "Jsou cejtít na sto honů."
"To je malér," řekl Kling. "Odhalil jste mý přestrojení."
"Jo?" vyjekl sluha.
"Jsem ve skutečnosti dědek nad hrobem a mám fousy po kolena. Netušil jsem, že mě tak snadno vychmátnete. Určitě to dělá ten zvláštní pach."
"Jste tady skrz Boonovu bývalou ženu, co?" řekl sluha tónem zasvěcenosti.
"Mám snad čest s kolegou?"
"Možná byste mrkal na drát," ušklíbl se trochu dotčeně sluha.
"Klidně byste to mohl dělat. Vyslýcháte na jedničku. Dejte se k nám. Třeba se pro vás na oddělení flíček najde."
"Haha," uchechtl se sluha.
"Myslím to vážně," řekl Kling. "Jenže vy asi nebudete mít potřebnou míru."
Sluha se napřímil jako tyč od smetáku.
"Měřím 171."
"Výborně. Jste plnoletý?"
"Je mi čtyřřiadvacet."
"Báječné, báječné! Oči?"
"Ani jedna dioptrie."
"Rejstřík čistý?"
"To bych řekl!" rozhorlil se sluha.
"Takže kariéra u policejního sboru vám leží u nohu," řekl Kling.
"Můžete začít s pohádkovým platem 3800 dolarů ročně, což je podle všeho polovina sumy, kterou vyděláváte tady. Ale představte si ty výhody. Jak jste jednou policajt, ani se nemusíte namáhat a kdekdo si do vás s chutí rejpně."
"Děkuju, nechci."
"Copak, copak?" divil se Kling. "Nestojíte o to být chlap?"
"Šesté," ohlásil sluha a s nosem nahoru sledoval, až Kling vystoupí, pak za ním přirazil dveře.
Kling kráčel chodbou, až objevil Boonovy dveře, a zmáčkl zvonek. Co neslyší: zevnitř k němu doléhá zvonkohra. V tak složité úpravě ještě žádnou zvonkohru neslyšel, takže melodii hned nepoznal. Zmáčkl ještě jednou.
"Já bych chtěl mít tvé foto," cinkaly zvonečky, "ve zlatém rámečku..."
Panečku, těm fotografům to asi sype, když si můžou řídit zvonkohru tam, kde obyčejní lidi mají bzučák. Jestlipak by pan Boone šel k policii, hádal Kling. Slušný nástupní plat, možnost postupu, velevýtečné pracovní podmínky...
Dveře se otevřely.
Za nimi stál Boone. Měl na sobě čínský úbor asi o sedm čísel větší, než potřeboval.
"Pojďte dál," řekl. "Zrovna se oblíkám. Za půl hodiny mám sezení."
Kling vešel a pochopil čínský úbor. Boone byl zřejmě zatížený na Orient. Zařízení v pokoji tvořil očividně pravý čínský nábytek. Vzácné staré kusy z týkového dřeva, těžké sošky z nefritu. Závěsy na okně čínský tisk. Za starožitným čínským psacím stolem stínidla z papyrusu. Na stěnách čínské obrázky. Kling už samozřejmě počítal s tím, že z kuchyně musí vonět čou-meja.
Boone si všiml, jak si Kling všechno pátravě prohlíží, a vysvětlil mu: "Za války jsem působil v Číně. Byl jste tam někdy?"
"Ne," přiznal Kling.
"Já se do té země zamiloval. Nejmagelnější lidi na světě. Měl byste se tam někdy vypravit."
"Jenže teď to tam vypadá trochu jinak, myslím," řekl Kling.
"Ten blázinec pomine. Nic netrvá věčně. Chcete se podívat na to psaní?"
"Proto jsem přišel."
"Přinesu ho. Nebude vám vadit, když se zatím oblíknu, že? Musím do studia."
"Prosím, prosím."

"Posaďte se. Udělejte si pohodlí. Dal byste si něco k pití?"

"Děkuji, ne."

"Cigarety jsou na stolečku. Ta mosazná dóza je z Hongkongu," upozornil ještě na odchodu.

Kling poděkoval. Sedl si, nadzvedl víčko, vyndal si cigaretu a zapálil. Měla divnou chuť. Buď byla strašně vyčichlá, anebo taky pocházela z Hongkongu. Zdusil ji a zapálil si z vlastních zásob. Boone se za chvíličky vrátil. Kimono si už svlékl a přišel v kalhotách a bílé košili, košili zatím jen přetaženou přes hlavu a nezapnutou.

"Tady je," podal Klingovi dopis. "Přečtěte si to. Za moment jsem tady." Zapínal si košili a znovu zmizel.

Obálka byla podlouhlá, světle modrá. Adresu napsala Annie Boonová tmavě modrým inkoustem. Určila ji "Panu Tedu Boonovi, Tarlton Place 585". Číslo domu bylo chybné. Pokud Annie vůbec kdy znala přesnou adresu, zřejmě ji zapoměla. Na poštovním úřadě obálku všelijak poškrtkali a poslední čmáranice radila: "Zkuste Taxlton 565."

Listonoš to očividně na čísle 565 zkusil a dopis byl konečně doručen.

Kling otevřel obálku a vytáhl psaní. Annie Boonová měla drobný úhledný rukopis. Dopis byl hezky upravený, neušmudlaný, nic nenasvědčovalo tomu, že by Annie psala uspěchaně. Bylo na něm páteční datum 7. června, tedy tři dny předtím, než Annii zabili. Dnes bylo čtrnáctého. Annie Boonová byla mrtvá čtyři dny. Roger Havilland byl zabit včera v noci. V listu stálo:

Tede drahý,
vím dobře, jak Ti je, vím taky, o co usiluješ, a snad bych v sobě spíš měla žít nevraživost, ale něco se přihodilo a já bych si o tom s Tebou moc ráda promluvila. Přes všechno, co bylo, jsi snad pořád jediný člověk, kterému se mohu se vším svěřit.

Včera mi přišel dopis, Tede, a vylekal mě. Chci vědět, jestli s ním mám jít na policii či ne. Zkoušela jsem se Tě dovolat doma i ve studiu, ale řekli mi, že jsi v Connecticutu a vrátíš se až v pondělí. Aspoň tě tedy bude těchhle pár řádek tady čekat a já doufám, že mi ihned zavoláš, buď domů, nebo do zaměstnání. Číslo do baru je Cambridge 7-6200. Prosím, zavolej!

Zdraví Annie

Kling přečetl dopis jednou a přečetl jej podruhé. Když se do místnosti vrátil Boone, četl psaní potřetí. Boone už měl vázanku a sportovní vestu, a jestli někdy vypadal jako Američan každým coulem, pak teď, v tomhle čínském pokoji.

"Ochutnal jste?" zeptal se Klinga, když si sám bral cigaretu z dózy.

"Britské zboží."

"Ano," připustil Kling. "Ale teď k dopisu, pane Boone."

Boone si zapálil a letmo pohlédl na hodinky.

"Mám ještě deset minut," pravil. "Co mu říkáte?"

"Smím se vás na něco zeptat?"

"Samozřejmě."

"Předně. Proč místo obvyklého úvodu je tam Tede drahý? Podle toho, co jste říkal, bych soudil na méně důvěrný styl."

"To není důvěrný styl," řekl Boone. "Spíš stylizace. Používala tohle obrácené úsloví u každého, věřte mi." Trhl rameny. "To je prostě Annie. O nic nejde."

"Co znamená tohle?" vyzvídal Kling. "Vím dobře, jak ti je, a vím taky, o co usiluješ..."

"To nic."

"Pak mi vysvětlete, co míníte pojmem nic."

"Víš, že mám strašně rád Moniku a... no..."

"Prosím."

"Prostě, že se trápím, nic víc."

"A co znamená: 'Vím, o co usiluješ'?"

"Předpokládám, že narážela na mou snahu vidět Moniku častěji," odpovéděl Boone.

"Proto má dojem, že by měla v sobě spíš žít nevraživost?" zeptal se Kling.

"Cože? Tak to píše?"

"Přečtěte si to," nabídl mu Kling psaní.

"Ne, věřím vám. Bohužel nevím, co tím myslela."
"Aspoň kdybyste tušil."
"Nemám ponětí."
"Hmm. A co dopis, který dostala, jak tady píše. Víte o něm něco?"
"Zhola nic."
"Kdy jste odjel do Connecticutu?"
"V pátek ráno. Sedmého."
"Kolik bylo?"
"Odsud jsem odcházel kolem osmé."
"Jaký jste měl důvod?"
"Zákazník si mě objednal. Měl jsem udělat nějaký portrét."
"Takže jste zamýšlel pracovat i přes neděli, ano?"
"Ano."
"Kdy jste se chtěl vrátit?"
"Měl jsem v plánu být ve studiu v pondělí ráno."
"A byl jste?"
"Ne."
"Kdy jste se vrátil?"
"Byl jsem v městě asi kolem jedenácté večer. V pondělí."
"Ten večer, kdy byla Annie zavražděna."
"Ano."
"Volal jste do kanceláře?"
"V jedenáct večer?"
"Ovšem. Našel jste nějaký vzkaz tady?"
"Ano. Annie volala."
"Ozval jste se jí?"
"Ne."
"Proč ne?"
"Říkal jsem si, že nic nemůže být tak horké, aby to nepočkalo do rána. Byl jsem utahaný jako mezek, pane Klingu."
"Jenže ráno jste se ji už taky nepokusil sehnat."
"Četl jsem noviny. Věděl jsem, že je mrtvá."
"Dobrá. Když dovolíte, vezmu si ten dopis s sebou. Třeba nám pomůže."
"Pochopitelně," souhlasil Boone.
Pak se na Klinga upřeně zahleděl.
"Vy si pořád myslíte, že v tom mám prsty?"
"Řekněme, že jde spíš o určité nesrovnalosti, pane Boone."
"V kolik hodin byla Annie zavražděna?" zeptal se Boone.
"Podle koronera v půl jedenácté."
"Takže vypadávám."
"Jak to? Jen proto, že jste se do města vrátil až v jedenáct, jak tvrdíte?"
"Ne. Ale proto, že od deseti do půl jedenácté jsem seděl na večeri. Majitele jídelny moc zajímalo fotografování. Klábosili jsme spolu hezky dlouho."
"Kde to bylo?"
"U Terče. Od města čtyřicet mil. Nemohl jsem ji zabít. Ověřte si to. Ten chlapík si na mě určitě vzpomene. Dával jsem mu vizitku."
"Čtyřicet mil od města?" ověřoval si Kling.
"Čtyřicet mil. Výpadovka 38. Ověřte si to."
"Ověřím," řekl Kling.
Vstal a mířil ke dveřím. U dveří se otočil.
"Pane Boone?"
"Prosím?"
"Pro tento týden se zatím na výlet do Connecticutu nechystejte."
Advokátní kancelář Jeffersona Dobberlyho byla jako vystřižená z Velkých nadějí. Do zatuchlých kamrlíků dopadalo šikmé slunce a v paprscích plul prach. Příjemací místnost, celá chodba až k Dobberlyho soukromé úřadovně a v úřadovně další tři stěny byly obložené obrovskými zákoníky.
Čtvrtá stěna sestávala z oken a zády k ní seděl Jefferson Dobberly. Na zašpičatělou lebku mu dopadalo slunce a zrnka prachu mu rejčila v šikmém pruhu světla i po bleskovce. Hromada knih na stole se tyčila

Klingovi před nosem jako pevnost. Seděl a se zájmem si advokáta prohlížel. Byl to kostnatý vytáhlý chlapík s vodově modrýma očima. Rty měl svraskalé a neustále je špulil, jako když si chce odplivnout, ale neví kam. Při ranním holení se řízl. Po levé tváři až ke kníru se mu táhl šrám. Mroží knír byla vlastně poslední paráda, která připomínala, že Jefferson Dobberly nemíval hlavu tak docela holou, ale i knír už zbělel, jako když mele z posledního. Jeffersonovi Dobberlymu bylo padesát tři let. Vypadal na sedmdesát.

"Co podnikal Theodor Boone, aby mu byla svěřena péče o dceru?" zeptal se Kling.

"Nechápu, jakou to má souvislost s případem, který vyšetřujete, pane Klingu," ohradil se Dobberly.

Vypadal jako třtina, ale jeho hlas zvučel jako zvon. Hřímál jako před porotou. Co slovo, to klíčový obrat v závěrečné řeči.

"Vy nemusíte chápat souvislosti, pane Dobberly," řekl Kling zdvořile. "Tuhle povinnost má jenom policie."

Dobberly se usmál.

"Řeknete mi to laskavě?" položil Kling otázku.

"Co vám řekl pan Boone?"

"Vážený pane právní zástupce," řekl Kling mírně a Dobberly sebou při tom oslovení cukl, "vyšetřujeme vraždu. Takže pinkání si odpustíme, ano?"

"Dobrá, pane Klingu," řekl Dobberly pořád ještě s úsměvem.

"Vyšetřujeme vraždu," opakoval Kling a úsměv zmizel.

"Co chcete vědět?" zeptal se Dobberly.

"Co podniká, aby dostal Moniku?"

"Ted?"

"Ano, ted."

"Paní Travaillová se odmítá děcka vzdát. Podle zákona je Ted... Pan Boone by mohl dcerku získat násilím. Jenže tuto cestu zatím nechce volit. S ohledem na dítě. Zažádali jsme proto o soudní výrok ex parte. Čekáme, že příští týden nebo tak nějak přijde výsledek. To je všechno."

"Kdy jste zažádali o soudní rozhodnutí?"

"Den po Anniině smrti."

"Pokoušel se pan Boone někdy předtím získat právo na dcerku?"

Dobberly zaváhal.

"Pokoušel?"

"Víte, byli rozvedeni skoro dva roky."

"Vím."

"Vyřizoval jsem Tedovy právní věci už dřív. Když se domluvili na rozvodu, přišli pochopitelně za mnou. Snažil jsem se tomu zabránit. Jenže... lidi mají nejspíš své vlastní důvody. Annie odjela do Las Vegas."

"Pokračujte."

"Ted za mnou přišel asi za půl roku. Chtěl Moniku."

"A vy jste mu řekl, že soud přikl dceru Annii, takže se nedá nic dělat, ano?"

"Tedy, ne tak zcela. Přesně tak má odpověď nezněla."

"Jak tedy?"

"Sděлил jsem mu, že jsou známy případy, kdy soud své rozhodnutí změnil. Jestliže se - například - ukázalo, že matka je nevhodná osoba pro péči o dítě."

"Jak to myslíte?"

"Nevhodná, pane Klingu. Jestliže například vychovává dítě ve veřejném domě. Nebo když se kupříkladu ukáže, že je narkomanka nebo že pije."

"Jenomže u Annie jsou všechny tyhle výhrady bezpředmětné."

"Tedy..., Dobberly zaváhal.

"Tedy co?"

"Pane Klingu, já jsem na Annii vždycky trpěl. Nerad bych o ní mluvil špatně. Říkám vám to jenom proto, že podle mého klienta jsme se o tyto výhrady mohli opřít. Když jsme podali odvolání..."

"Podali jste odvolání?"

"Ano. Chtěli jsme zkusit, zda se dá rozhodnutí soudu změnit."

"Kdy to bylo?"

"Žádost jsem posílal někdy před rokem."

"A jak to dopadlo?"

Dobberly pokrčil rameny.

"Soudy jsou prý přetížené. Když Annie zemřela, ještě jsme čekali na vyřízení. Odvolání jsem stáhl. Ted' už ho není třeba. Pan Boone má na dítě zákonný nárok."

"A v čem vaše odvolání spočívalo?" zeptal se Kling.

"Pokoušeli jsme se prokázat, že Annie je nevhodná matka. Pochopte, pane Klingu, že jestliže dítě špatně obléká, jestli bydlí v chudé čtvrti nebo má... ehm... hodně nápadníků... tak to pořád nestačí k prohlášení nevhodnosti. Jistě to chápete."

"Ovšem," připustil Kling. "Ale co tedy bylo na Annii špatného?"

Dobberly těžce vzdychl.

"Hodně pila," řekl.

"O tom se Boone nezmínil," pravil Kling. "Ani její matka."

Na chvíli se zamyslel.

"Má snad ten fakt nějakou souvislost s tím, že si nakonec našla zaměstnání v baru?"

"Může být. Od rozvodu jsem Annii neviděl. Tenkrát nepila."

"Takže alkoholu propadla v době od rozvodu do vašeho odvolání, ano?"

"Zřejmě ano. Pokud ovšem předtím netrpěla skrytým alkoholismem. O tom bych nemusel vědět."

"Booma znáte dobře, že?"

"Dost dobře."

"Svěřil se mi, že se celých půl roku nepokusil vyhledat ani Annii, ani děcko. Přitom tvrdil, že obě velice miloval. Můžete mi jeho chování vysvětlit?"

"Ovšem," přikývl Dobberly.

"Jak?"

"Doufal, že ji zase získá. Myslím Annii. Vyhýbal se jí i dcerce, jelikož se domníval, že se jí po něm začne stýskat, že dostane rozum, jak říkal." Dobberly smutně pokrčil rameny. "Nevyšlo to, pane Klingu. A Ted si konečně uvědomil, jak se věci mají. Všechno pryč, konec. Tehdy se také rozhodl, že chce Moniku. Když nemůže mít Annii, ať mu zůstane alespoň dítě. Takhle uvažoval, pane Klingu."

"Chápu. Znáte paní Travailovou?"

"Tedovu tchyni? Nikdy jsem ji neviděl. Ale podle toho, co jsem slyšel, je to očividně přesně taková tchyně, o jakých se dělají vtipy."

"Ona se ovšem vyjadřuje o panu Boonovi s úctou."

"Vážně?" Dobberly povytáhl obočí. "To se divím."

"Proč?"

"Jak už jsem se zmínil, Ted jí má zřejmě plné zuby." Dobberly se odmlčel. "Nevěříte tomu, že by ji doopravdy zabil, že ne?"

"Zatím ještě nevěřím ničemu," odpověděl Klirig.

"Ted' to děvče nezabil, pane Klingu, věřte. Dám na to krk. Je neškodný. Annie ho připravila v životě o moc. Tím, že chtěl dcerku, snažil se jenom získat zpátky kousek štěstí. Vraždy by se dopustil asi tak jako vy nebo já."

"Já bych ji spáchal, pane Dobberly," řekl Kling.

"V rámci povinnosti. Legální vraždu. Kdybyste musel. Ale Ted Boone nic nemusel."

"Jak jinak mohl dostat Moniku?"

"Už jsem vám řekl, pane Klingu, Annie pila."

"To je ovšem vaše prohlášení. A sám jste přiznal, že jste ji od rozvodu neviděl. Těžko si můžu myslet, že jste způsobilý svědčit o tom, že propadla alkoholu."

"Zeptejte se Teda," pravil Dobberly.

"Kdyby se Ted' Boone dopustil vraždy, napovídá mi tisíc věcí a může to být tisíc lží."

"Není zločinecký typ. Když jsem před lety začínal s praxí, dělal jsem nějaký čas trestní právo. Zločinnost tenkrát bujela. Měl jsem práce nad hlavu. Naučil jsem se znát zločinecké typy. Vy sám, pane Klingu, je určitě máte taky v malíčku."

"A vy zas, pane Dobberly, určitě moc dobře víte, že většinu vražd spáchají lidi s čistým rejstříkem."

"Ano. Ale mám pocit, že Ted Boone není schopen vraždit."

"Doufám, že se nemýlíte. Jaké děvče vlastně byla Annie?"

"Půvabná, temperamentní holčina."

"Výjimečně chytrá?"

"Řekl bych průměrně."

"Řekl byste, že pana Boona přerostla?"

"Ne, to si nemyslím. Měl jsem dojem, že spolu drží krok. Nepřišel jsem s nimi přirozeně tolik do styku. Chci říct, že jsem se s nimi vídal jen příležitostně. Vždycky když Ted potřeboval, abych ho někde zastupoval. Rozvod chtěla Annie. Ted ne. Snažil jsem se udržet je pohromadě. Dělal jsem to vždycky. Ale Annie na rozvodu trvala. Divné. Vypadali na šťastný pár."

"Ale vy jste je často nevídal?"

"Ne."

"Jak často?"

"V těch dvou letech před rozvodem? Tak jednou za dva měsíce."

Dobberly potřásl hlavou. "Výborné manželství. Nemohl jsem to pochopit. Snažil jsem se jim rozvod vymluvit. Jenže Annie si nedala říct. Dodneška nevím proč."

"Tuhle odpověď zná jen jeden člověk, pane Dobberly," řekl Kling.

"Kdopak?"

"Annie Boonová."

8/

Firma Regal Oldsmobile sídlila pod visutou stavbou na tridě zvané Barbařina v nitru Riverheadu. Regal Oldsmobile mělo dvě oddělení, vlastně tři. Člověk se snadno přepočítá, když kouká na dvě budovy. Jenomže v jedné byla výstavní hala na nové vozy a servis. V druhé budově se nacházelo oddělení ojetých vozů. Dva baráky, tři oddělení. Zmatek. Jako všude v Riverheadu.

Detektivy Cottona Hawese a Steva Carellu zajímala především servisní dílna firmy Regal Oldsmobile. Zastavili se tu na pár slov s Buckem Mosleyem. Buck byl celý od šmíru. Detektivové ho vytáhli od práce, právě když měnil diferencíál. Že by byl nějak zvlášť hovorný, to Buck nebyl. A přestože ostatní mechanici soudili, že ztratit slovo dovede leda s autákem, který opravuje, plně ho uznávali. Věděli, že mistr má zlaté ruce a lepší mechanik že se u Regal Oldsmobile nenajde. Každý si neumí s autákem povídat. A už sotva kdo dokáže aby mu auták odpovídal. Buck uměl obojí. S lidmi to dopadalo jinak. Slovo aby z něj páčilo. A když se přihodilo, že ti lidi byli ke všemu policajti, sklápěl Buck jako škeble.

"To vy jste se ozval naší pátračce, ano?" zeptal se Hawes.

"Hm," pravil Buck.

"Máte dojem, že ten Dodge 47 se lakoval u vás?"

"Hm."

"Čím jste ho stříkali?"

"Metalízou," pravil Buck.

"Jakou?"

"Zelenou."

"Kdy asi?"

"Je to tři tejdny," vysvětlil Buck větou dlouhou jako maratón.

"Kdo byl ten zákazník?"

"Takovej jeden."

"Znáte jméno?"

"Hm," přitakal Buck a kývl hlavou ke kanceláři.

Vykročil. Hawes a Carella šli za ním.

"Nenech ho tolik mluvit," zašeptal Carella. "Úplně toho chlapa vyplivneš."

Hawes se zazubil.

Ani v kanceláři se Buck nerozpovídal. První slovo pronesl, až když našel výkaz práce. Nastrčil jej Carellovi a pravil:

"Tudle."

Carella pohlédl na formulář.

"Charles Fetterick. Mluvil jste s ním už někdy dřív?"

"Nikdá," pravil Buck.

"Prostě sem přijel rovnou z ulice?" zeptal se Hawes.

"Jo."

"Co vůz? Byl nějak pomačkanej?"

"Ne."

"Kradenej?"

"Koukněte se do záznamu," repetil Buck jako na pavlači. "V pořádku."

"Nic než přelakovat," utrousil Hawes.

"S podivem."

"Škralloupy mohly být taky jinde," řekl Carella a znovu se podíval na výkaz. "Boxer Lane 127. To není daleko. Pojd', zkusíme vybrat hnízdo."

"Neměli bychom si ho napřed oklepnout na evidenci?"

"Pročpak?"

"Nerad lezu do tunelu."

"Začneme zjišťovat, jestli má či nemá něco v rejstříku, a on zatím pláchne do Kalifornie," řekl Carella. "Radši ho sbalíme, dokud víme, kde po něm sáhnout. Jestli ovšem adresa hraje."

"Jak myslíš," připustil Hawes. Otočil se k Buckovi. "Mockrát děkujem."

"Není zač," řekl Buck a měl pravdu.

Steve Carella vděčil čirému štěstí, že ten den zůstal naživu. Když bylo po všem, mohl jen poděkovat Cottonu Hawesovi, že se černý anděl odvrátil. Když bylo po všem, neměl ale nejmenší náladu Cottonu Hawesovi blahopřít. "Ty makovice pitomá!" vyjel místo díkůvzdání, třebaže Hawes o svůj díl taky nepřišel a rozplácl se v průjezdě činžáku jak žába.

Z Regal Oldsmobile odešli deset minut před polednem. Hawes si chtěl něco sníst. Carella zas vyhrát z hnízda Fettericka. Hawes uznal právo staršího.

Činžovní domy na Boxer Lane byly snad o něco lepší než činžáky v 87. revíru. Alespoň byty v osmdesátém sedmém byly jen kotce se studenou vodou a kamínky na petrolej. Však kvůli kamínkům byla hasičská stanice 87. revíru nejrušnějším barákem v městě. Ročně 2500 hlášených požárů a největší zabíračka v zimě. Na Boxer Lane měly všechny činžáky ústřední topení. Kromě této maličkosti by se však člověk velkého rozdílu nedohledal. Činžák je činžák.

A policajti zas policajti. Činžák je nepřekvapí. Vstoupíte do průjezdu, kde bliká světlo jako za dušičky, a do očí vám padnou rozmlácené poštovní schránky? Stará vesta. Převrácené popelnice v přízemí a úzké schodiště, které se točí z patra do patra? Stará vesta. Všechny pachy činžáku, všechny zvuky v činžáku znají jako své boty. Dům, v němž bydlel Charles Fetterick, zloděj, byl stejný jako všechny domy toho druhu na světě. Jméno Charlese Fettericka, zloděje, zdobilo rozkráplou schránku na dopisy. Číslo bytu, připsané na bílé kartičce, bylo 34. Cotton Hawes a Steve Carella, detektivové, vykročili po schodech do druhého patra, aby Charlese Fettericka, zloděje, zatkli.

V prvním poschodí minuli dědka. Dědek věděl, že jsou čmuchalové. Stačilo mu kouknout se a věděl své. Zarazil se na odpočívadle a zvědavě za nimi koukal. V hlavě mu vrtalo, kam mají namířeno.

Ve druhém poschodí vytáhl Carella služební revolver. Hawes na něj tupě zíral, pak taky sáhl po osmatřicítce. Slyšel, jak Carella odjišťuje. Držel se vzoru. V šeré chodbě našli byt číslo 34. Carella přitiskl ucho ke dveřím. Za nimi ticho jako v hrobě. Carella couvl a okamžitě se přimáčkl k protější stěně, připraven bleskově se odlepit a levou nohou, hezky celým chodidlem, vykopnout zámek. Nezapomněl, že podle všeho to byl právě Charles Fetterick, kdo ustlal Rogeru Havillandovi ve výkladní skříni a zabil ho. Myslel na to, že Roger Havilland nebyl žádný skrček, a usadit ho do výkladu chtělo páru. Myslel také na to, že má doma líbeznou ženu Teddy a že ani v nejmenším nezamýšlí učinit z ní mladou vdovu. Takže v pravičce třímал nataženou namířenou zbraň a sám se opíral o stěnu, přichystán k výpadu proti dveřím, k činu, který za dobu, co sloužil u policie, měl padesát tisíc, šedesát tisíc a možná šest miliónů repríz, přichystán k činu jednoduchému a běžnému jako facka, k záležitosti tak obyčejné, jako je zvednout telefon a říct "87. revír, detektiv Carella".

Když Hawes zaklepal na dveře, Carella jen zamžikal. Když Hawes nepočkal, až se mu někdo ozve, a rovnou ohlásil: "Policie, Fettericku! Otevři!", ztratil Carella řeč. Přece by byl ještě do zámku kopl. Jenže v bytě se rozlehla sada výstřelů, vzápětí se vyštíply třisky, střely zasvištěly Carellovi kolem uší a vykously ze zdi lívance omítky. Hlavou mu zavířilo jediné: K zemi! S pistolí v ruce se vrhl na zem a pak se dveře rozlétly a Charles Fetterick - či kterej dobytek se v bytě schovával - vypálil z prahu další ránu. Hawes na něj čučel jako svíčka bez loje a Fetterick - či kterej dobytek se to dral ze dveří - ani necekl, jenom praštil Hawese pistolí do lebky. Hawes rychle zvedl ruku, aby si setřel krev, která mu zalila oko, a Fetterick - či kterej dobytek to mával bouchačkou - vyrukoval proti Hawesovi znovu, strefil se mu do nosu a odpálil ho jako zchromlou kačenu zpátečkou ke Carellovi, jenž líbal matičku zemi a hledal úhel, pod kterým by vystřelil a netrefil přitom metrákového Hawese. Hawes se složil. Složil se přesně Carellovi na pravičku s pistolí. Fetterick - či kterej dobytek měl tak obrovský bagančata - nakopl Hawese do obličeje, rozbil mu ret a vyrazil ke schodům. Nežli se Carellovi podařilo setřást Hawese a položit ho naznak, Fetterick byl venku, možná o šest bloků dál. Carella se vrátil k Hawesovi. Na místě, kde předtím stál, se z omítky šklebily čtyři zásahy. Hawes ležel na zemi a z každické vrásky mu tekla krev. "Makovice pitomá!" pravil Carella "Jsi cele]?"

9/

Jakmile v podniku nastoupí nováček, okamžitě si ho vezmou starší zaměstnanci do prádla a každý na svou pěst a každý podle svých představ začne věštit, co ho čeká a co nemůže. Pokud je taková událost vhodným zpestřením pracovního dne, je dobré povyrazit s ní večer doma i manželku. Policisté jsou zaměstnanci města. Cotton Hawes se jim postaral o takové povyražení, že hned večer...

"Prosím, je zdvořilej," sděloval Meyer Meyer své ženě, když krájel maso. "Docela to chápu. Když je chlap zdvořilej, není hulvát. Jakmile do něj jednou vtloukli slušný chování, už se ho nadosmrtní nezbaví, co?"

Sára Meyerová přikývla a lžící nandala třem Meyerovic dětem na talíř štouchané brambory. Bylo jí třicet čtyři let, měla kaštanové vlasy a oči zrovna tak modré jako Meyer. U stolu seděly tři modrooké kopie rodičů ve zmenšeném vydání: Alan, Susie a Jeff.

"Jenže se zdvořilostí," pravil Meyer a položil první kousek masa na Sárin talíř, "se musí opatrně." Druhý plátek dal Susii a pak obsloužil hochy. Sebe nechal na konec. Děti sklonily hlavičky a sepjaly ruce. Meyer rovněž sklonil hlavu a řekl: "Díky, Bože, za ty dary." Popadl vidličku.

"Ono může být zdvořilý přijít, zaklepat a říct: S dovolením, pane, tady je policie. Ráčil byste nám laskavě otevřít? Na třicátým revíru by to možná vypadalo jako velká zdvořilost. Na třicátým revíru možná zlodějkům otvírá komorník. Tam třeba tyhle způsoby vyhovují."

"Postřelil Steva?" zeptala se Sára.

"Ne," odpověděl Meyer. "Zaplat'pámbu ho nic netrefilo. Jenže za to ten Cotton Hawes určitě nemůže. Snažil se jako skaut, vem na to jed."

Meyer vzrušeně pokýval hlavou.

"Stejně je Cotton srandovní jméno," pravil osmiletý Jeff.

"Nikdo se tě na nic neptal," pravil Meyer. "Moc nechybělo a Steve měl ustřelenou hlavu. Má kliku, že ho žádná kulka ani neolízla. Podala bys mi, prosím tě, ten hrášek?"

Sára mu podala hrášek.

"Zaklepe na dveře! Chápeš to? On prostě zaklepe na dveře!"

"U vás to nebevává zvykem, tatí?" zeptal se Alan. Jedenáctiletý.

"Nebývá," opravila ho Sára.

"Jo, nebývá?" řekl Alan.

"Když přijdeš k naší ložnici," začal Meyer rozšafně, "a dveře jsou zavřené, toseví že zaklepáš. Patří se to. Když jdeš někoho navštívit a on má zavřené dveře, samosebou že zaklepáš. To taky patří k slušnému chování. Ale my nemluvíme o tom, jak se máš chovat ty, Alane, nebo tady Susie nebo Jeff."

"A kdo teda?" zeptala se Susie. Desetiletá.

"Mluvíme o způsobech policejního oddělení," řekl Meyer. "A nejlepší policejní oddělení je to, který žádný způsoby nemá."

"Meyere," upozornila muže Sára. "Děti."

"Řekl jsem přece, že děti jsou něco jiného než policajti," ohradil se Meyer. "Podala bys mi laskavě žemli? Kromě toho naše děti vědí, že co se doma upeče, to se doma sní. Vidíte, děti?"

"Ano, tati," řekl Jeff.

Susie s Alanem přikývla, jako by jim Meyer v tu chvíli svěčil plán nové atomové ponorky. Meyer jezdil očima po stole a hledal máslo.

"Kde je zas ten načatý kousek?" zeptal se. "Miláčku, prosím tě, přines nový, ano?"

Sára se s úsměvem zvedla od stolu. "Ty jsi pohan," řekla mírně.

"Tak jsem pohan," hodil Meyer rameny. "Jsem policista. Musím se zachovat při síle. Co když se jednou dostanu na nějakou akci s panem Cottonem a budeme mět zhafnout zločince stíhaného po dvaceti státech a pan Cotton mu podá pistoli a řekne: Podržel byste mi ji na momentík? Pro tyhle pády nemůžu být chrastítko."

"On neměl klepat, tatínku?" otázala se Susie.

"Broučku," začal vysvětlovat Meyer, "toho chlapa v tom bytě stíhali pro vraždu. A když mám co dělat s chlapem, kterého honím pro vraždu, tak jestli vůbec do něčeho klepnu, pak jedině jemu do šišky."

Susie se zahihňala a z kuchyně zazněl Sárin hlas: "Meyere!"

"Mám je snad učit: Dětičky, k vrahům buďte hodný!?"

Sára se vrátila do jídelny. "To nemyslím," řekla. "Ale když někdo dostane ránu do hlavy, nejde o žádnou legraci."

"No prosím, vtip to není," připustil Meyer. "Ale Cotton Hawes byl k uválení. Měli jste ho vidět. Krev z něj tekla jako z cedníku."

"Meyere!" řekla ostře Sára.

"Toseví že z něj tekla. Chceš snad, abych řekl, že z něj netekla jako z cedníku?"

"Čirou náhodou sedíme u jídla."

"Já vím. Maso je výborný. Musel do špitálu. Nic vážného to není, ale zafačovali ho jako mumii. Pitomec. Spískal si to sám. Klepat! Můj bože."

"Steve zuřil?"

"Nevím. Moc toho nenamluvil. Tenhle pan Cotton by si měl dát vytisknout navštívenky. Cotton Hawes, policie. Pak vždycky zaklepat a kartičku strčit pod dveře. Dám krk, že víc jak o tři dny by svoje klepání nepřežil. A až by z řeky začali tahat takovýho něco nafouklého, hned bysme věděli..."

"Meyere!"

"Nojo, nojo, už dám pokoj," slíbil Meyer. Lichometně se usmál.

"Podáš mi sůl, miláčku, drahá Sáro, buď, prosím tě, tak laskavá!"

Poručík Peter Byrnes seděl u stolu se svou ženou Harrieta a synem Larrym. Byrnes byl pořizek a hlava mu seděla na silném krku jako brok. V ošlehaném, zbrázděném obličejí mu svítila malá modrá očka a uprostřed trůnil hrbolatý nos. Horní ret měl dosti úzký, spodní se kypře špulil. Ruce měl silné, silné jako všichni poctiví chlapi, kteří se celý život dřou. Seděl za stolem a výmluvně mlčel. Harrieta ho pozorovala. Jediné, co bylo v pokoji slyšet, bylo mlaskání, s nímž osmnáctiletý Larry pořádal večeři.

"No tak," ozvala se konečně Harrieta. "Co se děje?"

"Mám Steva Carellu rád," odtušil Byrnes. "Namouduši, mám toho chlapa rád. Prokristapána, když nám ho loni o vánocích div neodkroutili..."

"Zkazil něco?" zeptala se Harrieta.

"Ne, nic nezkazil," potřásl Byrnes hlavou. "On ne. Povídám jenom, že ho mám rád. Jeho ženu mám taky rád. Zrovna jako by byla moje dcera. Přísámbohu. Když je někdo náčelníkem oddělení, neměl by mít oblíbence, ale já mám toho kluka rád. Je to vážně frajer."

Larry Byrnes neřikal nic. Jako všichni dospívající kluci trpěl věčným hladem a i teď se plně věnoval ukojení své zdravé chuti k jídlu. Ještě nedávno si Larry na obvyklé jinošské lahůdky tolik nepotrpěl. Nezapomněl, že Steve Carella byl postřelen, když rozháněl spolek narkomanů, v kterém uvízl drápkem i Larry. Dnes už to bylo pryč a nikdy se o tom u Byrnesů nemluvalo, ale on nezapomněl. Věděl moc dobře, proč právě Steve Carella je otcův nejmilejší policista. Jeho nejmilejší policista byl od loňských vánoc poručík vyšetřovací služby Peter Byrnes. Proto teď

otce pozorně poslouchal, i když večeri pořádal s nezmenšeným gustem.

"Já mám Steva taky ráda," řekla Harrieta. "Co se stalo?"

"Dneska ho málem zabili," řekl Byrnes.

"Cože?"

"Taktak. Čtyři kulky ho minuly o vlásek."

"Steva? Jak to?"

"Hawes," vydechl Byrnes. "Cotton Hawes. Zrovna mně ho museli napářit. Ze všech revírů v městě zrovna mně. Vytáhli ho z revíru, kterej je hotová vyšší dívčí, a strčili ho na sedmaosmdesátej revír. Ze všech, co jsou v městě! Co jsem komu udělal! Co jsem komu udělal, že vyfasuju chlapa, který zaťuká vrahovi na dveře a sdělí mu, že se dostavila policie?"

"Tohle udělal?" zeptala se ohromeně Harrieta.

"Přesně."

"Co bylo potom?"

"Chlápek začal pálit. Stevovi div neustřelil hlavu. Hawes vypadá jak po srážce s nákladákem. Co s ním mám teď dělat? Mám mu hodit na krk ztracený bicykly? Potřebuju každého chlapa. S Havillandem snad bylo někdy těžký pořízení, ale nebyl špatnej policista. Namouduši, Harrieto, nebyl. Tu a tam mu ujely ruce, prosím, a já pro to nejsem. Ale nebyl špatnej policista. Kopance nedělal. Já si přece nemůžu dovolit, aby mi na kopance, který vyvádí nějaký blbec jako Cotton Hawes, nakonec zařval takovej chlap jako Steve Carella!"

"A kdo střílel? Byl to ten, co zabil Rogera?"

"Myslíme si to."

"A tenhle Hawes u něj klepal na dveře?"

"Přesně! Věříš tomu? Harrieto; pro spásu své duše, řekni mi čistou pravdu. Zaklepala bys ty?"

"Vykopla bych dveře," řekla Harrieta samozřejmě, "a jak by se něco šustlo, už bych střílela."

"Správně," pochválil Byrnes. "Nemáš chut dát se pod můj velení?"

"To jsem udělala v den, kdy jsme se brali," řekla s úsměvem

Harrieta.

Byrnes se také usmál. Pohlédl na Larryho a zhluboka si vzdychl.

"Chlapče," pravil, "já vím, že se letos čeká hladomor, ale neboj se.

Nakřečkovali jsme do sklepa dost zásob."

Detektiv Bert Kling a Claire Townsendová se objímali. Obývací pokoj dívčina bytu byl daleko příjemnější místo pro tuto činnost než zadní sedadlo v autě. Tatínek Claire, pan Ralph Townsend, se o půl jedenácté rozloučil a přenechal pokoj "dětem", nebol usoudil, že dvěma lidem, kteří jsou zasnoubeni, se nemůže přihodit nic strašlivého ani nečekaného.

Výlučně pro tento večer byl jeho odhad absolutně přesný, jelikož Bert Kling se dnes k laškování jaksi neměl. Přítmi, z gramofonu se line vábná hudba, ale Klingovi se pořád a pořád plete na jazyk Cotton Hawes.

"Zaklepe na dveře," rozhovořil se. "To jsem já, šerif z Arkansasu!

Bác ho! Dveře provrtají čtyři kulky. Steve si pomalu mohl jít vyzvednout životní pojistku."

"Budeme mluvit o Cottonu Hawesovi celou noc?"

"Je nebezpečnej," řekl Kling. "Vyloženě nebezpečnej. Doufám, že budu mít kliku a nedostanu se s ním do party."

"Je nový. Však se naučí."

"Kdy? Až budeme všichni po smrti? Proboha, Claire; ten chlap je nebezpečnej."

"Ráda bych, kdybys ty byl trochu nebezpečnější."

"Jak to myslíš?"

"Chytrýmu napověz."

"Aha," řekl Kling a letmo ji políbil. "Ale jak může být někdo tak tupohlavej. Jak může někdo se zdravým rozumem..."

"Na policistu se tedy nesluší, aby klepal?"

"Ale kdepak," rozhořčil se Kling. "To ještě patří k lidským ctnostem. Ale nesmíš zaklepat u dveří, kde bydlí chlap podezřelej z vraždy."

"A ten člověk byl podezřelej z vraždy?"

"Byl to zrovna ten, co hodil Rogera Havillanda do výkladu."

"Tak."

"No řekni, zaklepala bys ty?"

"Řekla bych Dej mi pusu, miláčku," pravila Claire.

"Cože?"

"Dej mi pusu, miláčku," opakovala.

Takže ji políbil.

Jediný, kdo si nestěžoval, byl Steve Carella. Jakmile byl doma u

Teddy, měl hlavu plnou důležitějších věcí. Služební problémy s sebou nerad nosil domů. Kolikrát viděl za den tolik ošklivých věcí, že mu z nich bylo nanic. Ale znal řadu kriminalistů, kteří celou špinu z vyšetřování zločinu dokázali shodit na rohožce před prahem. Teddy byla rozkošná, Teddy byla jeho žena. Když ho zrovna netrápil nějaký moc složitý případ, o běžných událostech na okrese či na oddělení s Teddy nemluvil. A co se stalo dnes odpoledne? Už je to pryč, vyvázl se zdravou kůží. Pravda, moc nechybělo, ale přežil a Hawes možná dostal za vyučenou. Lekce by byla určitě pádnější, kdyby byl Carella natáhl brka. Bohudík je nenatáhl. Hawes bude muset zapracovat vlastní hlavičkou a vzít si z lekce co nejvíc - i když mu nepíchne vražda.

Steve Carella políbil svou ženu. Líbat Teddy byla rozkoš. Měla kaštanové vlasy, hnědé oči, kypré rty a plnou postavu a Steve ji líbal moc rád. V pokoji bylo ticho jako v kostele a otevřenými okny sem blikaly jen lampy z ulice. Jinak byla tma. Steve Carella své ženě o Hawesovi neřekl nic.

Steve Carella měl jiné starosti.

10/

Muž, který kráčet po ulici Boxer Lane, si připadal jako zkrachovaná děvka.

Ten muž měl obličej samou náplast. Ten muž měřil sto osmdesát centimetrů a vážil skoro devadesát kilo. Měl modré oči a širokou bradu s důlkem. Byl zrzavý a jenom na spánku mu prosvítal bílý pramen v místě, kde kdysi utřil ránu nožem, a když se rána zahojila, vyrostly mu nové vlasy kupodivu docela bílé.

Ten muž se jmenoval Cotton Hawes.

Měl po službě, ale přesto mu nedalo, aby se nevrátil do Boxer Lane a nepokusil se vyšťarat něco o chlapovi, který provrtal dveře čtyřmi kulkami a pak ho tak pitomě zřezal. Zraněna byla pýcha Cottona Hawese, zraněna byla tvář Cottona Hawese a sám Cotton Hawes si připadal jako úplný blbec. Nepřipadal si rád jako blbec. A kdyby byl Carella zemřel, musel by si připadat jako ještě větší blbec. Znovu přemýšlel ten nesmyslný nápad s klepáním, znovu mýsl na čtyři ohlušující rány, které přibily Carellu k zemi. Carella teď mohl být po smrti, táhlo mu hlavou. Dnes odpoledne jsem mohl Carellu zabít.

Nebylo to radostné pomyšlení. Protože i když byl Hawes paličák, i když ho vypiplali na oddělení, kde došlo k vraždě jednou za uherský rok, i když byl nesnášenlivý a třeba popudlivý a někdy i nafoukaný, kriminalistické práce si hluboce vážil a srdce měl široké jak Velký kaňon. Carellovu smrt by si přál asi stejně vřele jako vlastní. Zrovna tak jako odpoledne nechtěl spáchat ten slabomyslný kopanec. Byl jsem nejspíš moc horlivý, uvažoval. A hned v úvahách pokračoval. Jakmile policista přestane myslet, může to zabalit, zvlášť v takovém revíru, jako je sedmaosmdesátý. Hawesovi začalo najednou docházet, že 87. revír se kapánek liší od jeho dosavadních působišť. A vlastně tu výzvu s chutí přijal. Stal se policistou, protože chtěl bojovat se zločinem. Na třicátém revíru k trestným činům pochopitelně docházelo, ale zločiny tam a na sedmaosmdesátém jsou nebe a dudy.

Hawes měl pocit, že na 87. revíru se může hodně naučit. Dál, že naučit ho to může Carella. V životě by Carellovi nedopřál to potěšení, že by mu tento fakt sdělil, ale myslel si to. Pochopitelně že hovadina, kterou dneska odpoledne spáchal, nepatří zrovna k momentům, při kterých se lidé sbližují. Aspoň si to myslel. Nevěděl, že Carella už celou událost hodil za hlavu. Kdyby byl Carellu znal, věděl by taky, že Steve si neschovává věci, až se to hodí, že v sobě neživí zášť. Hawes Carellu neznal. On sám byl na té hranici dospívání, kdy si myslel, že nepromíjet je správné. A jelikož podle sebe soudím tebe, došel automaticky k závěru, že Carella mu to dnešní odpoledne spočítá i s úroky.

Přitom Hawes Carellovo přátelství potřeboval. Věděl, že Carella je

výborný detektiv a chytrý chlap. To pudově poznal. U výborného detektiva se chtěl učit a s chytrým chlapem chtěl být kamarád. Žádná šarada. Jenže dokud se na něj Carella bude dívat jako na pitomce, je konec.

To byl taky důvod, proč se 15. června vypravil do Boxer Lane. Byla sobota večer a mladý dvaatřicetiletý muž by jistě věděl o lepším způsobu, jak se v sobotu večer pobavit - ale Hawes tu byl, aby napravil, co se dá. Zčásti svůj hřích zaplatil hned odpoledne. Okamžitě po přestřelce ho Carella hnal do nemocnice. Odmítl. Ted' si uvědomoval, že tím zas jen krásně dokázal vlastní slabomyslnost. Při prohlídce bytu byl k ničemu a že by si Carella potrpěl na chvástavé žvanění, o tom se dá pochybovat. Asi po deseti minutách se k němu Carella vrátil.

"Koukni, Hawesi," řekl. "Krvácíš jako podřiznutá slepice: Do nemocnice tě dostanu, kdybych ti měl dát dřevěnou narkózu a odnést tě tam na hřbetě. Mám tě teda praštit?"

Hawes pokorně zavrtěl hlavou a Carella ho odvezl do nemocnice.

Důsledek byl, že nestihl proběhnout dům a vyslechnout nájemníky. Právě o to se chtěl Hawes pokusit ted' večer. V suterénu našel domovníka. Dědek ležel na pryčně obličejem dolů. Kumbál čpěl whiskou. Hawes došel k pryčně a s dědkem zatřásl.

Dědek se otočil.

"Kdo to zas otravuje," mručel. "Co zas?"

"Policie," řekl Hawes. "Vstaňte."

Dědek si sedl a ospale si protíral oči.

"Co chcete?"

"Pár odpovědí," řekl Hawes.

"Kolik může bejt?" zeptal se dědek.

"Půl devátý."

"To je moc brzo. Takle poránu mě vyhnat z postele."

"Je večer. Jak dlouho tu bydlí Charles Fetterick?" najel Hawes na ostro.

"Ukázat glejt," pravil správce.

"Byl jsem tu odpoledne," vysvětlil Hawes. Rozevřel náprsní tašku s připíchnutým služebním odznakem. "Jste střízlivej?"

"Naprosto střízlivej," dušoval se domovník.

"Rozumíte mi dobře?"

"Aby né."

"Můžete odpovídat?"

"Aby né."

"Jak dlouho tu Fetterick bydlí?"

"Štyry pět neděl. Tak ňák. Má něco na triku? Jó, jojóó!"

"Co je?"

Dědek kostnatým prstem ukázal Hawesovi na obličej: "Vy jste ten chlupatej, co ho dneska vodpoledne zmalovali, žejo?"

"Ano," připustil Hawes.

"Takže má něco na triku, žejo?"

"Provedl něco horšího," řekl Hawes.

"A co?"

"Nic. Měl v domě nějaký přátele?"

"Nevím. Já se vo nájemníky moc nestarám. Topím, hlídám vodu, aby netekla, elektriku a tak. Spolky nevedu. Teda nevměšuju se, řeklo by se. Řeklo by se, držím se stranou."

"Byl Fetterick ženatej?"

"Co vás vede."

"Viděl jste ho někdy s děvčaty?"

"S holkama?"

"S holkama!"

Správce pokrčil rameny. "Ani vočkem. Dokavad někdo nepotřebuje voklepnout trochu žebra od topení, je mi úplně fuk, co si ve svém bytě podniká. Není to můj barák. Já jenom topím, hlídám vodu..."

"Ano, já vím."

"Voptejte se někoho u něj na patře. Spíš můžou vědět. Já spolky nevedu. Teda nevměšuju se..."

"Já vím," řekl Hawes. "Mockrát děkuju."

"Rád jsem vám pomoh," řekl dědek.

Znovu se natáhl, a když Hawes odcházel, zase už ležel na břiše. Hawes šel do druhého patra a zaklepal u bytu číslo 31. Zaklepal znovu. Nic. Klepal dál. Otevřely se dveře. Ne však ty, na něž klepal. Až sousední, u čísla 32. Na prahu stála dívka.

"Nejsou doma," oznámila.

Měla na sobě černé kalhoty a černý svetr, světlé vlasy stažené do koňského ohonu. Na první pohled se zdálo, že se ta světaznalá, elegantní dívka na prahu v obyčejném činžáku octla omylem. Víc by se hodilo, kdyby stála u vstupních dveří na krytou terasu a v prstech držela martini.

"Jsem od policie," řekl Hawes. "Směl bych vám položit pár otázek?"

"Klepal jste na jedenatřicítku," pravila dívka. "Tady je třicet dva."

"Mě ve skutečnosti zajímá být číslo třicet čtyři," řekl Hawes.

"Proč nejdete tam?" zeptala se dívka. Mrzutě na něj pohlédla. "Něco s Fetterickem?" rozhodla se pro otevřenou hru.

"Ano."

"Pojďte dál."

Hawes za ní vstoupil do bytu. Teprve teď si všiml, že černý svetr má proklubané lokty. Dívka cvrnkla do vypínače.

"Napijete se?"

"Děkuju, ne."

"Otrava, co? Sobota večer a žádný rande."

"Nojo," přitakal Hawes. "S tím Fetterickem..."

"Cvok," řekla dívka a pokrčila rameny.

"Znala jste ho?"

Znovu pokrčila rameny.

"Sem tam jsme prohodili pár slov. Brali jsme si zároveň mlíko. Pokud ho někdo neukrad."

"Jaký to byl člověk?"

"Cvok," opakovala dívka. "Jak povídám. Komplex méněcennosti. Jako kdyby měl v klukovských letech trháni lézt s vlastní matkou do postele. Zrovna tak."

"Prosím?"

"No jako Oidipus," vysvětlila dívka. "Zatíženej. A z toho mindráky. Jeho táta byl chlap jako hora. Nikdy se s tím nevyrovnal."

"Tohle všechno jste se dověděla u mlíka?" divil se Hawes.

"Přišla jsem na to sama. Stačí uvažovat," řekla dívka. "Co vyved?"

"Domníváme se, že zabil jednoho policistu."

"No nazdar! To si pěkně zavařil, co? Počítám, že až ho dostanete, zakroutíte mu krkem!"

"Kdo vám tohle nakukal?"

"Každej to ví. Zapích jsi poldu? Tumáš! Rovnou do palice. Kolik je vám?"

"Dvaatřicet."

"Krásnej věk. Ženáč?"

"Ne."

"Hmm," broukla si dívka a přemítavě si Hawese prohlížela.

"Jsem zatíženej," ušklíbl se Hawes. "Oidipovský komplex."

"Cože? Jo tak." Dívka se usmála. "Vtipnej policajt. Zázraky se budou dít věčně. Vážně nemáte chuť na skleničku?"

"Opravdu ne."

"Já si naleju," rozhodla se. "Jmenuju se Jenny. Jenny Pelenco. Libozvučný jméno, co?"

"Ohromně," usmál se Hawes.

"Sobota večer a žádný rande. Propána, to je otrava!" Zamířila k příborníku a cvrnkla si do skleničky žitnou. "Asi se dneska nametu. Chcete se opít se mnou?"

"Díky, ne."

"Čeho se bojíte?" zeptala se dívka. "Manžel slouží u námořníků."

"Kdepak?"

"Dost daleko," zasmála se. "V Tichým oceánu."

"A co Fetterick?"

"S ním se nalíznout, to zrovna!"

"Myslel jsem něco jinýho. Co o něm víte?"

"Co chcete vědět? Zeptejte se Jenny Pelenco. Holičova žena, to jsem

já. Tenhle výraz používají Italové. Znamená to, že holičova žena ví všechno, co se v městě děje, protože jí to poví její muž holič. Chápete?"

"Dejte tomu. Nevíte, jaký měl Fetterick povolání?"

"Ne. Nikdy se nezmínil. Flákač."

"Viděla jste ho někdy, že by odcházel a měl rukavice?"

"Jo. Nojo. Je to důležitý?"

"Moc ne. O práci nikdy nemluvil?"

"Ne. Já ho tipuju na flákače nebo tak něco. Ještě by mohl být kopáč. Nebo zedník."

"Obojí je poctivý povolání," řekl Hawes.

"Tak? Když poctivý, tak hned taky dobrý, jo? Zedníci jsou cvokové! Fetterick je cvok, tak musí být zedník."

"Nikdy se nezmínil, kde pracuje?"

"Ne."

"Viděla jste ho někdy, když ráno odcházel do zaměstnání?"

"Jo."

"V kolik?"

"V osm, v půl devátý."

"Pracoval v Riverheadu?"

"Brr, vypustím duši. Smím si ještě najejt?"

"Klidně. Všimla jste si některýho jeho přítele? Někoho, kdo vcházel nebo vycházel od něj z bytu?"

"Byl vlk samotář," řekla Jenny. Hodila do sebe žitnou. "Radši zabrzdím," usmála se. "Jak se nalíznu, je ze mě divoch."

"Hmm," zahučel Hawes.

"Jak se nalíznu, nejsem k udržení," vyhrožovala usměvavě.

"Takže si radši dejte pohov," řekl Hawes. "Můžete mi říct ještě něco o Fetterickovi?"

"Ne. Cvok. Hadrník. Polír. Hejhula. Pozvala jsem ho jednou na skleničku. Dal mi košem. Cvok, ne?"

"Měl nějakou slečnu?"

"Aspoň co jsem viděla, ne. Je cvok. Pěkná holka ho pozve do kvartýru na skleničku a on se poděkuje. Čeho se, prosím vás, bál?"

"Nemám ponětí," zašklebil se Hawes. "Takže děvčata jste u něj nikdy neviděla?"

"Ne. A co je mi vůbec do políra? Radši si dám ještě jednu." Znovu si posloužila. "Chcete taky?"

"Děkuju, nechci."

"Můžete si tu klidně udělat pohodli," navrhla.

"Musím ještě vyzpovídat spoustu lidí."

"To musí být otrava," řekla. "Zvlášť v sobotu večer. Vy nepijete?"

"Piju."

"Tak si jednu dejte."

"Teď ne, děkuju."

"Hele, celý patro je jako po vymetení. Je sobota večer. V sobotu večer se jde každé rozšoupnout, rozumíš? Rozumíš, je sobota? Copak nevíš, co je to sobota?"

"Jak bych nevěděl," ujistil ji Hawes.

"Takže nevíš, jak se rozšoupnout?"

"I to bych věděl."

"Tak se napij. Na patře stejně není ani noha, aby sis mohl povídat. Jsem tady jenom já. A jsem úplně sama. Jenom já, víme? Ptej se. Znáám všechny odpovědi. Jenny Pelenco zná všechny odpovědi."

"Až na ty, který potřebuju," řekl Hawes.

"Co."

"O Fetterickovi vlastně nevíte skoro nic, že?"

"Dyť povídám. Cvok. Hadrník. Polír. Cvok, kterej pokládá cihly."

"Moc vám teda děkuju," řekl Hawes a vstal.

Jenny Pelenco vypila novou dávku žitné a upřeně si Hawese měřila.

"Co pokládáte vy?" zeptala se.

Hawes vykročil ke dveřím.

"Dobrou noc, paní Pelenco," řekl. "Až budete psát manželovi, sdělte mu, že policejní oddělení velmi ocenilo vaši pomoc. Určitě ho to potěší." Otevřel dveře.

Jenny ho nespustila z očí.

"Co ty pokládáš, poldo?"

"Tépichy," pravil Hawes zdvořile a vyšel do chodby.

Byl už na schodech, když za ním Jenny zaječela.

"Tépicháři!"

Doprovázeli černou rakev z obou stran. Muži, kteří s ním pracovali.

Šli vyrovnaně, slavnostním krokem. Zdálo se, že rakev je lehká, ale zdání vyplývalo z faktu, že váha se na ramena detektivů úměrně rozložila.

Uložili rakev do pohřebního vozu a šňůra černých limuzín se za ním rozjela směrem na Sands Spit a ke hřbitovu. Sešlo se pár příbuzných, ale moc jich nebylo. Havilland žil skoro jako kůl v plotě. Nad otevřeným hrobem pronesl kněz krátkou řeč, pak se popruhy napjaly a rakev začala klesat. Detektivové sklonili hlavy a sledovali, jak jejich kolegu přijímá země. Byl překrásný červnový den. Lepší by si Havilland ani nemohl přát. Smuteční hosté se začali rozcházet a hrobníci popadli lopaty, aby zaházeli díru do země.

V září červnového slunce odjely automobily a detektivové se vrátili k práci. Stále ještě měli před sebou dvě nerozřešené vraždy.

Roger Havilland ležel v zemi. Do čtrnácti dnů postaví nad jeho hrobem kámen. Jednou za rok sem příbuzní přinesou květiny, pak možná příbuzní přestanou chodit a nebudou ani květiny.

Roger Havilland o tom nebude nic vědět a nebude mu na tom záležet.

Roger Havilland už s tímhle nemá nic společného. Roger Havilland je mrtev a pochován.

11/

Jestli může být něco horšího, než když vás vyslýchá jeden policajt, pak je to případ, kdy vás vyslýchají dva. Koukat se na dva chlapy, kteří vám kladou otázky a sami nehnou brvou, to je o nervy. Možná že právě tenhle psychologický účinek zapříčinil, že vyšetřovatelé pracují ve dvojicích. Dvojici, kterou proti sobě měla Patricia Calworthyová, tvořili detektiv Meyer Meyer a detektiv Bert Kling. Nikdy předtím neviděla dva tak prázdné obličejy. Hned jak vstoupili do dveří, napadlo ji, že jsou z pohřebního ústavu a že jí přišli oznámit, že po dlouhém a těžkém churavění naposledy vydechla její tetička z Tusconu. A tumáš čerte kropáč, oni to policajti! Ze by vypadali jako Joe Friday nebo Frank Smith, jak je zná člověk z filmů, to nevypadali. Vlastně ji zklamali. Ten blondák by ještě byl k světu, ale tvářil se zrovna tak nemastně neslaně jako ten plešatý. A oba dohromady vypadali jako reklama na hřebíky.

"Našli jsme vaše jméno v adresáři Annie Boonové," řekl plešatý.

"Vyrozuměli jsme, že jste byly přítelkyně."

"Ano," přisvědčila Patricia Calworthyová.

"Jak blízké přítelkyně, slečno Calworthyová?" zeptal se blondák.

"No hodně."

"Znala jste Annii dlouho?"

"Nejmíň dva roky."

"Věděla jste, že je rozvedená?"

"Ano."

"Znala jste jejího bývalého muže?" Zas ten plešatý.

"Ne."

"Teda Boona?"

"Ne."

"Kdy jste viděla Annii naposled?"

"Předminulou sobotu. Měly jsme schůzku. Ve čtyřech."

"Kdo šel s vámi?"

"Dva mládenci."

"Dobrá. Kteří?"

"Můj přítel. Steve Brasil. A pak Anniin společník."

"Jak se jmenuje?"

"Frank. Frank Abelson."

"Znala jste Abelsona, nebo jste ho tu sobotu viděla prvně?"

"Znala jsem ho. Annie ho občas zvala."

"Byl to vážný vztah?"

"Ani nemyslim. Ale proč si nevyzpovídáte jejího manžela? Jak mi Annie říkala, snažil se přetáhnout děcko. Ten měl důvod Annii zabít."

Abelson ne. Abelson není raubíř."

"Pan Boone měl možná důvod," pravil blondák, "neměl však příležitost. Když byla jeho bývalá žena zavražděna, byl pan Boone čtyřicet mil od města. Majitel jisté jídelny je ochoten potvrdit mu alibi. Boone nemohl Annii zabít."

"Takže má vyhráno?"

"Má."

"Dobrá, ale Frank Abelson to taky neudělal. Vsadím se, že i on má dobré alibi. Vyslechnete ho?"

"Snad."

"Proč se nezeptáte těch pravých lidí?"

"Například?" zeptal se blondák.

"Těch pravých."

"Přihnula si Annie Boonová ráda?" zeptal se plešatý.

"Co?"

"Jestli pila."

"To je vtip?"

"Myslím to vážně."

"Kde jste tohle sebrali?"

"Voda teče, řeč se mluví."

"To je ale pitomost."

"Copak ona nepila?"

"Podle mě nejostřejší, co si kdy dala, bylo sherry. Že pila! Páni, to je ale pitomost."

"Víte to jistě?"

"To bych řekla. Dost jsme se spolu nachodily. Vždycky si dala skleničku sherry, někdy dvě. Nebo taky žaludeční. Ale nikdy ne whisky. Že pila! Pfi!"

Plešatý se podíval na blondáťeho.

"Někdo vám řekl, že pila?" zeptala se Patricia vážně.

"Ano."

"Pak si dejte pozor. Jsou lidi, kterým je svatý jen vlastní prospěch a ten si budou chránit třeba přes mrtvoly. Kašlou na to, jestli pošpiní či nepošpiní památku zemřelého."

"Koho tím myslíte, slečno?" zeptal se plešatý.

"Lidi. Každý přece kouká, aby si nahrabal, nebo ne?"

"Měla jste Annii ráda?"

"Jako sestru. Ne že bych byla nadšená vším, do čeho se pouštěla, ale to byla její věc. Měla jsem ji ráda jako člověka, mám vůbec lidí ráda.

Zbytečně se neptám. Nestrkám nos, kam nemám."

"Co se vám například nelíbilo?"

"Prosím?"

"Do čeho se pouštěla?"

"Po tom mi nic není."

"Ale nám ano," řekl plešatý.

Docela ujde, když si na něj člověk zvykne. Má hezké modré oči a zřejmě svatou trpělivost.

"Ano, jenže... Nerada mluvím o někom, kdo už nežije."

"Třeba nám to pomůže najít vraha."

"To je pravda. Ale co dělat. Já bych taky nerada, aby mě po smrti někdo pomlouval." Patricia se zachvěla. "Hu! Uplně mě zamrazilo. Stačí to slovo a mám husí kůži. Pochopte, já prostě nesnesu, aby se mluvilo o smrti. Jsem na tom tak, že jsem ani vlastní matce nemohla na pohřeb. Když jste prve přišli, myslela jsem, že jste od pohřebního ústavu, a už mi naskočila husí kůže. Mám na západě tetičku, čekám každým dnem, že umře. Sotva na to pomyslím, hned se klepu."

Blondák se podíval na plešatého.

"Nechtěla jsem vás tím pohřebním ústavem urazit," omlouvala se Patricia. "Prostě jste mi připadali tak vážní."

Plešatý se podíval na blondáťeho.

"Prostě," začala Patricia, ale další spolkla.

"V čem tedy měla Annie Boonová prsty?" zeptal se znovu blondák.

"V ničem."

"Nějaká černota?"

"Ne."
"Pašování?"
"Mm."
"Daňový únik?"
"Mm?"
"Tak co to bylo?"
"Nic."
"Něco protizákonného?"
"Ne. Já nevím. Jak můžu vědět, jestli to bylo protizákonné?"
"Co .."
"To, co dělala."
"Co dělala?"
"Já nevím. Byla moje přítelkyně. Koukněte, já nechci mluvit o někom, kdo je po smrti. Nemůžeme změnit předmět hovoru? Nemůžeme mluvit o někom jiným?"
"Pila?" zeptal se plešatý.
"Ne."
"Dávala si píchat?" zeptal se blondák.
"Jestli si co?"
"Brala drogy?"
"Ne."
"Tak co tedy? Jaké nepřístojnosti prováděla načerno?"
"Nic."
"Proč ji tedy tak násilně zabili?"
"Nevím. Proč se nezeptáte....," Patricia se zarazila.
"Koho?"
"Lidí."
"Kterých?"
"Lidí, kteří ji znali líp než já. Jako Frank Abelson. Ten o ní věděl víc. Nebo někdo jiný z mládenců. Třeba Certie Cordis."
"Byla některá ta známost vážná?"
"Ne."
"Proč bychom se jich tedy měli na něco ptát?"
"Já nevím. Ale bylo by to užitečnější, než se ptát mne. Nevím o ní nic, nevím, co dělala."
"Kdo mohl usilovat o její smrt, slečno Calworthyová?"
"Jak to můžu vědět? Děsí mě o tom mluvit. Děsí mě jenom pomyšlení!"
"Měla nějaký nepřátele?"
"Ne."
"Důvěrné přátele?"
Patricia mlčela.
"Měla?"
Patricia mlčela.
"No dobře," vzdychl si ten plešatý. "S kým spala?"
Patricia taky vzdychla.
"S panem Phelpsem," řekla. "Co u něj pracovala."
Franklin Phelps nebydlel v 87. revíru.
Měl tam podnik, ale sám bydlel na přepychovém předměstí Northern Crestion. Žil v domě, za který před deseti lety zaplatil 35 000 dolarů a dnes by ho každý majitel realitní kanceláře vzal za 49 500. Žádný zázrak to nebyl. Jenomže tam, kde byl kdysi osamocený dům, vyrostla poznenáhlu městská čtvrť a cena nemovitostí stoupla.
Dům stál na půlakrovém pozemku nějakých dvacet metrů od silnice. Meyer s Klingem projížděli točitou Pala Vista Drive a sledovali čísla na kamenných sloupech u vjezdů. Zastavili u čísla 35. Nechali vůz u chodníku a pěšky se vydali po široké břídlíkové cestě k hlavnímu vchodu. Dům byl jednopatrová stavba zastřešená ručně tesanými šindele z cedrového dřeva a se stejnými okenicemi. Šindele byly natřeny kovově modrou barvou, okenice bílou. Dveře byly rovněž bílé, uprostřed měly velké mosazné klepátko. Meyer nadzvedl klepátko a pustil.
"Vsad' se, že přijde služka," řekl Klingovi.
"To si myslím," souhlasil Kling.
Dveře se otevřely. Vykoukla z nich mulatka v růžové zástěrce.

"Prosím?"
"Chtěli bychom mluvit s panem Phelpsem."
"Koho mám, prosím, ohlásit?"
"Policii," řekl Meyer a vytasil se s odznakem.
"Okamžik, prosím," pravila dívka a tiše jim zavřela před nosem.
"Co říkáš, neveme zadem roha?" vtipkoval Meyer.
"Kdoví," řekl Kling. "Nemám skočit do vozu pro brokovnici?"
"A vem hned pár ručních granátů," radil Meyer. "Malér, že s námi není pan Cotton. Strašně dlouho jsem nebyl zastřelenej."
Dveře se znovu otevřely. Tentokrát stála na prahu velmi přitažlivá žena. Dalo se jí hádat dvaatřicet, možná čtyřicet čtyři let. Bývala kdysi blondýna, ale teď jí vlasy začínaly prokvétat, velmi důstojně prokvétat. Měla velké hnědé oči, a když zvala detektivy, usmívala se.
"Jen pojdte dál. Franklin se sprchuje."
Detektivové vstoupili do haly. Kouřově šedé zrcadlo jim předvedlo, jak vypadají.
"Nechcete jít do pokoje?" zeptala se. "Jsem Marna Phelpsová."
"Já jsem detektiv Meyer," představil se Meyer. "Můj spolupracovník detektiv Kling."
"Těší mě," řekla paní Phelpsová. "Dáte si kávu? Nebo něco jiného?"
Franklinovi to bude chvíli trvat.
Vešli za ní do obývacího pokoje. Nábytek jako když se sem přestěhuje přímo z Versailles. U stěny mezi okny stál psací stůl s příhrádkami a zatahovací žaluzií ve stylu Ludvíka XVI., přímo proti nim visely na zdi ozdobné talíře ze sévreského porcelánu. V druhém rohu byl mahagonový stůl na čtení v čistém empíru a u něho dvě zlacená rokoková křesla, vyčalouněná beauvaiskou tapisérií. Po celém pokoji byl zcela lehkomyšlně rozestaven vzácný porcelán. Meyer čekal, kdy vstoupí Marie Antoinetta a začne podávat koláče s čajem. Celí nesví si s Klingem sedli.
"Co kávu? Dáte si?" zeptala se paní Phelpsová.
"Díky, ne," řekl Kling.
Meyer si odkašlal a střelil po Klingovi pohledem. On by si s chutí šálek vypil. Jenže příležitost byla pryč. Paní Phelpsová se už chopila jiného námětu.
"Přišli jste kvůli Annii, vidíte?" řekla.
"Ano," přisvědčil Kling.
"Takže o tom víte?"
"O čem?"
"O ní a o Franklinovi?"
"Jak to myslíte, paní Phelpsová?" zeptal se Meyer.
"Že spolu měli poměr."
Kling zamrkal. Meyer jakožto muž zralejšího věku nehnul brvou.
"Ano, to víme," řekl.
"On ji nezabil," pravila paní Phelpsová. "Ujišťuji vás."
"Jak dlouho jste o tom věděla?"
"Že to spolu táhnou? Dlouho."
"Jak dlouho?"
"Nejméně rok." Paní Phelpsová pokrčila rameny. "Franklin není žádný zajíc. Netrápila jsem se. Chápu, že se tyhle věci stávají. Scény jsem mu nedělala. Spustím kravál a třeba ho ztratím. Na to jsem do něho příliš vložila. A koukat se, jak se celý výsledek hroutí a padá někam do kanálu - kdepak. Za normálních okolností by to stejně za půl roku skončilo. Bohužel, slečnu Boonovou zavraždili."
"Znala jste ji, paní Phelpsová?"
"Ano, jednou nebo dvakrát jsem ji viděla. V obchodě."
"Co si o ní myslíte?"
"Krásná holka. Klobouk dolů, Franklin má vkus."
"Tomu říkám velkorysý postoj."
"Jste ženatý, detektive... Meyere, vidíte?"
"Ano."
"Zeptejte se své ženy. Zeptejte se jí, kolik ji stálo času, nežli z vás udělala muže. To je uložení kapitálu, detektive Meyere. Obvyčejná investice. Manžel je ženina investice. A samozřejmě děti, když jí je štěstí

dopřeje. Já děti nemám. Vy ano, pane Meyere?"

"Ano. Tři."

"Vaše žena je šťastnější než já. Já mám jenom Franklina. On je má jediná investice, moje životní dílo; muži mají jiné věci, ženy mají jenom muže. Franklin je můj podnik. A do toho podniku jsem vložila jmění, pane Meyere. Dala jsem Franklinovi všechno, co jsem mu byla povinná dát. Všechno. Byla jsem dobrá manželka. A výsledek je, že se z něj stal muž. Když jsme se poznali, měl k tomu hodně daleko. Ale rozpoznala jsem, že za zkoušku to stojí. A vsadila jsem kapitál. A jediný kapitál, který bylo nezbytné vsadit, jsem byla já."

"Rozumím," hlesl Meyer.

"Takže když mou investici začne ohrožovat krásná žena, udělám to, co mi radí obyčejný selský rozum. Sedím a čekám. Nezavřu přece krám, protože mi ve skladu chytila hromádka pilin, vidíte?" Paní Phelpsová se mile usmála. „Za půl roku by to stejně přešlo. A všechno by se vrátilo do starých kolejí."

"Věděla Annie Boonová, že vy o všem víte?"

"Ne."

"A váš manžel?"

"Taky ne. Neví to dodneška. Byla bych ráda, kdybyste o tom pomlčeli. Jakmile manželka začne ukazovat, že je moc chytrá, vždycky si uškodí." Paní Phelpsová se znovu usmála. "Ale to už vám prozrazuju výrobní tajemství, pane Meyere. Měla bych spíš něco přenechat vaší ženě."

"Ta si ví rady sama," usmál se Meyer.

"Chystáte se konfrontovat Franklina s výsledkem šetření?"

"Ano."

"Radši bych, kdybyste to nedělali. Pochybuji, že vám to nějak prospěje. On ji nezabil."

"Kdo ji zabil?" zeptal se Meyer.

"Ujišťuji vás, že nevím," řekla paní Phelpsová. Usmála se. "Smím si dovolit jednu malou krutost?"

"Prosím," řekl Meyer.

Paní Phelpsová se nadále usmívala.

"Ujišťuji vás, že je mi to navíc úplně jedno."

"Co je ti úplně jedno, miláčku?" zeptal se z prahu Franklin Phelps.

"Jestli vykoupáme naše psy," okamžitě zvládla paní Phelpsová změněnou situaci.

"Ach tak," usmál se Phelps na detektivy. "Máme tři zlaté kólie. Já je chci strčit do vody. Marna nechce. Nádherná zvířata."

Otočil se k Meyerovi. "Á, detektiv Meyer. Hned jsem vás nepoznal."

"Dobrý den, pane Phelps," řekl Meyer, vstal a podal Phelpsovi ruku.

"Tohle je můj spolupracovník Bert Kling."

"Těší mě, pane Klingu," řekl Phelps a potřásl si s Klingem rukou.

Byl to vysoký chlapík s prošedivělými vlasy. Měl na sobě modrý koupací plášť, v pase převázaný. Při prvním výslechu na Meyera žádný velký dojem neudělal, ale jakmile se o někom zjistí, že má poměr se zrzavou krasavicí, která je nejmní o deset let mladší než on, vždycky na něj padne lepší světlo. Phelps měl dlouhý výrazný nos, pronikavé šedé oči a přísná ústa s plnými rty. Bradou mohl zatloukat podkováky.

"Odpusťte, že jsme vás vytáhli z koupele, pane Phelps," řekl Meyer, "ale musíme vám položit ještě pár otázek."

"Posledně jsem se choval trochu praštěně, vidíte?"

"No," řekl Meyer nezávazně.

"Byla to hloupost, pořád se točit jen kolem zásob. Úplná hloupost."

"Obnášely slušnou sumu," pravil Meyer.

"To jistě, ale sotva jsme prověřili účty, zjistil jsem, že pojistka mi ztrátu pokryje."

"Aha," odtušil Meyer. "Už chápu."

"Jsem rád, že se to vysvětlilo," řekl Phelps. "Nerad bych před vámi vypadal jako blbec."

"Nic takového mě ani nenapadlo," lhal Meyer. "Můžeme si spolu promluvit, pane Phelps?"

"Samozřejmě, spustte," usmál se Phelps.

Přešel k rokokovému stolečku, nadzvedl víčko porcelánové dózy a vzal si cigaretu. Zrovna si zapaloval, když Meyer řekl:

"O samotě."

Zápalka jen na vteřinu zakolísala. Phelps ji znovu zvedl až k cigaretě a řekl: "Samozřejmě. Marno?"

"Mám stejně horu práce," prohlásila paní Phelpsová. "Moc mě těšilo, pánové."

Ještě jednou se usmála a odešla.

"O co jde?" zeptal se Phelps.

"Rádi bychom si ještě jednou prošli informace, které jste nám už poskytl, pane Phelps," vysvětlil Meyer.

"Samozřejmě."

Výfoukl kouř, jednu ruku utopil v kapse pláště.

"Jak dlouho jste říkal, že znáte Annii Boonovou?"

"Pracovala u mě asi rok."

"Ano. Jak dlouho jste ji znal předtím, než u vás začala pracovat?"

"Prvně jsme se viděli, když odpověděla na můj inzerát."

"Jaké byly vaše vzájemné vztahy?"

"Byl jsem její zaměstnavatel."

"Kolik jste jí platil?"

"Sto dvacet pět dolarů týdně."

"Vybaví se vám, že jste ji jednou, když byla nemocná, poslal růže?"

"Nevzpomínám si."

"Poslal jste je."

"Možná."

"Není to trochu divné?"

"Jestli jsem je poslal, nevím, co je na tom divného. Annie byla spolehlivá síla. Bez ní bych podnik neutáhl."

"Když jste se poprvé setkali, pane Phelps?"

"Když odpověděla na můj inzerát."

"Kde vyšel váš inzerát?"

"Skoro ve všech místních denících."

"Proč jste ji přijal?"

"Byla zapracovaná, uměla prodávat."

"Whisky?"

"Ne. Nábytek."

"Kde prodávala nábytek?"

"U Hermana Dodsona."

"To vám řekla ona?"

"Ano."

"Pamatujete se dobře?"

"Samozřejmě."

"Annie se často nalízla?"

"Co."

"Opíjela se?"

"To je nesmysl! Samozřejmě že ne!"

"Jak to můžete tvrdit?"

"Nikdy nevybila víc než sklenku..." Phelps se zarazil.

"Sklenku čeho, pane Phelps?"

"Vína," řekl Phelps.

"Kde jste to viděl, pane Phelps?"

"Nepamatuju se."

"Na nějakém společném večeru, vidíte, pane Phelps?"

"Ne, kdepak, to ne. Nepamatuju se, kde jsem ji viděl pít. Snad v krámě."

"Z vašich zásob?"

"Ano."

"Co jste oslavovali?"

"Nic. Prostě... otevřeli jsme si láhev."

"Nikdy jindy jste ji pít neviděl?"

"Ne."

"Jak tedy můžete vědět, že nebyla notorik?"

"To člověk pozná, ne? Pracovala u mě, pochopte. Sledoval jsem ji v obchodě a nikdy jsem neviděl, že by byla opilá."

"Kolik jste jí platil, pane Phelps?"
"Už jsem vám řekl. Sto dvacet pět dolarů týdně. Co to má znamenat?
Nový druh křížového výsledku? Mám si zavolat advokáta?"
"Když chcete, klidně, pane Phelps. Já bych vám ovšem stejně radil,
abyste se z té židle nehýbal a raději nám začal odpovídat hezky na rovinu."
"Odpovídal jsem podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Když
nebudu chtít, nemusím vám zodpovědět ani jednu tu vaši pitomou otázku."
"Dokud vás ovšem nezajistíme."
"Na základě jakého obvinění?"
"Pro podezření z vraždy," řekl Kling rovnou.
Phelps chvíli mlčel.
"Snad bych měl přece jenom zavolat advokátovi," řekl nakonec.
"Jestli na to vážně pomýšlíte, pane Phelps," upozornil ho Meyer,
"budete to muset odložit až k nám na oddělení."
Phelps zamžikal.
"Vyberte si," řekl Meyer. "Odpovídat můžete, kde je vám líbo. Jestli
jste ji nezabil, nemáte se čeho bát."
"Nezabil jsem ji."
"Výborně. Proč jste nám tedy lhal?"
"Nelhal jsem vám."
"Měl jste s Annií Boonovou poměr?"
Phelps mlčel.
"Měl?"
"Ano," přisvědčil.
"Proč jste nám o tom neřekl hned?"
"Důvodů bylo víc."
"Například?"
"Především jsem se chtěl vyhnout možnému obvinění z vraždy."
"Tomu jste se nevyhnul, pane Phelps."
"Za druhé jsem počítal, že o tom budou psát noviny. Nechtěl jsem,
aby Marna... však víte."
"Ovšem," řekl Meyer. "A co kdybyste nám teď nalil čistého vína?"
"Odkud mám začít?"
"Kde jste poznal Annií?"
Phelps zhluboka vzdychl.
"Poznal jsem ji v obchodním domě Hermana Dodsona. V oddělení
moderního nábytku. Zabloudil jsem tam tenkrát omylem. Máme s Marnou
raději stylové věci."
"Pokračujte."
"Pozval jsem ji na schůzku. Souhlasila. Samozřejmě ne hned. Napřed
jsme se chvíli bavili, víte, jak to chodí."
"Ne, nevím," řekl Meyer. "Jsem ženatý člověk. Poučte mě, jak to
chodí, pane Phelps."
"Netušil jsem, že jsou policisti tak horliví zastánci morálky," odsekl
Phelps. "Netušil jsem, že láska je v tomhle státě zločin."
"Láska ne," opravil ho Meyer. "Jenom cizoložství."
"Annie nebyla vdaná!" bránil se Phelps.
"Vy jste však byl a dosud jste ženatý. Zákon stanoví, že cizoložství
nastává, ať jsou manželstvím vázání oba partneři, nebo jen jeden. Ale
abychom neodbíhali, pane Phelps. Předmětem naší rozmluvy je zločin
vraždy!"
"Já ji nezabil."
"Co dál?"
"Miloval jsem ji. Proč bych ji měl zabít?"
"Když jsem s vámi mluvil prvně, nezdálo se, že by vám její osud
ležel na srdci. Víc vás zajímalo vaše zboží."
"Byl jsem z toho celý pryč, připouštím. Ale z Annie taky.
Samozřejmě že z ní taky. Vždyt jsem ji znal víc než rok."
"Proč jste ji zaměstnal ve svém podniku? Abyste k ní měl blíž?"
"Ne tak docela. Chodil jsem tam zřídka. Annie vlastně vedla
všechno sama. Jenom večer jsem tam zaskočil pro tržbu."
"Ten večer, kdy byla zavražděna, taky?"
"Ano. Už jsem vám to říkal. Nechal jsem ji dost na zbytek večera.
Obvyklá procedura. Vždycky večer jsem si připravil poukázku a ráno je

odnesl do banky."
"Do které?"
"Tady v městě. Do První národní."
"Z jakého důvodu jste ji zaměstnal?"
"Abych jí pomohl."
"Jak?"
"Víte, že byla rozvedená. U Dodsona nevydělávala bůhvíco. Přišel jsem na to, až když... až když jsme se víc poznali. Myslel jsem si, že když ji přijmu, přece jí trochu pomůžu. Platil jsem jí víc než sto pětadvacet."
"Kolik?"
"Dvě stě dolarů týdně," řekl Phelps.
"Paní Phelpsová to věděla?"
"Ne, toseví že ne. Víc jak sto pětadvacet dolarů jsem nedal nikdy nikomu."
"Takže Annie Boonová žila vlastně na účet podniku?" řekl Meyer.
"To je trochu hrubé přirovnání, pane Meyere."
"Vážně? Jak byste to vyjádřil vy, pane Phelps?"
"Snažil jsem se té dívce pomoci. Podporovala matku a dcerku. To bylo to nejmenší co jsem pro ni mohl udělat."
"Jistě. A proč jste při našem prvním rozhovoru předstíral, že o dcerce vlastně nevíte, pane Phelps?"
"Nic takového jsem nepředstíral."
"Říkal jste, že podle vás má snad Annie syna."
"Snad jsem to říkal. Lhal jsem, protože jsem chtěl náš vztah před policií utajit. Nechtěl jsem... nechtěl jsem, abyste mi tu vraždu přišli."
"V kolik jste si byl vybrat tržbu ten večer, co byla zavražděna?"
"Asi v osm. Vždycky jsem chodíval kolem osmé."
"Pokud můžeme určit, Annie byla zavražděna asi v půl jedenácté. Kde jste byl od osmi do půl jedenácté?"
"Nepamatuju se," odpověděl Phelps honem.
Meyer se na něj podíval jako na zjevení. Je tohle vůbec možné?
"Pane Phelps, řekl, "asi jste dobře nerozuměl otázce. Kde jste byl od osmi do půl jedenácté ten večer, kdy byla Annie zavražděna?"
"Nepamatuju se," opakoval Phelps.
Meyer byl pořád jako u vidění.
"Snad abyste si radši vzpomněl, pane Phelps. Snad abyste si radši hezky rychle vzpomněl."
"Když nevím, tak nevím."
"Byl jste tady?" zeptal se Kling.
"Ne, tady ne."
"Kde tedy?"
"Nevzpomínám si."
"Ale vzpomínáte si, že doma jste nebyl?"
"Ano, na to si vzpomínám."
"Nevyskytoval jste se čirou náhodou ve výčepu, nepálil tam zrovna na Annii Boonovou a nedělal si z vlastního podniku kůlničku na dříví?" zeptal se Meyer.
"Nebulte směšný!"
"Kde jste tedy byl? Začněte vzpomínat, pane Phelps. Koukněte začít!"
"Totiž..."
"Totiž co?"
"Podívejte se, nerad bych, abyste si myslel..." Phelps potřásl hlavou.
"Já totiž..."
"Dál, pane Phelps. Ven s tím."
"Vyslechli jste Teda Boona? Mluvili jste s jejím bývalým manželem?"
"V době vraždy nebyl ve městě. Alibi jsme prověřili. Je nevinný, pane Phelps."
"Já zrovna tak."
"Vaše alibi jsme zatím neslyšeli."
"Nepamatuji se, kde jsem byl. Nikde blízko obchodu to nebylo."
Meyer si zhluboka vzdychl.
"Pane Phelps. oblečte se!"

"Proč?"

"Jak to vypadá, máte ve svém vyprávění díru, pane Phelps. A vypadá to, že jste byl s Boonovou ošklivě zapletený, a vypadá to, že vás budeme muset na oddělení trochu důkladněji vyzpovídat. Trochu důkladněji, pane Phelps."

"Byl..." Phelps ztěžka polkl. "Byl... Byl jsem ten večer v městě."

"Kde v městě?"

"Na Endicott Avenue."

"Co jste tam dělal?"

"Byl... byl jsem na návštěvě."

"U koho?"

Phelps neodpověděl.

"U koho?" zopakoval Meyer.

"U někoho."

"Kdo to byl?" řekl Kling.

"Žena?" zeptal se Meyer.

"Ano," přitakal Phelps.

Oba detektivové zmlkli. Nakonec se ozval Meyer.

"Vy jste ale frajer, pane Phelps. Vy jste ale úžasná investice."

"Investice?"

"Ten, kdo vložil kapitál do vás, by měl rovnou vyhlásit bankrot. Jak se jmenuje ta kurva?"

"Není to kurva."

"Jak se jmenuje?"

"Lydia. Lydia Forresterová."

"Bydlí?"

"Endicott Avenue 730. Nebudete ji do toho zatahovat, že ne?"

"Víte snad o lepším způsobu, jak si potvrdit alibi?"

"Těžko."

"Je v baráku nějaký správce? Jezdí tam někdo s výtahem?"

"Ano, proč?"

"Pane Phelps, začíná se nad slunce jasněji rýsovat, že jste měl pádný důvod se Annie Boonové zbavit. A pochybuju, že by nám stačilo ke štěstí vaše prohlášení, že jste s jistou dámou strávil večer. Radši se modlete."

"Proč?"

"Radši se modlete, aby se našel někdo, kdo vás večer, co umřela Annie Boonová, v tom baráku viděl."

Meyer horlivě potřásl hlavou.

"Ještě se uvidíme, pane Phelps. Dáme vám vědět. To si pište, že vám dáme vědět."

12/

Člověku klesnou ruce, když zjistí, že muž podezřelý z vraždy má pevné alibi. Přesně tak působilo zjištění, že Ted Boone je falešná stopa, a ještě víc je zdrblo, že i Franklin Phelps je slápnutí vedle. Bylo to smutné, ale bylo tomu tak. Večer, kdy Annie Boonová zemřela, strávil Franklin Phelps ve společnosti Lydie Forresterové. Chlapík, který v domě obsluhuje výtah, se upamatoval, že v devět vezl pana Phelpse nahoru a v jedenáct dolů. Tato skutečnost pochopitelně nevylučovala, že ve vymezeném čase nemohl zmizet po zadním schodišti, zavraždit a stejným schodištěm se vrátit. Jenomže hlavní schodiště vede do suterénu a do haly. V hale byla celou noc služba. Pan Franklin Phelps tudy prošel pouze v jedenáct. V suterénu zas hned u jediných dveří, kudy se dá vyjít, mastili celý večer údržbář s domovníkem karty. Phelps se v suterénu neobjevil. Phelps měl jiný zástoj. Annii Boonovou nezabil a to byla největší darda. Znamenalo to, že příslušníci 87. revíru si museli znovu namasírovat lýtka.

Ani jim nebylo dost jasné, proč se na tu honbu za vrahem Annie Boonové dali skoro všichni chlapi z oddělení. Všichni kromě Cottona Hawese. Cotton Hawes měl svou vlastní křížáckou výpravičku. Šel po vrahovi Rogera Havillanda. A přesto bylo vlastně příjemné podílet se na něčem, v čem jeli všichni. Udělali si z toho jakousi osobní soutěž. A taky měli co přetřásat, když se dovyprávěly všechny kameňáky. Bylo to ohromné. Bylo to jako bratrství.

"Tohle je práce pro kočku," řekl Carella Klingovi. "Počkej, až ti bude tolik co mně. Takovej holobrádek to samozřejmě zvládá. Kolik ti

vlastně je, Berte? Sedmnáct?"
"Šestnáct," odpověděl Kling.
"No jó! Pak ti tohle lítání nevadí."
"Schody já žeru," pravil Kling.
"Jasně."
"Chodníky taky."
"Jasně."
Stoupali po schodech do kulečnickové herny, která nesla nadnesený název Nebeská brána. Schodiště zrovna nevonělo jako schody do nebe. Kling sice nevěděl, po čem to tu páchne, ale po ráji to určitě nebylo.
"Jako kluk jsem moc rád lítal po schodech," řekl Carella. "A chodníky mě taky bavily."
"A všechno odnes čas," vzdychl Kling. "Ty máš vlastně před penzí, ne?"
"No právě."
"Kolik ti je, Steve?" zeptal se Kling. "Osmašedesát?"
"Devěta," ušklíbl se Carella.
"Nojo. Ale musím říct, že se pořád držíš. Nevypadáš tak špatně."
"Spořádaný život," řekl Carella.
Stáli před Nebeskou bránou. Nenapodobitelné tukání koulí, putujících z kouta do kouta po zeleném suknu, doléhalo až k nim. Vstoupili. Hned u vchodu byl malý skleněný stánek s doutníky a za ním osvětlovací deska a plešatý chlap. Ani si jich nevšiml, když se před ním zastavili. Měl vytaženou zásuvku od pokladny a počítal peníze.
Carella si počkal, až skončí, a zeptal se.
"Úrodný den?"
"Comme ci comme Via," zahučel plešatec. "Jestli chcete hrát, musíte si počkat. Mám narváno."
Odstěhoval zbytek doutníku do druhého koutku úst.
"Nechceme hrát," pravil Carella.
"Ne? A co teda chcete?"
"Mluvit s chlapíkem, který se jmenuje Frank Abelson."
"Pročpak?"
"Policie," předvedl Carella služební odznak.
"Co vyved?"
"Chceme se ho jen na něco zeptat," pravil Carella.
"Na co?"
"Normálka."
"Jaká normálka?"
"Normální normálka," pravil Carella.
"Nechcete nic..."
"Co."
"Nic." Zdálo se, že plešatec má nahnáno.
"O co jde?"
"O nic. Jmenuju se Fink. Plešoun Fink. Legrační měno, co?"
"Jo," souhlasil Carella.
"Nic vám neříká?"
"Co?"
"To jméno. Plešoun Fink. Nic vám neříká?"
"Ne. A co by nám mělo říkat?"
"Vy tu... vy tu nejste kvůli... no...?"
"Kvůli čemu?"
"Plešoun Fink vám nic neříká?"
"Ne."
"Znáte toho z vosumdesátýho sedmýho? Jste z vosumdesátýho sedmýho?"
"Jo."
"Znáte Havillanda? Rogera Havillanda? Je to fízl. Znáte ho?"
Kling se podíval na Carellu.
"Jo, toho známe."
"No... teda... kolik si toho mezi sebou povíte? Chci říct, jak v tom jedete?"
"Nerozumím vám," řekl Carella.
"Chci říct... vždycky se šábnete nebo jak?"

"O co se šábnem?"
"Vo dýško."
"Jaký dýško?"
"Alé děte, tak zeleně fízl zas nejste," řekl Fink.
"Vy jste Havillandovi platil?" zeptal se Carella.
"Samo."
"A za co?"
"Že se tu hraje vo prachy."
"Tak ono se u vás sází?"
"Jo. Všecko v klidu. Havilland řek, že je všecko v klidu. Povídal, že mě fízlové nebudou otravovat."
"Havilland je nebožtík," řekl Kling. Finkovi poklesla brada.
"Jo?"
"Jo."
"Aha. Vy jste to jako zdědili, žejo?" Fink pokrčil rameny. "Výborně, to se mi hodí. Dokud si můžu jet po svém, je mi fuk, kdo to shrábne. Jedem na stejnou dohodu?"
"Přesně ne," řekl Carella.
"Chcete víc?"
"To zrovna ne."
"Co teda?"
"Se sázením je konec," řekl Carella.
"Hmm."
"Sázení přestane."
"Krucinál proč?"
"Nová vláda," pravil Carella.
"No počkejte. To není hezký. Takhle mě potopit."
"Váš vlastní jazyk vás potopil, Finku," řekl Carella. "My jsme jen poslouchali."
"Nojo, ale co je tohle za jednání? Nechcete po Havillandovi jeho díl?"
"Ne."
"Vemte to."
"Ne," řekl Carella. "A sázky zrušte. Poohlídněte se po něčem jiném, co by sypalo."
"Trhněte si nohou, chlapi," znechuceně procedil Fink.
"Kde je Abelson?"
"Stůl číslo tři. Nemá rád, když ho někdo při kulečnicku otravuje."
"To je zlý," ušklíbl se Carella a zamířil s Klingem rovnou cestou ke stolu číslo 3.
Hrál u něj jen jeden muž. Měl bílou košili s vyhrnutými rukávy a přes ni rozepjatou modrou vestu. Hnědá kšice mu vybíhala hluboko do čela a hnědé oči mu ostře jiskřily. Třebaže byl u stolu sám, každý štouch hlasitě ohlašoval.
"Šestka v rohu," řekl.
Štouchl a kulečnicková koule ťukla do šestky. Šestka čistě zamířila do rohu a zastavila nachlup za třináctkou.
"Třináctka na bok," řekl Abelson.
"Vy jste Frank Abelson?"
"Jo. Moment, ticho. Třináctka na bok."
Ťukl a zasáhl třináctou kouli. Ta se odrazila od hrazení, vzala faleš a odkoulela se k osmičce.
"Vosmička..."
"Udělejte si pauzu, Abelsone," řekl Kling.
Abelson zvedl hlavu: "Kvůli komu?"
"Kvůli policii," odpověděl Kling.
Abelson přešel na konec stolu. Vzal křidu a dal se do křídování tága.
"Říkat jsem si, kdy mě asi navštívíte. Můžu poslouchat, i když hraju."
Stoupl si za kouli a předklonil se, až měl oči v jedné rovině s okrajem stolu.
"Vosum v druhém rohu," řekl.
Připravil se, odpálil kouli a osmička zajela do opačného rohu jako po čáře.

"Proč jste si myslel, že vás navštívíme?"
"Jdete kvůli Annii, ne?"
"Ano."
"Ano? Takže to vychází. Chodil jsem s ní. Čili jste tady. Co chcete vědět?"
"Můžeme začít tím, co jste dělal ten večer, kdy byla Annie zavražděna."
"Kdy to bylo?" zeptal se Abelson. "Jedenáctka na roh."
"Ťukl."
"Večer desátýho června."
"Co to bylo za večer? Myslím jako pondělí, úterý."
"Pondělí."
"Páni, takovej špatnej den na vzpomínání. Čtyřka na bok."
"Ťukl a znovu si nakřidoval tágo."
"Kdo si sakra pamatuje, co dělal v pondělí?"
"Včera to byl týden," připomněl mu Kling.
"Včera tejden. Počkejte. Pětka do stejného důlku."
"Odhadoval, jestli mu tenhle šťouch vyjde."
"Ne, zkusím roh. Přece, nechám to při straně."
"O kilo, že se vám to nepovede," řekl Carella.
"Neberu dětičkám cukroví," pravil Abelson.
"Ťukl. Pátá koule zmizela v důlku."
"Mrkáte?"
"Hrajete hodně?"
"Trochu."
"Jste mistr."
"Jde mi to." Abelson studoval postavení na stole. "Teď si přihraju dvojku sem," rozhodl se.
"Jak to bylo s tím večerem desátýho?"
"Přemýšlím," řekl Abelson. "Ťukl a koule minula cíl jen o vlas."
"Herdek, zmrvíte mi celou hru."
"Je to vážně hanba," řekl Kling. "Ale jak to bylo minulý pondělí?"
"Něco jsem měl."
"Jenže co?"
"Jo, už si vzpomínám."
"Co jste teda dělal?"
"Vo co herdek kráčí? Nikde blízko výčepu jsem nebyl."
"Co jste dělal?"
Abelson ztlumil hlas. "Jedete v tom taky?"
"Jako Havilland?"
"Jo."
"Ne."
"Aha. Aha," řekl Abelson.
"Hrálo se tu v pondělí večer o prachy?"
"No..."
"My o tý úmluvě víme. Jen klid," řekl Kling.
"Dali jsme si partičku. Trochu jsem je vopucoval."
"O kolik?"
"Vo pět kilo. To je slušný, ne? Za tu chvíli."
"Pěkně děkuju. Nezapomeňte se s tím všude chlubit."
"Jasně. Ale já jsem poctivec. Nic proti zákonu."
"V kolik jste sem přišel?"
"Asi ve vosum."
"A odešel jste?"
"Tak ve dvě ráno."
"Byl jste tu celou dobu?"
"Jasně. Byl jsem jak fakule."
"Takže jste byl celý čas na očích."
"Jasně."
"Viděl vás Fink?"
"Jasně. Fink a spousta jinejch."
"Znal jste Annii dobře?"
"Chodili jsme spolu. Měl jsem ji přečtenou." Abelson zamrkal.
"Snad neprověřujete moje alibi?"

"K tomu se dostaneme. Co to znamená: Měl jsem ji přečtenou?"
"Přece víte. Znal jsem ji."
"Měl jste s ní něco?"
"Herdek, co jsou tohle za votázky?"
"Rádi bychom to věděli."
"Proč?"
"Rádi bychom to věděli. Bude vám vadit, když nám to řeknete?"
"Jo, měl." Potřásl hlavou. "Páni, vám chlapům není taky nic svatý. Ani trochu soukromí."
"Víte, že si ji někdo vydržoval?"
"Koho? Koho, Annii? Děláte si psinu?"
"Vůbec ne."
"Vo tom jsem nevěděl. Měl jsem ji rád. Byla to roztomilá holka."
"Kde jste se poznali?"
"Na kulečnicku, co vy na to? Hraje kulečnick. Byla taky pěkný číslo. Přisype si to do herny, ne sem, k Mickeymu. Znáte to u Mickeyho? Jednou večer si to tam tedy přisype, výstřih až semhle, nekecám. Postaví se ke stolu, seřadí si koule a posílá je do důlku, jako by celej život nic jinýho nedělala. Byla číslo! Při každým štouchu se naklonila nad stůl a chlapi měli voči navrch hlavy. To byla holka! Měl jsem ji rád."
"Nikdy se vám nezmínila o nějakým Phelpsovi?"
"Ne."
"Věděl jste, že je rozvedená?"
"Jasně. Chodíval jsem pro ni domů. Zná i tu holčičku. Moniku. Roztomilej žabec. Vždycky jsem jí něco přines. Cukroví. Jednou panenku. A tak. Byla taky pěkněj díblík, jen co je pravda. Jako z divokejch vajec. Ale ne uličnice."
"Jasně."
"Měl jsem ji taky rád."
"Pomyslel jste někdy na to, že byste se s Annií oženil?"
"Tak moc rád jsem ji zas neměl, pane," řekl Abelson.
"Zmiňovala se vám někdy, že má nepřátele?"
"Ne."
"Kdy jste ji viděl naposledy?"
"Byl jsem se jí poklonit v pohřební síni."
"Myslím, než zemřela."
"Je to pár tejdnu. Počkejte, bylo to vlastně prvního. Vzpominám si, prvního června. Zrovna někdo povídal, už máme červen. Bylo prvního. Sobota večer."
"Nesvěřila se vám, že dostala nějaký dopis?"
"Ne."
"Volal jste jí od poslední schůzky?"
"Volal, několikrát jsem s ní mluvil."
"Zmínila se v rozhovoru o tom psaní?"
"Aspoň si nevzpomínám."
"Volal jste jí někdy po šestým červnu?" zeptal se Kling.
"Asi jo. Nejspíš volal."
"Zmínila se o dopise?"
"Ne."
"Znáte Arthura Cordise?"
"Ne."
"A chlapíka, který se jmenuje Jamie?"
"Ne. Moment. Jamie - jak dál?"
"Příjmení neznáme."
"Ne. Pár kluků, co si říkaj Jimmy, bych znal. Ale Jamie - to ne. A stejně Annie ani vo jednom nevěděla, že jsou na světě. Bohužel. Vověříte si moje alibi?"
"Ano," řekl Carella. "Nepřipadala vám při poslední schůzce zamyšlená, jako když ji něco trápí? Neobtěžoval ji nikdo, nevyhrožoval nebo tak?"
"Nefíkala nic. Připadala mi šťastná jak žežulička. Měli jsme tancovačku. Pěkně se vodvázala. Ale to vám povím, měli byste ji vidět hrát kulečnick. Štouchala to lip než všichni chlapi. Až na mě. Hrála výborně. Číslo! Číslo!"

"Nemáte ponětí, kdo jí tak mohl ublížit, Abelsone?"

"Ani páru. Byla pošuk. Kdo by ji chtěl zabít? Je to hanba. Do nebe volající hanba. Měl jsem ji docela rád. Vlastně jsem ji měl moc rád."

"Mockrát děkujeme, Abelsone," řekli detektivové a vrátili se k Plešounu Finkovi.

Tentokrát peníze přepočítával.

"Sázeli u tebe v pondělí večer Abelson?" zeptal se Kling.

"Jo."

"Odkdy dokdy?"

"Přišel asi v půl devátý a vodcházeli k ránu."

"V kolik?"

"Ve dvě ve tři. Tak náh."

"Mezitím neodešel?"

"Ten a odejít? Byl rozpálený jako hlaveň. Vyhrál skoro pět stovek.

Měl sem dojem, že právě vo to vám běží, když jste ho sháněli. Vo sázení. Byl tu celou noc. Takže to mě napadlo první. Poslyšte, hoši, neumoudříte se?"

"Viděl ho ještě někdo jiný?"

"Stovky frajerů."

"Kdo přesně?"

"Tamhle je jich pár," kývl hlavou ke čtvrtému stolu. "U čtyřky."

Kling se vypravil ke čtyřce a dal se s hráči do hovoru.

"Nemůžu se nějak dohodnout?" naléhal Fink. "Krucinál, ste snad tak poctívej?"

"Vůbec nejsem tak poctívej," řekl Carella. "Nerad bych vás připravil o iluze. Jsem zrovna tak zkorumpovaný jako všichni policajti. Jenomže mám zrovna v pácu něco většího. Malý ryby pro mě nejsou zajímavý."

"Jo tak," uklidnil se Fink. "Už je mi to jasné. Hned se mi zdálo, že tu něco smrdí. Policajt, a nebere. Spočet jsem si, že v tom něco musí být.

Hele, proč mi sem nepošlete jednoho manika, kterej nemá poličino někde vejš, ať si to tady vobšancuje, no proč? Byl by totiž úplnej hřích, kdyby se mělo všechno stěhovat."

"Jasně. A taky by vám barák tolik nevynášel."

"Právě. Rozumíme si. Mám vobrovskou režii. Strašnou režii. Najdete mi manika, kterej bere i malý ryby, jo?"

"Porozhlídnu se," řekl Carella. "Zatím ale žádný sázky."

"Děkuju," radoval se Fink. "Nastotisíckrát vám děkuju."

Vrátil se Kling.

"Všechno klape," oznámil. "Abelson je nevinný."

13/

Vrah Annie Boonové měl zřejmě starosti. Nemusel se bát, zatím o něm policie neměla tušení. Ale na něco si vzpomněl, začal počítat, co udělá policie teď, a tak zvedl telefon. A to byla možná celá ta chyba.

Vrah zatelefonoval dítěti. Vrah zatelefonoval Monice.

Vrah ji požádal, aby neříkala babičce, že s někým mluvila, jenže ona to babičce pověděla. A proto ji Carella a Kling navštívili.

Monika poznala Klinga, sotva vstoupil do pokoje.

"Ahoj," řekla, "už jsi tu zas?"

"Jak vidíš," odpověděl Kling.

Usoudil, že dítě o matce dosud neví. A jestli ano, vyrovnala se s tím zázračně dobře.

"Tohle je detektiv Carella, Moniko," řekl Kling.

"Dobrý den," řekla Monika.

"Doufám, že to pro ni nebude otřesný zážitek," poznamenala paní Travailová. "Je ještě dítě."

"Chceme jí jenom položit pár otázek, paní Travailová," vysvětlil

Kling. "Tohle je detektiv Carella."

"Ano," pravila paní Travailová a krátce pokývla směrem ke Carellovi. "Smím zůstat?"

"Jistě," svolil Carella a usmál se na paní Travailovou.

Kling si všiml, že pod jeho úsměvem roztála, a začal uvažovat o tom, co na tom Carellovi je, že pod jeho úsměvem se každá žena mění ve vosk.

Utěšilo ho vědomí, že jemu zbývá Monika.

"Zmínila jste se, že vnučce dnes ráno někdo telefonoval, vidíte?"

zeptal se Kling.
"Ano," odpověděla paní Travaillová. "Aspoň to říká."
"No - telefonoval." potvrdila Monika.
"Já se neptám," řekla paní Travaillová.
Obrátila se k detektivům.
"Nejspíš si není docela jistá."
"Co to znamená, že si nejsem jistá?" zeptala se Monika.
"Opravdu ti někdo telefonoval?" ptal se Kling s úsměvem.
"Opravdu, telefonoval."
"Kdy to bylo?"
"Nevím."
"Nezná hodiny," řekla paní Travaillová. "Bylo to někdy ráno.
Neposlala jsem ji do školy, protože posmrkávala. Krom toho... nevěřím
příliš jejímu otci," nenápadně odhláskovala.
"Otcí," opakovala Monika, která si hláskování dala dohromady.
"Po tom, co se stalo, by se mohl pokusit ji odvést. Nepouštím ji
zrovna ráda z domu."
"Myslíte, že ten, kdo volal, věděl, že je doma?"
"Jistě to nevím," odpověděla paní Travaillová.
"Ptal se ten člověk po tobě, beruško?" zeptal se Kling.
"Jo. Řekl: Je tam Monika Boonová? A já jsem řekla: Ano, tady je
Monika Boonová. Takhle jsme si začali povídat."
"Kde byla babička?" otázal se Carella.
"Byla jsem venku na nákupu," odvětila paní Travaillová.
"Ta osoba, co volala," ptal se Kling, "byl pán nebo paní?"
"To nevím," řekla Monika.
"Ty jsi s tou osobou nemluvila?"
"Mluvila."
"No tak - byl to pán nebo paní?"
"Já nevím."
"Tohle jsem měla na mysli, když jsem říkala, že si není docela jistá."
"Co znamená, že si nejsem jistá?" zeptala se Monika znovu.
"To znamená, že to nevíš určitě, beruško," vysvětlil jí Kling.
"No, určitě to nevím," přisvědčila Monika.
"Slyšelas už někdy předtím ten hlas?"
"Ne."
"Tohle bylo poprvé?"
"Ano."
"Jaký byl ten hlas?"
"Nevím."
"Řekla jsi, že nevíš, jestli to mluvil pán nebo paní. Byl ten hlas
hluboký?"
"Skoro."
"Ale jistě to nevíš?"
"Ne. Taky to mohla mluvit paní. To se dalo těžko poznat. Vypadalo
to, jako když ten hlas je slyšet... já nevím... skrz nějakou dlouhou krabici
nebo tak. Znělo to legračně."
"Že by přes kapesník?" zeptal se Kling Carelly.
"Je to možný. Co ti ta osoba říkala, Moniko?"
"Tak počkejte. Nejdřív řekla: To je Monika Boonová? a já jsem
řekla: Ano, já jsem Monika Boonová. Pak mi hlas řekl: Jak se máš,
Moniko? A já jsem řekla: Mám se dobře, děkuju, a jak se máte vy?
Babička mi říkala, abych do telefonu byla vždycky zdvořilá."
"Co bylo dál?"
"Potom to řeklo..."
"Ten člověk?"
"Ano. Já nevím, jestli mám říkat řekl nebo řekla."
"Tak třeba hlas řekl," doporučil Kling.
"Tak hlas řekl: Chceš být hodná holčička? Já jsem samozřejmě řekla,
že chci být hodná holčička. Pak se hlas zeptal, jestli jsem chytrá holčička.
Nerada se vychloubám, ale řekla jsem, že jsem chytrá holčička."
"Co potom?"
"Potom se hlas ptal, jestli maminka dostala asi před týdnem dopis. V
modrý obálce. A jestli jsem ho někde v bytě nenašla. No a já si vzpomněla,

že jsem ho viděla, ale řekla jsem: Snad, a kdo volá?"

"A co ta osoba odpověděla?"

"Řekla: Na tom nezáleží, Moniko, kdo volá. Maminka je má přítelkyně. A já jsem se zeptala, čím je matka přítelkyně."

"Co ti hlas odpověděl?"

"Jenom řekl: Známe se. Viděla jsi ten dopis? Já jsem se na ten dopis pamatovala, protože matka byla celá pryč, když ho dostala. Totiž pamatuju se, jak ho otevřela a potom byla moc ustaraná. Přece znáte matky. Každé psaní a všechno si berou moc do hlavy."

"Ovšem," přisvědčil Kling. "Zmínila ses té osobě, že jsi dopis viděla?"

"Ano."

"Co řekla?"

Carella seděl na gauči a začal si telefonický hovor sestavovat.

Používal dvou jmen: Monika a Hlas. Nezdržoval se zaznamenáváním

Klingových otázek. Soustředil se jen na hovor mezi Monikou a

podezřelým hlasem. Pozorně poslouchal a zapisoval si rychlým písmem každé slovo.

Hlas: Kde jsi viděla ten dopis, Moniko?

Monika: Nevím. Když ho matka dostala.

Hl.: Řekla ti o něm?

M.: Ne. Viděla jsem, jak ho čte.

Hl.: Neřekla ti, co v něm je?

M.: Ne. Nikdy neříká, co je v jejích dopisech.

Hl.: Byl ten dopis v modré obálce?

M.: Ano.

Hl.: Víš to jistě, Moniko?

M.: Ano. Pamatuju si to proto, poněvadž jsem matce povídala, že je to hezká modrá barva.

Hl.: Co ti maminka odpověděla?

M.: Vůbec neodpověděla. Dopis jí dělal starosti. Bylo vidět, že má starosti.

Hl.: Zmínila se, kdo jí píše?

M.: Ne.

Hl.: Hádala, od koho to asi je?

M.: Ne.

Hl.: Řekla třeba, že je legrační, že dopis není podepsaný?

M.: Ale.

Hl.: Ale zdálo se, že ví, od koho dopis je?

M.: Ne. A vůbec - kdo volá?

Hl.: Maminčin přítel. Teď přemýšlej, Moniko. Co udělala maminka s dopisem, když ho přečetla?

M.: To už se nepamatuju.

Hl.: Přemýšlej!

M.: Přemýšlím. Nepamatuju se. Musím jít oblíknout panenku.

Hl.: Počkej, Moniko! Dala si ten dopis do kabelky?

M.: Ne. Neměla kabelku u sebe.

Hl.: Tak kam ho dala?

M.: Nevím. Myslím, že šla někomu telefonovat.

Hl.: Komu?

M.: Nevím.

Hl.: Policii?

M.: Nevím. Víš, že já znám jednoho poldu? Je to detektiv a má revolver a všechno.

Hl.: Mluvila jsi s tím detektivem o tomhle dopise?

M.: Ne. Proč by ho měl zajímat starý dopis?

Hl.: Řekla jsi vůbec někomu o tom dopise?

M.: Ne. Kdo má zájem o starý dopis?

Hl.: Přemýšlej, Moniko.

M.: Přemýšlím. O čem?

Hl.: Kde je ten dopis teď?

M.: Nevím.

Hl.: Je pořád u vás doma?

M.: Asi jo.

Hl.: Jak to víš?
M.: Myslím, že jsem ho někde viděla.
Hl.: Kde?
M.: Někde.
Hl.: Ale kde, Moniko?
M.: Nepamatuju se. Ted' už ale opravdu musím jít. Panenka leží celá nahatá.
Hl.: Moniko, přemýšlej chvíli.
M.: Já už opravdu musím jít. Nechci, aby nastydla.
Hl.: Nenastydne se. Kde je ten dopis?
M.: Už jsem ti říkala. Nevím. Někde. Máš nějakou panenku?
Hl.: Ne. Mysli, Moniko.
M.: Prokristapána, vždyť myslím. Myslím, jak nejvíc můžu. Ale moje panenka...
Hl.: Bylo to v obýváku?
M.: Nepamatuju se.
Hl.: Tak v jídelně?
M.: My nemáme jídelnu.
Hl.: V mamčině ložnici?
M.: Možná. Možná si ho dala do stolu.
Hl.: Myslíš?
M.: Propánakrále, jak to mám vědět? Ty se tolik vyptáváš.
Hl.: Jenom se pokouším mamince pomoci. Ten dopis je velmi důležitý. Opravdu ho dala do stolu?
M.: Snad.
Hl.: Nebo do skříně?
M.: Snad.
Hl.: Podívala by ses tam?
M.: Ty myslíš teď hned?
Hl.: Ano.
M.: Kam se mám podívat?
Hl.: Do stolu a do skříně.
M.: A myslíš teď hned?
Hl.: Ano.
M.: To se mi nechce. Ted' hned ne. Musím oblíct panenku.
Hl.: Kdy se můžeš podívat?
M.: Nechci se dívat. Nesmím do matčiných zásuvek a jejich věcí. Nedovoluje mi to. Říká, že to je porušení soukromí. Víš, co to znamená?
Hl.: No - nemusíme jí říkat, že jsi hledala v jejích věcech.
M.: To ona pozná. Všimne si toho, hned jak přijde. Ona je na dovolené, víš?
Hl.: Opravdu?
M.: Jo. Babička mi to říkala. Vráti se za dlouho.
Hl.: Rozumím. No, když tu není, tak se nedoví, že jí prohlížela zásuvky, vid'?
M.: To ona určitě pozná. Matka všechno pozná. Všecko ví. Dokonce ví, kdy lžu. Okamžitě. Víš to? Matka je moc chytrá.
Hl.: Když budeš hodně opatrná, tak nic nepozná. A ještě něco, když ten dopis najdeš, koupím ti hezký dáreček.
M.: Co mi koupíš?
Hl.: Třeba panenku.
M.: Panenku mám.
Hl.: Můžeš si přece hrát se dvěma panenkami.
M.: Ne, to nemůžu. Mám svou Dolly a to stačí.
Hl.: Tak co bys chtěla?
M.: Nic nechci.
Hl.: Jistě by sis něco přála.
M.: Ano.
Hl.: Co je to?
M.: Norkový kožík. Matka vždycky říká, že by ho chtěla.
Hl.: Dobrá, koupím ti norkový kožík.
M.: Tak dobře.
Hl.: A podíváš se teď po tom dopise?
M.: Ne.

Hl.: Proč ne? Proboha...

M.: Protože já vlastně ten norkový kožich ani nechci. Já doopravdy nechci vůbec nic. Kromě toho mám moc práce. Už jsem ti to řekla, ne? Musím oblíknout Dolly.

Hl.: Moniko!

M.: Nemáš křičet. Matka říká, že je nezpůsobné křičet, ani do telefonu se to nemá.

Hl.: Moniko, prosím tě...

M.: Já. už musím jít. Sbohem. Hezky jsem si s tebou popovídala.

Hl.: Moniko!

M.: Co chceš?

Hl.: Je ten dopis ve stole?

M.: Já nevím.

Hl.: Je v pokoji?

M.: Nevím. A sbohem.

Carella vzhlédl od svých poznámek.

"To bylo všechno?" zeptal se.

"Ano," odpověděla Monika. "Zavěsila jsem. Musela jsem oblíknout Dolly. A kromě toho, abych vám řekla pravdu,, už mě to trochu otravovalo. Já se vždycky u telefonu otravuju, hlavně když mluvím s dospělými. Vypytávají se jenom na to, jak se mi daří a jestli jsem hodná holčička. Nikdy nevědí, o čem si povídat. Jenom moje kamarádky si dovedou povídat po telefonu. Umím už vytočit Marjoriino číslo docela sama - víš to? Chtěl bys vidět, jak vytáčím Marjoriino číslo?"

"Teď ne," zarazila ji paní Travaillová.

"Řekl, že ještě jednou zavolá?" ptal se Kling.

"No - já nevím, jestli to byl on," řekla Monika.

"To je jedno - prostě ten hlas řekl, že zavolá?"

"Ne, já jsem zavěsila."

"Zavolal znovu?"

"Ne."

"Kde je ten dopis, Moniko?"

"Nevím. Myslím, že ho matka zahodila."

"Tak proč jsi řekla..."

"Víš, bylo mi líto říct, že ho matka vyhodila, když to tu osobu tolik zajímalo. A stejně to nevím určitě."

"Mohli bychom si prohlédnout pokoj vaší dcery, paní Travaillová?" zeptal se Carella.

"Pochopitelně," svolila paní Travaillová.

"Matka se bude zlobit," řekla Monika lítostivě.

"Dáme na všechno pozor," uklidnil ji Carella.

"Stejně. Nebude ráda. Je strašně přísná na svoje šaty. Když si někdy hraju na sestřičku v nemocnici a půjčím si šátky, abych mohla obvazovat, to se zlobí, o jíje. Nemá ráda, když se jí zpřeházejí zásuvky. Moc se zlobí. Dejte si radši pozor."

"Dáme velký pozor," řekl Kling.

"Myslíte, že je ten dopis důležitý?" chtěla vědět paní Travaillová.

"Osobě, která Moniku volala, se zdá velmi důležitý," odpověděl Kling. "I vaší dceři připadal důležitý. Natolik, že o něm napsala Tedu Boonovi."

"Ona psala Theodorovi?" zeptala se paní Travaillová se zájmem.

"Ano." Kling se odmlčel. "Myslel jsem, paní Travaillová, že ho máte ráda?"

"To mám."

"Tak proč mu nepostoupíte Moniku?"

"Co se mnou má udělat?" ptala se Monika.

"Myslím, že dítě by nemělo žít bez ženské péče," odpověděla paní Travaillová. "Kdyby si nás vzal obě, pustím ji zítra ráno."

"Rozumím. Před chvílí jste řekla, že mu nedůvěřujete."

"Ano. Co se týče Moniky, nedůvěřuju mu."

"Opíjela se Annie, paní Travaillová?"

"Ovšemže ne!"

"Víte, že pan Boone chtěl získat nad dítětem zákonné opatrovnictví tím, že dokazoval, že se Annie opíjí?"

"Ne. To jsem nevěděla. Ale nepřekvapuje mě to. Mám Theodora ráda, ale obávám se, že se nezastaví před ničím, aby dítě dostal."

"Kromě vraždy."

Paní Travaillová se rychle podívala na Moniku.

"Prověřili jsme si jeho alibi," pravil Kling. "Asi vás potěší, že je nevinný."

"To jsem vám řekla, hned jak jsme spolu mluvili prvně," odpověděla paní Travaillová.

"O kom to mluvíte?" ptala se Monika. "O tatínkovi?"

"Ano," řekla paní Travaillová. "Mám toho hocha ráda. Chtěla bych, aby si nás vzal obě. Takhle se mi to nelíbí. Nenávídím spory a soudy a všechno to kolem. Ale jak jinak mu mám ukázat, co je správné? Nenávídím tohle podezírání."

"Myslím, že teď má na dítě zákonný nárok."

"Možná," řekla paní Travaillová a pokrčila rameny. "Co říkáte tomu telefonu?"

"Co si myslíte vy?"

"Že to udělal?"

"Snad."

"A co?" zeptala se Monika.

"Nic," uklidňoval ji Kling.

"Nedá se nějak vypátrat, odkud ten hovor šel?" zajímalo paní Travaillovou.

"Kdepak. I když je účastník na lince, je to složité. Dneska jede každá stanice na automat. Jde-li o hovor, kde si volající sám číslo vytočil, tak prostě nezjistíme, odkud vyšel. I tam, kde jde o hovor, který byl zapojený přes centrálu, kde se volané číslo udává, je to skoro nemožné. Někde v síti hovor stejně přejde do automatického systému a tam se v záplavě dalších hovorů utopí. Jen málokdy se policii podaří určit, kdo volal, paní Travaillová. Je to spíš krásný výmysl z detektivek."

"Dobrá," řekla pochybovačně. "Já jen myslela..."

"Mohli bychom se teď podívat do Anniina pokoje?" požádal Carella mile.

Paní Travaillová se usmála.

"Ovšem," řekla.

"Chvíli nám to potrvá," vysvětlil jí Carella. "Chceme to vzít pořádně."

Zatím měl vrah štěstí.

Vzali to pořádně - ale dopis nenašli.

14/

V identifikačním oddělení kriminálky vyhrabali svazek spisů týkajících se Charlese Fettericka a kurýrem je předali pátracímu oddělení 87. revíru. V osamělém tichu služební místnosti studoval Cotton Hawes Fetterickovy papíry.

Hawes si přečetl Fetterickův trestní rejstřík podruhé a obrátil list, aby se mohl podívat na jeho otisky prstů. Potom se probíral ostatními papíry v deskách. Fetterick si rok odseděl a teď ho propustili. Poslední uvedená adresa byla Boxer Lane č. 127 v Riverheadu, kde ho skutečně mašli, a kde jim taky okamžitě vyklouzl. Kromě toho, že se Fetterick pokusil vypáčit trezor svého zaměstnavatele, trestní rejstřík Hawesovi mnoho neprozradil.

"Vypáčit" možná nebyl nejvhodnější výraz. Fetterick se pokusil trezor vyloupit a dostavil se ke krádeži obeznámen s kombinací zámku.

Hawes se znovu podíval do rejstříku. Actonské fotorytectví, Acton Drive, Riverhead.

Pokrčil rameny, řekl Meyeru Meyerovi, že jde na chvíli pryč, a opustil služebnu.

Majitelem Actonského fotorytectví byl Sam Kaplowitz. Byl to obrovitý muž, hrudník měl jako sud a černý knír mu visel pod nosem jako malířská štětka.

"Tosevi že se na Charlieho pamatuju," řekl. "Jak bych mohl na Charlieho zapomenout? Za všechny leta, co mám vlastní podnik, to byla první chyba, kterou jsem udělal. A taky poslední, věřte mi."

"Jak dlouho pro vás pracoval, pane Kaplowitzi?" zeptal se Hawes.

"Same. Říkejte mi Same."

"Dobře," souhlasil Hawes.

"Jak dlouho, Same?"

"Měl bych si změnit jméno, vážně. Ne snad proto, že jsem žid. To mi starosti nedělá. Ale Kaplowitz! Moc dlouhý, že? Taky mě tahá za uši. Jak to slyším, bolejí mě uši. Nejspíš si jméno zjednoduším na Kohn. Každěj bude aspoň vědět, že si jméno neměním proto, že je židovský. Podle mě je důležitý, když už je člověk žid, aby židem zůstal a ne se nějak zparchantil. To je můj názor. Jak se vám líbí Kohn?"

"Ujde," řekl Hawes.

"Kohn," pronesl Kaplowitz a zbožně vychutnával zvuk jména. "Asi to udělám. Pohovořím o tom se syny. Ne že bych chtěl měnit jméno firmy nebo tak něco. Firma se jmenuje podle ulice. Acton Drive. Dokážete si představit firmu Kaplowitzovo fotorytectví? Bože, jako knedlík. Při každém zvednutí telefonu bych se musel udusit."

"Tak jak to bylo s tím hochem, pane Kaplowitzi?"

"Same, prosím."

"Tak Same."

"Děkuju. Vzal jsem ho do práce. Bylo mu myslím devatenáct.

Neuměl nic, vůbec nic. Učil jsem ho. Mílej hoch. Charlie Fetterick.

Naučili jsme ho řemeslo. Za rok z něj byl dobřej rytec, věřte mi. Rytec na slovo vzatej."

"Co bylo dál?"

"Rozhod se vybrat mi trezor. Víte, že neznal ani správnou kombinaci? A ten útržek, co mu našli v ruce - teda policie -, vůbec nebyla správná kombinace. Jeho advokát se z toho pokoušel vytřískat, že Charlie neměl v úmyslu trezor vykrást. Držte mě, nechtě! A já jsem tomu klukovi věřil. Měl jsem ho rád. Ale vybrat trezor? Ne. To už je trochu moc. Byt jsem rád, že šel za mříže. Říkám to poctivě, byl jsem rád, že ho zavřeli."

"Nedívím se," řekl Hawes.

"Celej život dřu, pane Hawesi," pokračoval Kaplowitz. "Ještě teď mám prsty vyžraný od kyseliny. Ještě teď. Po všech těch letech. Pečený holubi nikomu do huby nelítaj. Teď mám svůj kšeftík, ale zadarmo nespadne do klína nic. A ten chlapec měl skvělou příležitost. Tady se naučil pořádnému řemeslu., A on to chtěl mít lehčí. Místo toho skončil v base. Proč tohle lidi musej dělat? Já nevím. Já prostě nevím." Kaplowitz se vysmrkal. "Zas lítá v nějakém maléru? Charlie?"

"Ano."

"Co proved? Slyšel jsem, že ho loni pustili. Řeknu vám upřímně: měl jsem trochu strach. Říkal jsem si, má na tebe pífku, může se vrátit a něco ti provede. Ví snad někdo, co udělá chlap, kterej chtěl vyrabovat trezor? Ví to někdo?"

"Nevrátil se ale, že ne?"

"Ne."

"Nepřišel ani žádat o práci nebo tak?"

"Ne. A chcete něco vědět? Už bych mu práci nedal. Zní to strašně, já vím, ale kolikrát se můžete spálit? Člověk musí nějak splatit dluh vůči společnosti, ale já už bych mu zaměstnání nedal, ani kdyby se vrátil po rukou a po kolenou a žebrol o ně. Jednal jsem s tím hochem jako s vlastním synem. Díky bohu, moji hoši by se nepokusili vykrást mi trezor. V čem zas lítá?"

"Vyloupil obchod a zabil policistu."

Kaplowitz přikývl skoro smutně.

"Tak to je vážná věc. Tohle mu nepřeju. To je vážný."

"Ano, velmi."

"Nutí to k zamyšlení. Dostal by se do toho maléru, kdyby předtím neseseděl v kriminále? Nutí to k zamyšlení."

"O tom nepřemýšlejte, pane Kaplowitzi."

"Same, prosím."

"Same."

"Stejně to nutí k zamyšlení. Víte, třeba měl důvod, proč chtěl vykrást můj trezor, nějakěj vážnej důvod. Třeba měl nemocnou matku, nebo třeba ty peníze nutně potřeboval. Jenže tady si vydělával slušně a na vánoce dostal ohromný prémie. A přesto ho lituju. Je mi líto, že zas šlápnul vedle. Je mi ho líto, že se nanovo dostal do tak velký šlamastyky."

"Nevíte náhodou, jestli našel po propuštění z věznice místo ve svém oboru, pane Kaplowitzi?"

"To nevím. Můžu to zjistit, jestli chcete. Znáám skoro všechny firmy. Klidně se zeptám. Kdybyste se vyptával vy, mohl by se vyplašit. Mám se vám tedy pozeptat?"

"Byl bych rád."

"Zeptám se. Nemám rád zloděje, pane Hawesi. Jsem pro poctivost. Poctivost by měla vládnout na celém světě."

"Tady máte mou vizitku," řekl Hawes. "Jakmile něco zjistíte, zavolejte mi, prosím."

Kaplowitz vzal kartičku a přečetl si ji.

"Cotton?" zeptal se.

"Ano."

"Pane Hawesi, až si půjdu dát změnit jméno, zavolám vám. Půjdem spolu, jste pro?"

Hawes se ušklíbl.

"Kdykoli se vám to bude hodit, pane Kaplowitzi."

"Same, prosím," opravil ho Kaplowitz.

Muž, který vkročil do služební místnosti detektivů, si přidržoval klobouk na prsou. Přijde den a jeho zásluhou dojde k odhalení vraždy. Teď měl krví podlité oči, teklo mu z nosu a pocuchaný zevnějšek jasně svědčil o tom, že je jako dělo. Zastavil se před ohrádkou přepažující místnost. Neřekl ani slovo. Stál a čekal, až si ho někdo všimne. První ho vzal na vědomí Miscolo, který se vracel z kuchyňky s hrníčkem kávy.

"Copak, Macu?" zeptal se.

"Já bysem... škyt... je tady... škyt... jsou tady detektivové?"

"Jo," odpověděl Miscolo. "Co je?"

Stál blízko a cítil, jak z chlapa táhne laciné víno. Kousek couvl.

"Co je, Macu?"

"Já bysem... škyt... já bysem chtěl mluvit s tím poldou, co... škyt... má... škyt... ten případ, jak zabili tu kočičku... škyt... ve vejčepu."

"Meyere!" křikl Miscolo. "Máš tu návštěvu."

"Je už to kafe?" zeptal se Meyer.

"Jo."

"Tak ho přines."

Přistoupil až k přepážce a sledoval, jak jde Miscolo k jeho stolu a nalévá tam šálek kávy. Praštil ho přes nos pach vína; zakřenil se a potom se zeptal:

"O co jde?"

"Vy máte v práci... škyt... tu kočičku, co ji zabili v hospodě?"

"Ano, jsem jeden z policistů, kteří na tom případu pracují," řekl Meyer. "Co má být? Vy jste ji zabil?"

"Já? Ne! Já ne!"

Muž se měl očividně k odchodu. Nasadil si klobouk a napůl se obrátil. Meyerův hlas ho zadržel.

"Dělám si jen legraci, Macu. Co je?"

"Škyt... jsem George. Nikdo druhéj mi neříká Macu. Jsem George."

"Dobrá, Georgi. Co se děje?"

"Můžu jít dovnitř a sednout si?"

"Jistě. Pojďte dál. Chcete šálek kávy?"

"Co jsou to za móresy," povykoval Miscolo. "Jsme snad armáda spásy?"

"Nalej mu hrnek kafe," usmál se Meyer. "Ustrň se, Miscolo."

"Armáda spásy," bručel Miscolo, ale přesto opilému nalil.

Meyer ho odvedl ke stolu. Vzal do ruky svůj hrníček, zvedl ho a vypil. Ochmelka sáhl do postranní kapsy, vytáhl lahvičku laciného šnapsu, otevřel ji a nalil si trochu do kávy.

"Dneska první," prohlásil a zdvihl svůj šálek.

"Tak co je s tou vraždou v hospodě?" zeptal se Meyer.

"Aha, jo tak."

"Co je s ní?"

"Já jsem to viděl," oznámil George.

Meyer postavil svůj šálek.

"Viděl?"

"Hm."
"Vraždu?"
"Ne... ale konec."
"Jaký konec?"
"Fííí... vodjíždí se."
"Vždycky se přinatrefí někdo, kdo viděl vraha odjíždět," povzdychl si Meyer. "Jak jste k tomu přišel?"
"Vopíral jsem se... škyt... vo zed'. Byl jsem... škyt... tvrdej. Teda nadranej."
"Vy že byste pil? Ale jděte," řekl Meyer.
"Jo... Někdy. Vobčas."
"Tak pokračujte."
"Slyšel jsem všechny ty rány. Strašný. A když křápaly flašky. Strašný. Škyt... strašný."
"Pokračujte."
"Zved jsem se na loket. Z podniku někdo vyběh... škyt... a do autáku. Fffííí - a byl pryč."
"Byl to muž nebo žena?" zeptal se Meyer.
"Nemůžu sloužit."
"Nevšiml jste si?"
"Ne."
"Vy jste jenom viděl, že někdo nastoupil do auta a odjel - je to tak? Nemůžete ale říct, jestli to byl muž nebo žena."
"Přesně. Byl jsem... škyt... tvrdej, víte? Namol, no."
"Číslo vozu jste si náhodou nevšiml?"
"Škyt... ne."
"Rok výroby?"
"Taky nevím."
"Značka?"
"Nevím."
"Vy jste prostě někoho viděl - buď ženu, či muže -, jak vychází z podniku, nastupuje do auta a odjíždí; je to tak?"
"Jo."
"Víc nevíte."
"Ne."
"No, to nám ohromně píchne, Georgi. Děkujeme za návštěvu."
"Nizač."
Dopil kávu, nasadil si klobouk a vypochoďoval.
Meyer si povzdychl, ale pak se začal na celou věc dívat ze světlejší stránky. Ten, kdo řídil vůz, musí být buď zapsán jako majitel auta, nebo musí mít řidičský průkaz. Ledaže by to byl řidič bez průkazu v ukradeném voze. Rozhodně jim pro danou chvíli byla informace pendrek platná. Miscolo přešel k Meyerovu stolu.
"Jak to, že tě tank navštívil zrovna tady?" zeptal se.
Meyer se přece nerozčílí.
"Nevím," odpověděl. "Říkám mu, aby sem nechodil, ale on si nedá říct. Asi mě má rád. Jsem sice chlupatej, ale on mě má rád."
"Všiml sis, jak ten chlap páchne?" ptal se Miscolo.
"Tatínek?"
"Jo."
"Ovšem."
"Pěkně, co`?"
"Nádherně. Zbožňuju ten puch. To je tatínkova oblíbená kolínská."
"Tvůj táta se pěkně šatí," pokračoval Miscolo.
"To on vždycky. Jednou málem vyhrál nad Adolfem Menjouem první cenu v oblíkání. Věřil bys tomu?"
"Vůbec nepochybuju," dodal Miscolo, ale náhle zvažněl. "Máš z něj aspoň něco?" zeptal se.
"Jo. Bolení hlavy."
15/
Podezřelí jim postupně odpadávali a detektivové nevěděli, jak dál. Naráželi na jedno alibi silnější než druhé a ztráceli trpělivost. Dostávali se do slepých uliček a vyhazovali peníze za telefon. Pomlouvali vraha, který byl zatím holub na střeše.

Honili se do kolečka jako pes za vlastním ocasem.

Další muž, kterého si podali, se jmenoval Arthur Cordis. Byl pokladníkem v bance. Znal Annii Boonovou a scházel se s ní. Trochu znervózněl, když vešli detektivové a požádali o rozhovor. Byl úzkostlivě čestný a ono nevypadá pěkně, když do banky vejdou dva detektivové a požádají vás o rozhovor. Odrazí se to na vaší pověsti. Nikdy v životě nevzal ani pěták.

Na detektivech bylo vidět, že jsou utahaní. Jeden se jmenoval Carella a druhý Kling. Carella vyhlížel asi tak přátelsky jako kobra. Kling mohl být stejně starý jako Elvis Presley. Všichni tři přešli k jednomu z kancelářských stolů. Bylo to velmi trapné. Cordis si připadal jako zločinec, přestože jakživ nevzal ani pěták. Okolnosti v něm vždycky vyvolávaly trapný pocit. Cítil se provinile, i když třeba chyběla jen svorka na papír a on sám ji nevzal. Byl už takový. Prostě tak vyrostl.

"Pane Cordisi," oslovil ho Carella. "Dověděli jsme se, že jste se scházel s Anní Boonovou."

"Ano," odpověděl Cordis. "Ano."

Uvažoval, jestli ho podezírají, že ji zabil. Na něj přece stačí kouknout, aby věděli, že ji nezabil. (Vrah s brýlemi na nose, to tak!)

"Kdy jste se s ní naposledy sešel?" zeptal se Kling.

"Asi... asi před měsícem. Ano. Před měsícem. Nemyslíte si, že jsem ji zabil, že ne?"

"Klademe vám jen několik obvyklých otázek, pane Cordisi," řekl Carella.

Vůbec se neusmál. Vypadal přesně jako kobra. Byla to nejubožejší postava, jakou Cordis v životě viděl. Zajímalo ho, je-li ten člověk ženatý a která masochistka si mohla takového chlapa vzít.

"Kde jste spolu naposledy byli, pane Cordisi?" ptal se Kling.

"Na baletu," odpověděl Cordis. "Na baletu. Labutí jezero... pas de deux... fantazie."

"Kde?"

"Ve městě."

"Líbilo se jí to?"

"Ano. Ohromně."

"Byla to tichá dívka?"

"Velice jemná."

"Viděl jste ji někdy hrát kulečnick, pane Cordisi?" otázal se Carella.

"Prosím?"

"Kulečnick."

"To jsem vám rozuměl... Vy myslíte Annii? Annii Boonovou?"

"Ano."

"Hrát kulečnick? To ne. Totiž ona prostě nebyla ten typ."

"Věděl jste, že je rozvedená, pane Cordisi?"

"Ano."

"Viděl jste někdy její dcerku?"

"Moniku? Ano."

"Mluvil jste s ní někdy telefonem?"

"S kým? Myslíte s Monikou?"

"Ano."

"Jistě. Jednou nebo dvakrát. Proč?"

"Mluvil jste s ní nedávno?"

"Ne, proč? Od poslední schůzky s Anní jsem s ní nemluvil."

"Kde jste byl tu noc, kdy byla Annie zabita, pane Cordisi?"

"To bylo v pondělí desátého června. Pamatuji si to," řekl Cordis.

"Pamatuji si přesně, jak jsem se o tom dočetl druhý den v novinách. Takové skromné děvče. Jemná, vidíte? S tímhle druhem děvčat se dnes často nesetkáte. Taky hodně četla. Dreisera a Thackeraye a Balzaka a Dostojevského. Velká čtenářka. Koupil jsem jí k vánocům Báji."

"Báji? Jakou Báji?"

"Báji," řekl Cordis. "Od Faulknera."

"Líbilo se jí to?"

"Byla nadšená, namouduši. Skvělá. Skvělé děvče. Myslel jsem to s ní docela vážně."

"A přesto jste ji měsíc neviděl, vidíte?"

"Ano. Přesně tak. Jenže já jsem se jí neozval právě proto, že jsem to s ní začínal myslet vážně."
"Chápu."
"Rozumíte mi, vidte, pánové? Annie byla tak báječné děvče. A já se neozval a ona je teď mrtvá a už ji nikdy neuvidím."
"Dosud jste nám neřekl, pane Cordisi, kde jste byl ten večer."
"Byl jsem doma."
"Sám?"
"Ne."
"S kým?"
"S maminkou."
"Vy tedy bydlíte s matkou?"
"Ano."
"Byli jste tu noc doma jen vy dva?"
"Ne. Byla u nás ještě sousedka. Hráli jsme karty. Maminka si ráda zahraje."
"Annie hrála taky ráda?"
"Nevím. Nikdy jsem se jí nezeptal."
"Měl jste s ní někdy důvěrné styky, pane Cordisi?"
"Jak to myslíte?"
"No..."
"Ach! Ne, nikdy. Proč se ptáte?"
"Prostě to chceme vědět."
"Ne, nikdy. Prosím - políbil jsem ji. Několikrát. No, občas. Ale nebyla taková. K ní jsem si nemohl nic dovolovat. To prostě nešlo."
"Zmínila se někdy před vámi o muži, který se jmenoval Jamie?"
"Jamie? Asi ne. Vy myslíte Jamie místo James?"
"To nevíme."
"Jamie, Jamie... počkejte. Ano, zmínila se, teď si vzpomínám. Dost jsem se dopálil. No - ne zrovna dopálil, toťž..."
"Tak dopálil jste se, pane Cordisi?"
"Ano. Vlastně jsem se dopálil. Byla na schůzce se mnou a mně se nechtělo mluvit o jiném muži. Platí přece něco jako takt. Ne že by Annie byla netaktní. To nikdy."
"Jenom tenkrát jednou," připomněl Carella.
"Ano. Právě tenkrát. Připouštím, že jsem trochu bručel. Zdálo se... no, zdálo se, že ji ten Jamie zaujal, ať už ta byl kdo byl."
"Co o něm říkala?"
"Že ho navštívila v bytě a že prý je velmi roztomilý."
"Neřekla vám, kde ten byt je?"
"Někde v Isole."
"Kde v Isole?"
"To už nevím."
"Co vám o tom muži ještě vyprávěla?"
"Už si na nic nevzpomínám. Řekl jsem jí, že nepovažuji za správné, když pohledná mladá žena navštěvuje muže v jeho bytě, a ona se tomu smála."
"Co říkala?"
"Jamie je k pomilování. Zbožňuju ho. Tak nějak to řekla. Možná jiným tónem, ale moc se to neliší. Znovu jsem opakoval, že nepovažuji za správné, když k němu chodí do bytu."
"Co vám na to odpověděla?"
"Arthure, nebudte směšný. Jsem s ním stejně bezpečná jako s vámi."
Cordis se podíval na Carellu. "Je na tom něco... hm... k smíchu?"
"Ne, ne," pravil Carella. "Vůbec ne. Jen pokračujte."
"To je všechno," řekl Cordis. "Víc o něm nepadlo slovo. Já jsem se potom odmíchl, protože jsem ji začínal mít příliš rád. A potom... potom jsem se dočetl, že je mrtvá."
Carella se zadíval na desku stolu.
"Tu noc, co byla zavražděna, jste strávil s matkou a se sousedkou, je to tak?"
"Ano."
"Odkdy dokdy?"
"Asi od půl osmé do půlnoci."

"Odešel jste v té době z bytu?"

"Ne."

"Jak se jmenuje sousedka?"

"Paní Alexandrová."

"Díky, pane Cordisi," řekl Carella a vstal.

Také Kling se zvedl. Cordis zůstal sedět.

"To je všechno? Smím se vrátit k práci?"

"Ovšem," řekl Carella. "Když se neozveme znovu, můžete klidně zapomenout, že jsme tu byli."

Arthur Cordis se vrátil do své pokladní klece. O Carellovi a Klingovi už víckrát neslyšel, protože skutečně desátého června mezi 19.30 a 24.00 hrál karty s maminkou a paní Alexandrovou.

Paní Phelpsovou nepřekvapilo, že znovu vidí Meyera s Klingem.

Otevřela jim dveře, usmála se a řekla:

"Čekala jsem vás, pánové. Pojdte dál."

Detektivové šli za ní kolem zrcadla do stylově zařízeného přijímacího pokoje. Všichni se posadili.

"Pročpak jste nás čekala, paní Phelpsová?" zeptal se Meyer srdečně.

"Vypočítala jsem si, že dřív nebo později si mě zařadíte na první místo v seznamu podezřelých."

"Víte," vysvětloval trpělivě Meyer, "u nás se pracuje dost pomalu.

Mravenčí dřina a zase mravenčí dřina."

"Jsem ráda, že jste přišli," poznamenala paní Phelpsová. "Je mi smutno, když tu není Franklin."

"Paní Phelpsová," řekl Zeyer, "chceme si jenom upřesnit několik podrobností."

"Ano?"

"Vy jste věděla, že váš manžel má poměr s Annií Boonovou, vidíte?"

"Ano. A věděla jsem, že jí platil mnohem víc, než za co v obchodě stála. To všechno jsem věděla a dost mi to vadilo, ale říkala jsem si, počkej, až to přejde. Tyhle aféry nikdy netrvají věčně. Ale už jsem to řekla a teď to jen opakuju. Annií Boonovou jsem nezabila. Prosím, abychom hned zkrájeli jasno."

"Jenže u vás máme to, čemu se říká motiv, paní Phelpsová."

"Ano," usmála se. "Ale chybějí ostatní náležitosti."

"Co tím myslíte, paní Phelpsová?"

"Prostředek a příležitost."

"Nemáte zbraň, že?"

"Ne, nemám. Nikdy jsem neměla, nikdy mít nebudu. K pistolím mám odpor. V domě není a nikdy nebude zbraň."

"Mohla jste si ji sehnat, paní Phelpsová. V dnešní době to není tak těžké."

Pokrčila rameny.

"Jistě. Připustíme, že jsem si ji sehnala. Třeba jsem ji koupila - bez zbrojního pasu, který nemám a který je nezbytný, ale třeba se mi podařilo zbraň koupit. Třeba jsem zaplatila majiteli zastavárny přemrštěnou cenu, jen abych pistolí získala. Třeba ji tedy mám. Ale jak je to s objektivní možností činu spáchat, detektive Meyere? Na té nezáleží?"

"Jak to tedy je, paní Phelpsová?" zeptal se Meyer. "Posloucháme."

"Annie Boonová byla zavražděna ve výčepu hodně daleko od místa, kde jsem byla."

Meyer si trpělivě povzdychl.

"Vy přece umíte řídit, paní Phelpsová, ne?"

"Ano, řídím," odpověděla a lehce se usmívala, "jenže..."

"Co vám teď mohlo zabránit, abyste..."

"...jenže," pokračovala, "mohla jsem stěží přijet do toho podniku z Miami. To je několik tisíc mil, že? Tam jsem totiž trávila večer, kdy byla Annie Boonová zavražděna."

"Už chápu," řekl Meyer trochu kysele.

"Zavolejte si do hotelu Shalimar. Zeptejte se ředitele. Potvrdí vám, jak dlouho jsem tam byla, a řekne vám taky, že jsem se zúčastnila večíрку, který ten den pořádal pro hosty. Vzpomene si na mě. Při večírcích je se mnou zábava. Jen si ho zavolejte." Paní Phelpsová se usmívala. "Stačí, pánové?"

Policista, který telefonoval s ředitelem Shalimaru na městské útraty, byl Meyer Meyer.

"Kdy přijela paní Phelpsová?" ptal se.

"Pátého června," odpověděl ředitel.

"A kdy odjela?"

"Čtrnáctého."

"Pořádali jste desátého června v hotelu večírek?"

"Desátého? Podívám se. Okamžik, prosím."

Následovala nákladná pauza.

"Ano, bylo to desátého, skutečně."

"Účastnila se toho večírku paní Phelpsová?"

"Ano. Měla jasně červené šaty. Moc jí to slušelo."

"Kdy přišla?"

"Společnost se sešla před večerí. Víte, bylo to jenom pro naše hosty.

U nás... no, naše koktajlové společnosti jsou pověstné."

"Kdy zábava začala?" vyptával se Meyer.

"Asi v půl páté odpoledne."

"Aha. A paní Phelpsová tam byla hned od začátku?"

"Ano."

"Kdy odešla?"

"Odešla? Mám dojem, že tam byla celou noc."

"Víte to jistě?"

"No - tvrdit to samozřejmě nemůžu. Bylo tam několik žen v

červených šatech, ale řekl bych, že byla. Ano."

"Kdy se společnost rozešla?"

"Víte, večírek byl ohromně veselý."

"Tak v kolik?"

"Snídaní jsme podávali v půl šesté," oznámil ředitel.

"Cože?"

"Ano."

"Od půl páté předešlého dne?"

"Ano."

"To trval večírek celou noc? Až do snídaně?"

"Ano. Naše zábavy jsou pověstné."

"Zřejmě není divu. Byla paní Phelpsová u snídaně?"

"Ano. Určitě. Pamatuji se, že jsem jí sám nesl míchaná vajíčka."

"Pořád měla červené šaty?"

"Ano."

"A domníváte se, že byla přítomna celou noc?"

"Máme spoustu hostů," vysvětloval ředitel. "Společnost se přelévá.

Taky se hodně pije... no a vedení hotelu nesleduje podrobně, co hosté... dělají."

"Chápu," přikývl Meyer. "Přijela pátého a odjela čtrnáctého.

Správně? Desátého byla u vás na večírku. Dobrá - děkuji vám."

"Nemáte zač," řekl ředitel a zavěsil.

Meyer seděl chvíli zachmuřeně a pak se rozhodl, že vystřelí naslepo.

Obvolal všechny letecké společnosti a vyptával se, jestli v noci 10.

června, kdy byla zavražděna Annie Boonová, nebyla zakoupena zpáteční letenka do Miami na jméno Phelpsová. Protože předpokládal, že mohlo být udáno i jiné jméno, ptal se, zdali na tuto noc nekupovala zpáteční letenku vůbec nějaká žena.

Letecké společnosti prohlédly záznamy. Paní Phelpsová vykonala jen

jednu cestu: 5. června do Miami a 14. června zpátky. Večer ani v noci desátého si žádná žena zpáteční letenku nekupovala. Meyer poděkoval a zavěsil.

Znechuceně si odplívl. Střílet naslepo je střílet vedle.

Policista, který telefonoval Monice Boonové, byl Bert Kling.

"Ahoj, берушко! Виш, kdo volá?"

"Ne. Kdo?"

"Hádej."

"Tob Hunter?"

"Ne."

"Robert Wagner?"

"Ne-e."

"Tak už mě to nezajímá," řekla Monika.
"Jsem detektiv Kling," představil se. "Bert."
"Nazdar, Berte," pozdravila ho Monika vřele. "Jak se máš?"
"Prima, děkuju. A ty?"
"Taky dobře. Dneska jsem dostala ve škole druhou cenu."
"Opravdu? Za co?"
"Za výkres."
"No to je krásný. Beruško, smím se tě na něco zeptat?"
"Jistě."
"Už jsme se ptali babičky, ale ona to neví. Možná to budeš vědět ty."
"Co to je?"
"Tvoje maminka měla kamaráda a ten se jmenoval Jamie. Mluvila o něm někdy s tebou?"
"Jamie?"
"Ano."
"Myslíte Jamisona? Jamisona Graye?"
"Jak jsi říkala to jméno?"
"Jamison Gray. Jednou mi o něm vypravovala. Říkala, že to je nejmilejší a nejsmutnější člověk na světě, a taky říkala, že je moc hodný a laskavý a že mě k němu jednou vezme na návštěvu."
"Mluvíš pravdu, vid', Moniko?"
"Ano, úplně. Jamison Grayv Ano, tak se jmenuje. To bude asi ten Jamie, co ses na něj ptal."
"Doufám, beruško," řekl Kling. "Doufám, že to je on. Moc ti děkuju."
"Berte?"
"Ano?"
"Nevíš, kdy se vrátí matka z dovolené?"
Kling zaváhal.
"To - nevím. Lituju, ale nemám tušení."
"Moc bych chtěla, aby si pospíšila."
"Ano."
"No tak už tě nebudu zdržovat," řekla Monika vesele. "Musíš zavřít spoustu lupičů."
"Sbohem, Moniko. A děkuju."
Zavěsil a ze spodní zásuvky psacího stolu vytáhl telefonní seznam.
"Našels něco?" zeptal se Meyer.
"Možná," odpověděl mu Kling. "Drž palec. Gray Jack... Gray James... Gray James... James... Bože, těch je šest... počkej, počkej!... Tady je, Meyere! Jamison Gray... Třicátá severní, číslo 1220. Vem si klobouk!"
"Klobouk?" Meyer si přejel dlaní lysou lebku. "Nikdy klobouk nenosím. Kdo nosí klobouk, tomu vypadávají vlasy, to nevíš?"
Číslo 1220 na Třicáté severní byl čistě vyhlížečijící čtyřpatrový luxusní dům. Meyer a Kling našli schránku nadepsanou Jamison Gray, vyšli do čtvrtého patra a zaklepali na dveře bytu číslo 44.
"Kdo to je?" zeptal se mladý hlas.
"Otevřte dveře," vyzval ho Meyer.
"Je otevřeno," odpověděl hlas.
Kling si vzpomněl, jakého skoro osudného nedopatření se dopustil Hawes, a položil prst na spoušť služebního revolveru. Meyer prudce otevřel dveře a ustoupil stranou. Z bytu se chvíli neozvalo nic.
"Pojďte dál," pozval je hlas.
S připraveným revolverem nahlédl Meyer za dveřní rám. Ve vzdálenější části temného pokoje seděl tvář k oknu chlapec, kterému nebylo víc než dvacet.
Kling se od dveří zeptal:
"Jamison Gray?"
"Ano," odpověděl chlapec.
Měl černé kalhoty a bílou košili, u krku rozhalenou. Rukávy měl na tenkých pažích vyhrnuté. Neodvrátil se od okna. Strnule zíral přímo před sebe, jako by si neuvědomoval, že je s ním někdo v pokoji.
"Znáte Annii Boonovou?" zeptal se Kling.
"Ano," řekl chlapec.
Trochu se odvrátil od okna, ale podíval se na Meyera, jako by

myslel, že otázku položil on.
"Ona vás sem posílá?"
"Ne," odpověděl mu Kling.
Zamžikal na chlapce. V pokoji bylo husté šero. Jediný proužek světla, který sem pronikal, byl čtvereček ve světlíku. Dokonce i hochův obličej byl těžko k rozeznání.
"Neposlala vás?" zeptal se Gray.
"Ne."
"Ach myslel jsem, že vás třeba poslala," řekl Gray. "Nebyla tu už dlouho, myslel jsem si tedy, že posílá vzkaz nebo tak něco."
Znovu se otočil k oknu. Kling a Meyer postoupili dál do pokoje. Chlapec si jich nevšímal.
"Chodí k vám často?" otázal se Meyer.
"Ano. Aspoň jednou týdně. Je to milé. Annie je skvělá žena."
"Vyšli jste si někdy?"
"Jednou jsme se šli projít tady okolo. Moc rád se venku neprocházím."
"Kde jste se seznámili?"
"Ve výčepu. Ani nevím jak. Dostal jsem chuť na sklenici piva. Znáte to taky? Mít chuť na pivo? Není nad sklenici piva, když na ni má člověk zrovna chuť. Sedla si ke mně ke stolu. Jen tak."
"Co říkala?"
"Zeptala se, jak se jmenuju. Řekl jsem jí to. Řekl jsem Jamie Gray.
Měla v hlavě."
"Annie Boonová?" zeptal se překvapený Kling.
"Ano."
"Víte to jistě?"
"Ovšem. Byl jí strašně cítit dech a podivně mluvila. Byla opilá. Proto šla se mnou. Zeptal jsem se jí, jestli by nechtěla šálek kávy. Přisvědčila a šli jsme sem."
"A potom vás navštívila?"
"Ano. Trochu si popovídat. Říkala, že ji to uklidňuje."
"Bydlíte tu sám, Grayi?"
"Ano."
"Čím se živíte?"
"Býval jsem dobrý pianista. Hrával jsem s kapelou."
"Jak to - býval jsem. Už nejste?"
"No - můžu hrát dál. Samozřejmě může. Hrát může i po tom, co se stalo, ale je dost těžké najít místo. Totiž jít a hledat. Kromě toho už ani nemám chuť."
"Jak to?"
"No, po tom, co se přihodilo..."
"Myslíte po tom, co se stalo s Annii?"
"Co se s ní stalo?" ptal se Gray a pozvedl hlavu.
"Máte pistoli, Grayi?"
"Co říkáte o..."
"Máte pistoli?"
"Ne, toseví že ne. Co bych já dělal s pistolí? Řekl jste něco o Annii.
Co..."
"Kde jste byl v noci desátého června, Grayi?"
"Nevím. Copak na tom záleží? Řekl jste..."
"Nehrajte si na hluchého, Grayi!"
"Na hluchého? Proč? Co se stalo desátého června?"
"Přece jste četl noviny, Grayi. Tak ven s tím!"
"Noviny? Jak bych já mohl... Co je? Co mi tu naznačujete?"
"Byl jste večer desátého června někde venku?"
"Večer chodím zřídka ven. I ve dne se spíš zdržuju doma. Od té doby, co mi kyselina..."
"Kde jste byl desátého června?" vyštěkl Meyer. "Kde jste byl tu noc, co zabili Annii Boonovou?"
"Zabitá!"
Gray zaúpěl. Vyskočil ze židle a otočil se k oběma mužům.
"Zabitá!" Díval se na ně bez pohledu. "Zabitá! Zabitá!"
Kling držel revolver pohotově a mířil jím Grayovi na břicho. Meyer

se podíval na Graye - na prázdný pohled očí v předčasně zestárlém obličejí.

"Zastrč tu bouchačku, Berte," řekl tiše. "Je slepý."

16/

Cotton Hawes smyl hanbu v den, kdy zatkli Charlese Fettericka.

Sam Kaplowitz telefonoval ve 20.27 večer. Zavolali k tomu Hawese.

Hawes se ozval.

"Pane Hawesi, tady je Sam." Odmlčel se. "Kaplowitz."

"Jak se máte, pane Kaplowitzi?"

"Dobře, děkuji. Našel jsem Charlese Fettericka."

"Kde?" zeptal se Hawes rychle.

"Pracuje v nějaký Simpsonově rytecký dílně. Je to v Riverheadu."

"Víte to jistě?"

"Ano, pan Simpson mi řekl, že ho chce vyhodit. Už asi dva týdny nebyl v práci."

"Děkuju," řekl Hawes. "Pane Kaplowitzi, vydám se tam hned."

Miliónový dík za zavolání."

"Nestojí to za řeč. Rád pomůžu."

Hawes zavěsil. Vyhledal si číslo Simpsonovy rytecké dílny a zavolał tam. Nikdo se neozval. Vypil šálek kávy, a zkusil to v 21.10 znovu. Mluvil s mužem, který se představil jako Alec Simpson a sdělil mu, že Fetterick u něj dělá už šest měsíců.

Až donedávna makal dobře. Ale pak najednou ani necekl a do dílny nepřišel. Hawes pochopil, že Fetterickovu nepřítomnost zavinil večer, kdy Havilland umřel a Fetterick byl zraněn. Zeptal se Simpsona, má-li Fetterickovu adresu. Simpson měl dvě. Jednu, kde bydlel Fetterick dřív - u matky, v Bragin Street 312, Riverhead, a novější - Boxer Lane 127. Hawes si poznamenal číslo v Bragin Street, poděkoval Simpsonovi, vzal si z horní zásuvky revolver a přešel ke stolu, kde klepal na stroji Carella.

"Našel jsem Fettericka," řekl. "Chceš být při tom, až ho popadnu za límec?"

"Myslíš, že mě zastřelí?" zeptal se Carella.

Hawes se usmál.

"Šance by byla," řekl. "Nikdy nevíš, co je k čemu dobrý."

Carella si zastrčil zajištěnou pistoli do zadní kapsy.

"Tak pojďme."

Do Riverheadu došli mlčky. Oba se tvářili, že jsou bohorovně klidní. Když došli na místo, beze slova vystoupili a hledali Fetterickovo jméno na poštovních schránkách. Bydlel v bytě č. 2 A. Mlčky se vydali nahoru. Tentokrát Hawes vyndal zbraň dřív než Carella. Tentokrát ji Hawes odjistil dřív než Carella. Když došli ke dveřím bytu, Carella ustoupil stranou a Hawes se rozehnal ke kopnutí. Střelil se přímo do zámku a dveře povolily.

V bytě bylo mrtvé ticho. Z místa, kde na chodbě stáli, viděli lenošku a roh postele.

"Je pryč?" zeptal se Hawes.

"Myslím," řekl Carella.

"Kryj mě."

Hawes opatrně vstoupil do pokoje.

Za otevřenými dveřmi vyletěla ruka. Zahákla se kolem Hawesova krku a trhla jím dozadu. Hawes byl příliš překvapen, než aby praštil Fettericka do ramene.

Měl jenom čas vykřiknout: "Uteč, Steve!" a už cítil tlak tvrdého ústí automatické pistole na páteři.

"Pojď dovnitř, poldo!" poručil Fetterick Carellovi. "Jestli utečeš, tak ti kamaráda zabiju."

"Uteč, Steve," pobízel Hawes.

Carella vstoupil do pokoje.

"Zahod' tu bouchačku," přikázal mu Fetterick. "A ty taky. Rychle!"

Hawes pustil svou zbraň.

"Střel, Steve," vyzval Carellu. "Zab ho!"

"Jestli se hneš, tak ho zastřelím," varoval Fetterick. "Zahod' tu pistoli."

Carella hodil osmatřicítku na zem.

"Pojď dovnitř," poručil mu Fetterick.
Carella postoupil dál od dveří a Fetterick je kopnutím zavřel.
"Moc chytrý poldové," posmíval se. "Viděl jsem vás, hned jak jste zastavili dole. Chytrý poldové."
"Co teď, Fettericku?" zeptal se Carella.
"Jste kurvy!" rozhorlil se Fetterick. "Kvůli vám, parchanti, jsem nemoh jít k doktorovi. Kulku mám pořád v sobě."
Stál za Hawesem a hlaveň pistole mu tlačil do zad. Carella přešel pokojem.
"Žádný brykule," upozornil je Fetterick. "Jeden polda už je po smrti. Nic se nestane, když dva přibydou."
"Vzals to za špatnej konec," začal Carella. "Mohl sis zachránit život."
"Ale jakej život! Už jsem si ke kriminálu čuchnul, děkuju. Tentokrát jsem se rozhod, že buď vyvážnu, nebo si sednu na křeslo. Jinak to nechci." Zaúpěl. Jak držel Hawese pod krkem, rozbolelo ho zraněné rameno.
"Kurvy! Ani k doktorovi nemůžu," opakoval.
"Kde máš matku, Fettericku?"
„Šla sehnat snídani. Tu vynechte."
"Ukrývá zločince."
"Nic neví."
"Víš, že jsi zraněn."
"Neví, že je to střelná rána. Jí nic nepřišijete. Jak jste na mě kápli? Shodil mě ten lak na autě?"
"Ano."
"Musel jsem ho dát udělat. Myslel jsem, že to praskne. Neměl jsem na vybranou. A jak jste se dostali sem?"
"Neměl jsi hledat práci u rytce."
"Je to moje povolání," namítl.
"Spíš snad zlodějina a loupeže, ne?" pravil Hawes.
"Kuš!" varoval Fetterick.
Povolil trochu revolver a znovu přitlačil. Hawes cítil, jak se mu ústí vrývá do masa. Napnul se, aby vydržel bolest.
"Netaháte mě, doufám, kvůli Annii Boonový po novinách?"
"Udělal jsi to?" zeptal se Carella.
"Ne. Mám alibi jako řemen. Tohle mi nepřišijete."
"Proč tedy neodložíš tu pistoli jako hodnej chlapec?" zeptal se Carella.
"Nač? Aby mi u soudu napařili doživotí? To by bylo něco! Vlezli jste si do rakve, hoši. A vy to víte, co?"
"Jsi přeci hlupák," řekl Hawes. "To bys nedokázal..."
Fetterick si uvolnil ruku a chtěl znovu zapíchnout pistoli Hawesovi do zad. Tentokrát ale Hawes na tu příležitost čekal. V okamžiku, kdy tlak na zádech povolil, bleskurychle uhnul a vši silou vrazil do ruky s pistolí, současně mu obě ruce vyletěly vzhůru a sevřely paži, která ho škrtila. Revolver ve Fetterickově ruce práskl, ale to už se Fetterick obloukem vznesl přes Hawesova záda. Carella přiskočil. Hawes hodil Fettericka na zem jako pytel mouky. Sotva Fetterick dopadl, posadil se a chtěl namířit, ale Carella ho kopl. Kopl ho do paže, druhá rána vyšla naslepo a na Fettericka se vrhl Hawes; slabý metrál dopadl jako balvan. Hawes zkroutil Fetterickovi ruce a bušil do něj, až se Fetterick přestal vzpírat a zbraň mu vypadla z ruky. Ležel na podlaze a těžce dýchal.
"To byla klika," řekl Carella Hawesovi.
"Byl by nás klidně zastřelil," poznamenal Hawes.
"Jo. Poděkoval jsem ti vůbec?"
"Ne."
"Díky," řekl Carella. "Pojď, odtáhneme ten balík dolů do auta."
Charles Fetterick nezabil Annii Boonovou. Jeho alibi pro noc 10. června bylo pevné jako skála. Moc mu to stejně nepomohlo, protože Charlese Fettericka hledala policie už pro jednu vraždu. Nicméně - každému co jeho jest - Annii Boonovou Fetterick nezabil.

17/

Napřed se ptali: "Kdo ji zabil?"
A teď se zas ptali trochu jinak. Teď se ptali: "Kdo byl zabit?"

Vypptávali se všude na děvče, které se jmenovalo Annie Boonová, a zjistili, že dívka toho jména měla mnoho podob. A jestliže chtěli vypátrat, kdo zabil Annii, museli napřed odhalit, která Annie byla zabita. Ta zrzečka jako rtuť? Intelektuální čtenářka a milovnice baletu? Dívka, co hrála kulečnick? Rozvedená manželka? Milenka? Matka? Dcera? Dáma, která si jen občas přihně? Notorička? Přítelkyně slepého hochy? Která z nich byla Annie? A která Annie byla zabita? Anebo se všechny tyto podoby slévaly v mnohotvárnou jednotu a vrah zabil někoho, kdo znamenal pro všechny muže přepestrý roh hojnosti?

Ne, vrah si vybral jednu Annii. A teď měl vrah určitý problém. A ten problém se jmenoval dopis.

Když se vrah postavil do dveří domu, který stál proti Anniině bydlíšti, mohl pozorovat každého, kdo dovnitř vchází nebo vychází ven. Když Monika a paní Travaillová odešly z bytu, vrah rychle přeběhl přes ulici a vyšel nahoru. Nebylo snadné otevřít si dveře bytu násilím. Nesměl se ozvat nečekaný zvuk, žádné rozštípnutí dřeva. Použil tedy jednoduchého dláta, které zastrčil mezi rám a dveře, a lehce vzpíral a vzpíral, až se dveře rozskočily. Vešel rovnou do pokoje Annie Boonové. Tam vyházel knihy z polic, zpěvracel skříně, skoro zničil gramofon, rozházel postel, obrátil matrace - ale dopis nenašel. Jako když se bytem valí smrt, vrah hledal, hledal, nenalézal, a rozzuřen neúspěchem ničil hodnoty stejně nesmyslně jako ve výčepu ten večer, kdy došlo k vraždě. Vrah převracel, pustošil a zuřil jako posedlý.

Dopis však zůstal skryt. Vrah docílil pouze dvou věcí.

Jeho běsnění především znovu přivedlo do bytu policisty. Tentokrát si uvědomili, jakou důležitost musí dopis pro vraha mít. Tentokrát prohledávalo byt tucet detektivů. Pokaždé když dva prohlídku místnosti skončili, nastoupila nová dvojice a začala prohledávat znova.

Dopis našli na Anniině stole. Zastrčila jej i s obálkou do větší obálky, kde byla reklamní brožurka obchodního domu. Psaníčko, bezpečně uložené mezi stránkami knížky, uniklo vrahově pozornosti. Vrah totiž neměl dvanáct mužů, kteří hledali, ani mu nikdo nevypsal zvláštní odměnu.

Dopis byl kratoučký a vrchol slohu tedy zrovna nepředstavoval. Oznamoval jenom to, co měl oznámit. Napsán byl spěšně, ale ne ve vzteku. Mluvil o chladně promyšlené vraždě. Stálo v něm:

Annie Boonová

Už brzo se dovíš proč.

Stejně to už víš. Budeš platit.

Brzo a rychle.

Zemřeš!

S podpisem se vrah neobtěžoval, a přesto podepsal naráz dva rozsudky smrti: rozsudek Annie Boonové a svůj vlastní.

To byla ta druhá věc, která se vrahovi podařila.

Na obálce bylo razítko z Mezinárodního letiště 5. června v 8.00 ráno.

Ostatní už bylo snadné.

Každá žádost o registraci vozidla se píše na blanket. Útržek blanketu je zařazen v evidenčním oddělení motorových vozidel. Kdo si nechá zaregistrovat automobil, vyplní tento útržek vlastní rukou a dolů se podepíše.

Na rubové straně útržku je žádost o řidičský průkaz. Také tento útržek je zařazen v evidenčním oddělení.

Podepsaný. Je podepsaný od chvíle, kdy člověk teprve žádá o řidičský průkaz. Stejně kupóny jsou zařazeny téměř v každém evidenčním oddělení motorových vozidel na území všech členských států Unie.

Celkem nedávno se do služební místnosti osmdesátého sedmého okresu vpotácel nadraný George a blekotal:

"Já bysem chtěl... škyt... chtěl bysem... mluvit s tím poldou, co má na starosti... škyt... ten případ, jak zabili tu kočičku... ve vejčepu."

Hovořil s Meyerem Meyerem a Miscoło začal vtípkovat, že opilý je asi Meyerův otec - ale opilec Meyerovi něco sdělil; byl to jen starý ožrala, ale možná mluvil pravdu: prohlásil, že slyšel ve výčepu výstřely a rozbití skla, a pak že viděl, jak odtamtud někdo odjíždí. Jestliže opilec

mluvil pravdu a jestli proti detektivům z 87. revíru nestojí osud, aby jim nakopl do cesty řidiče bez průkazu v nezaregistrovaném autě, pak už má vrah svůj čas sečtený.

Na dopise, který přišel Annii Boonové, měli vrahův rukopis. A na registračních útržcích inspektorátu pro motorová vozidla tisíce a tisíce podpisů. Začalo se porovnávat.

Opilec George nelhal a osud nestál proti detektivům.

Paní Phelpsová se na rovné židli ve služební místnosti držela vsutku královsky. Protože bylo známo, že i když je Carella ženatý, ví, jak na ženy, přenechali výslech jemu. Už prostě věděla, že je konec. Měla to napsáno v obličej i v očích. Mohl ji vyslýchat každý. Mohl ji vyslýchat první chlap z ulice.

"Paní Phelpsová," oslovil ji Carella, "odletěla jste na Floridu pátého, je to tak?"

"Ano," odpověděla paní Phelpsová.

"Než jste nastoupila do letadla, odeslala jste tento dopis z Mezinárodního letiště?"

Ukázal jí dopis v modré obálce.

"Ano," přisvědčila paní Phelpsová.

"Měla jste v úmyslu zabít Annii Boonovou, ještě než jste vstoupila do letadla?"

"Ano," řekla paní Phelpsová.

"Zavraždila jste Annii Boonovou v noci 10. června, paní Phelpsová?"

Paní Phelpsová neodpověděla.

"Zavraždila jste ji?"

"Ano."

"Chcete nám to vylicít?"

"Proč?" zeptala se unaveně.

"Rádi bychom to slyšeli."

"Jděte k čertu," řekla. "Zabila jsem couru, která mi ukradla manžela.

Zabila jsem Franklinovu milenku. Víc vám nemusím vysvětlovat."

"Zabila jste mnohem víc než milenku," opravil ji Carella. "Zabila jste ženu. Možná že tomu neporozumíte, paní Phelpsová, ale zabila jste mnoho žen, celou řadu."

"Zabila jsem jen jednu," namítla. "Milenku svého muže. Jedině za tou jsem se vypravila a tu jedinou jsem zabila."

Upřeně se na Carellu dívala.

"Nechcete nám to vylicít?" zeptal se.

A paní Phelpsová znovu řekla:

"Jděte k čertu."

V novinách se o vraždě psalo jako o "zločinu z vášně". Prokurátor u soudu dokazoval, jak paní Phelpsová ďábelsky chladnokrevně připravovanou vraždu provedla. Paní Phelpsová u soudu vyprávěla, že nápad zavraždit Annii dostala současně s myšlenkou, že si vyjede na dovolenou na Floridu, a vysvětlila, jak oba nápady spojila a propracovala do konečného plánu. Pátého června odletěla do Miami. Nemohla si odpustit posláním zprávy z letiště, dopisu, který nakonec vedl k jejímu odhalení.

Plán měla jednoduchý. Už když letěla do Miami poprvé, měla v kabelce letenky na další dvě cesty - jednu pro let z Miami zpět na jméno Frieda Nelsonová; druhá byla pro novou cestu do Miami pod jménem June Arbuthnotová.

Desátého června se pořádal v hotelu Shalimar koktajlový večírek. S tou šťastnou náhodou paní Phelpsonová ani nepočítala. Původně chtěla svůj plán provést bez jakéhokoli krycího manévru; předpokládala, že už sama její přítomnost v Miami Beach v době vraždy ji automaticky zproští podezření. Když se naskytl večírek, využila jej. Jakmile zábava začala, objevila se v jasně červených šatech. Brzy se ale vykradla, odjela taxíkem do města na letiště, kde jako Frieda Nelsonová nastoupila v 16.30 do letadla, mířícího na sever. Letadlo přistálo na Mezinárodním letišti ve 22.15.

Paní Phelpsová se odebrala k vozu, který před pěti dny nechala na parkovišti. Odjela do hospody, zastřelila Annii pětadvacítkou, kterou před

čtrnácti dny načerno koupila v zastavárně, a potom zpustošila manželovy zásoby v krámě, aby zmátla stopy.

Za čtyřicet minut po provedené vraždě byla zpátky na letišti. V 0.30 nastoupila na palubu jako June Arbuthnotová k letu do Miami. Počasí během celé cesty bylo dobré, takže v Miami přistála ve čtyři hodiny ráno. Vzala si taxík, který ji odvezl na pobřeží, a před snídaní byla opět v hotelu. Přestože se přiznala, označil ji žalobce před soudem jako chladnokrevnou a cílevědomou vražedkyni.

Paní Phelpssová u soudu zarytě odmítala prozradit jméno či adresu vetešníka, u něhož koupila vražednou zbraň. Přestože se žalobce hřímavým hlasem dožadoval trestu smrti, byla paní Marna Franklin Phelpssová odsouzena k doživotnímu žaláři.

Detektivové z 87. revíru se vraceli od soudu, kde byli svědčit. Srpen, vedro, hoši jeli v policejním sedanu jen v košilích.

Meyer seděl vpředu vedle Klinga. Kling řídil, Carella a Hawes byli vzadu.

"Jestlipak víte, kdo tohle rozlousknul?" zeptal se Meyer. "Myslíte, že jsme to byli my?"

"Cotton Hawes," prohlásil Kling a usmál se do zpětného zrcátka.

Hawes jeho úsměv zachytil a splatil ho úšklebkem.

"To určitě."

"Kdepak my," vysvětloval Meyer. "Paní Phelpssová se shodila sama. Až na malou pomoc. Pomohl jí ten ochlasta George. George je hrdina týhle hry."

Carella byl nezvykle zamlklý.

Kling odtrhl zrak od hustého dopravního ruchu na rozpálených ulicích a mrkl znovu do zrcátka.

"Co je, Steve?" zeptal se.

"Hm?" vytrhl se Carella. "Ale nic."

"Myslí na svou ženu," řekl Meyer. "Mužským to otřese, když si uvědomí, že i manželky můžou vraždit."

Carella se usmál: "Máš trochu pravdu."

"Bojíš se, že by Teddy vzala na někoho revolver?" otázal se Kling.

"To snad abych se neženil, co?"

"Ale ne, to není ono. Myslel jsem na to, co mi řekla paní Phelpssová.

Povídala: Zabila jsem jen jedinou ženu. Sakra, možná že nezabila žádnou."

"Tohle ale prokurátor neřikal," ozval se Hawes.

"Ne. Ale je možné, že ve skutečnosti vraždil někdo jiný. Ve skutečnosti. Možná že to byl někdo jiný, kdo vzal Annii Boonové život, a tím vlastně zničil i život paní Phelpsové. Třeba je někdo zabil obě."

"Kdo, Steve?" zeptal se Kling.

"Franklin Phelps," řekl Carella. "Jestliže je George hrdina tohoto dramatu, Phelps je v něm možná padouch. Vlk mezi ovce."

"Trochu ti to porovnání kulhá," poznamenal Hawes.

Pak se rozhostilo ticho.

Muži vdechovali horký letní vzduch. Auto se pomalu šinulo městem k jejich revíru a služební místnosti.